HERMAN LANDON

REGINA FURTUNII

HERMAN LANDON

THE HANTED FINGERS

EDITURA CRISADI

ISBN 973-9042-09-0

Lei 400

Coperta **Lucian Irimescu**

ISBN 973-9042-09-0

Editor : S.C. CRISADI S.R.L. Craiova
Director : Dumitru Otovescu
Redactor : C-tin Rădiță
Dat la cules febr. 1993
Apărut : aprilie 1993
Format 16/54×84. Coli tipar 11.
Comanda nr. 76

Tipărit : Imprimeria „Oltenia" — Craiova
B-dul Mareșal Ion Antonescu, nr. 102

HERMAN LANDON

Regina furtunii

ROMAN

Editura CRISADI
Craiova, 1993

Ediția reproduce textul apărut la Editura *Danubiu*, în perioada interbelică, în traducerea lui Gh. Popescu.

Capitolul 1

GELOZIE

Până în ziua aceea, Joyce Forbes nu se gândise niciodată că gelozia ar fi putut să se cuibărească în inima soţului ei. Ea crezuse întotdeauna că gelozia este un viciu al sufletelor mediocre sau josnice, iar Duncan era departe de a fi una sau alta. El era generos, perfect echilibrat, şi privea viaţa în general şi în special pe soţia sa cu multă încredere. În ciuda celor cincizeci de ani ai săi, râsul său era limpede şi plin de tinereţe. Un astfel de om părea cu totul opus unui gelos. Iată pentru ce Joyce era foarte mirată. S-ar fi zis că dintr-odată un văl ar fi căzut de pe ochii ei, arătându-i sub o lumină nouă pe acest soţ, până atunci plin de un umor zâmbitor. Dar cum a survenit aceasta ? S-a întâmplat atunci când ea pronunţase numele lui Clyde Armstrong. Dar în aceasta nu era nimic neobişnuit. Ea mai vorbise şi altă dată în treacăt despre Clyde şi soţul ei nu arătase decât un fel de indulgenţă afectuoasă. Pentru ce această schimbare ?

— Mr. Armstrong vine să ia ceaiul cu noi, zisese ea.

O declarație fără importanță. Clyde Armstrong venise foarte des să ia ceaiul, de când îi cunoștea pe soții Forbes. În asemenea ocazii, Duncan obișnuia să se scuze, pretextând că are de lucru în biroul său, în bibliotecă, dar niciodată nu manifestase nici cea mai mică contrarietate. Dacă în forul său interior îl enervau manierele lui Clyde sau glumele sale oarecum cinice, el știuse totdeauna să-și mascheze sentimentele.

Dar, de data aceasta, Joyce remarcase o umbră în ochii săi, de obicei atât de veseli, și ghicise în sufletul lui Duncan un gând ascuns de nedefinit.

— Dragă, zisese el, oarecum rușinat, nu ți se pare că-l vezi prea des pe Armstrong ?

Ochii albaștri-cenușii ai Joycei se lărgiră. Duncan vorbise încetișor, fără să-i facă un reproș ; totuși, ea descoperise o notă de suferință și de îndoială în aceste cuvinte.

— Ei bine, dragul meu, vezi ceva rău în aceasta ?

El o învălui într-o privire lungă, emoționată, apoi începu să râdă.

— Nu, bineînțeles că nu.

Umbra din ochii săi dispăruse, dar ceva impenetrabil mai persista încă.

— Am vrut să te tachinez numai, adăugă el, dar știi prea bine cât de mult doresc eu să te amuzi. Regret că nu pot să rămân și eu. Îl aștept în după amiaza aceasta pe Hurd, cu care am de discutat despre niște afaceri.

Un moment respirația ei fu precipitată ; avu impresia că se ascundea o dramă sub aceste cuvinte simple ca și în umbra fugitivă care trecuse prin ochii soțului ei. El părea că-și revenise. Stătea în fața ei, înalt și voinic, zâmbind și scuzându-se parcă. Redevenise el însuși, fericit și bine dispus. Dar, în interior, Joyce simțea bine că se schimbase ceva. Brusc Duncan o atrăsese spre el; în maniera sa oarecum stângace, pentru a o săruta. Apoi, părăsise budoarul ei, dar mersul său își pierduse elasticitatea sa obișnuită. Ea mai păstra încă senzația sărutului său, o senzație de tandrețe disperată.

Timp de o clipă, ea era tentată să-l cheme înapoi, pentru a-i spune că dacă el o dorea, nu-l va mai revedea niciodată pe Clyde. Dar aceasta nu va da o aparență îndoielnică unui lucru inocent? Inocent desigur, cu toate cele câteva mici incorectitudini din partea lui Clyde. Nu vor fi trezite, oare, din nou, bănuielile pe care poate că Duncan le și concepuse? Dragul de Duncan!...

El îi mai umplea încă gândurile atunci când Joyce sună camerista și își îmbrăcă o rochie de „crépe georgette" de culoare verde deschis, de o simplicitate delicioasă. Niciodată, niciodată ea nu va face ceva care să-l poată jigni pe Duncan. Ca și în trecut, ea va fi credincioasă onoarei, va fi cu mult mai strictă și mai circumspectă, evitând și umbra celei mai mici imprudențe. În special cu Clyde... Dacă își va permite cea mai mică libertate...

Cineva bătu în ușă și un servitor anunță că musafirul sosise. Ea porunci să fie introdus în salon, expedie camerista și se examină într-o oglindă uriașă, înrămată în argint, care îi arăta reflexul unei frumuseți suple și strălucitoare. Părul castaniu strălucea în ondulații moi, în jurul unei fețișoare expresive. Ochii, de un albastru cenușiu, aveau în profunzimea lor o lucire blândă, buzele pline și roșii schițau un mic zâmbet.

Ea își atinse gura cu degetul, gândind la sărutul soțului ei. Un sărut straniu de tandru, ascunzând o suferință adâncă! În sfârșit, ea coborî la etajul inferior și pătrunse în salon, o odaie elegantă, de o liniște majestoasă, luminată într-o manieră plăcută. Clyde se ridică și cu mersul său nonșalant veni să-i sărute mâna. O moleșeală bruscă o cuprinse pe dată.

El o studie o clipă. Obișnuia să privească femeile ca un critic, descoperind chiar cele mai mici detalii care scăpau privirilor celorlalți bărbați.

— Trandafirașul acesta galben pe umărașul d-voastră este o perfecțiune, murmură el. Aș dori să sper că l-ați pus pentru mine!

— Ce om pretențios! zise ea glumind.

Apoi, sună să se servească ceaiul.

Ea simţea un fel de apăsare care plutea în aer. Înainte nu se gândise niciodată că trebuia să stea în gardă faţă de Clyde. Acum se ferea şi ştia că Armstrong înţelegea.

— Ţi-e teamă de mine, Joyce ?... întrebă el pe neaşteptate.

Ea tresări şi confuzia crescu şi mai mult. Era curios cum de putuse el să-i ghicească sentimentele !

— Mi se pare că-ţi place să te flatezi, dragul meu ! Vocea ei mai era încă răguşită.

— Bineînţeles, admise el. Este un obicei al sexului nostru. Nimic nu flatează mai mult vanitatea unui bărbat decât gândul că unei femei drăguţe îi este teamă de el.

— În cazul acesta, vei suferi o decepţie. Nu mă tem de d-ta, dar câteodată... câteodată, mi-e teamă de mine.

Aproape îşi muşcă buzele de necaz că pronunţase ultimele cuvinte, îi veniseră pe buze, fără să ştie de ce.

— Este cam acelaşi lucru, declară Clyde, zâmbind.

Joyce simţea mărindu-i-se slăbiciunea. Ea privi spre uşa dublă care unea salonul cu biblioteca. În dosul acelei uşi se afla Duncan, care studia hârtiile sale de afaceri.

În timp ce ea se întreba cum ar putea să schimbe conversaţia, Clyde se ridică şi se plimbă nonşalant. Era slab, suplu, cu o talie deasupra celei mijlocii, avea ochii întunecoşi, îndrăzneţi şi zâmbitori, o faţă puternică şi aspră şi un ten care lăsa să se întrevadă că-şi urmărise norocul şi plăcerile sub ceruri variate. Privirea, adesea batjocoritoare şi obraznică, ar fi părut necinstită şi grosolană la oricare alt bărbat, dar el era Clyde Armstrong şi deci i se iertau toate.

— Joyce, murmură el, n-ai un pic de prietenie pentru mine ?

— Ba da, zise ea, încercând să răspundă simplu la o întrebare în care pâlpâia focul. O ştii prea bine.

Ochii lui Clyde, ochii cei mai întunecoşi, cei mai profunzi pe care Joyce îi văzuse vreodată, se fixară asupra ei.

— Permite-mi să revin la întrebarea mea. Mai la urma urmei, prietenie este un cuvânt întâlnit în vocabularul sufletelor timide. Îngăduie-mi să-l înlocuiesc prin *dragoste*.

Privirea sa batjocoritoare se fixă asupra ei. El râse scurt, apoi adăugă cu o voce insinuantă :

— Când am încercat să te îmbrățișez acum câteva zile, nici prin gând nu ți-a trecut să protestezi...

Ea simți cum i se urcă sângele în obraji.

— Era un gest urât din partea ta, zise ea.

Clyde râse încet, plin de încredere.

— N-am vrut să te jignesc, draga mea. De când există lumea, femeile cele mai bune au iubit pe bărbații cei mai răi. Și, la drept vorbind, eu nu sunt chiar atât de rău. Defectul meu cel mai mare este de a fi o ființă umană.

Servirea ceaiului aduse de la sine o oarecare destindere.

În timp ce Joyce turna licoarea aurie în ceștile de porțelan, simți cum o pândea privirea amuzată a lui Clyde și fu exasperată descoperind cum îi tremură mâna.

— Lămâie sau lapte ? întrebă ea cu răceală.

În timp ce-i întindea ceașca, ea se gândi fulgerător la atitudinea pe care trebuia s-o adopte. Mânie ? Nu, era mai bine să aibă cu el o explicație pentru a găsi o soluție.

— Clyde...

— Sunt numai urechi, delicioasă prietenă.

— Atunci, ia loc și ascultă-mă.

El se supuse cu un aer batjocoritor.

— Să fim cuminți, Clyde.

— Pentru ce ? Viața este prea scurtă. Pentru ce să fim cuminți când ar fi mult mai agreabil să fim romantici ?

— Bine. Atunci, vom spune : să fim cinstiți. Putem fi romantici și cinstiți totodată, nu-i așa ?

— Mă îndoiesc. Cinstea din romane nu-i de fapt decât timiditate.

— N-am putea totuși să încercăm ? Mă gândesc la Duncan. Cred că știi.

— Știu.

El își sorbea ceaiul, supărat foc.

— Există întotdeauna un Duncan de-a curmezișul drumului.

— Dar îl iubesc, Clyde.

— Mulțumesc. Asta înțelegi prin cinste și romantism ?

— Suntem în fața faptelor.

— Nu, din moment ce susții că-l iubești pe Duncan. După părerea mea, îți faci numai datoria, și datoria este una din cele mai meschine inovații moderne.

— Numește-o cum vrei. Eu îl iubesc pe Duncan și vreau să fiu sinceră cu el.

— Ești sinceră oare și cu tine însăți ?

Ea rămase puțin pe gânduri înainte de a răspunde.

— Eu nu pot să fiu sinceră față de mine însămi și de aceea țin să fiu sinceră cu Duncan.

El zâmbi batjocoritor.

— O femeie care este atât de sinceră cu soțul ei își poate permite prietenia unui bărbat sau un flirt ?

— Ascultă, Clyde, doresc ca să mă înțelegi. Atunci când m-am măritat cu Duncan, m-am înțeles cu el ca fiecare din noi să avem prietenii noștri personali, să trăim după gusturile noastre și să ne păstrăm libertatea... bineînțeles până la o anumită limită. I-am promis lui Duncan să-i fiu devotată, iubitoare și credincioasă. Asta-i tot ce i-am promis și tot ce așteaptă el de la mine.

— Chiar în cazul acesta, cred că i-ai promis prea mult. Era foarte bine să-i promiți devotament și iubire, care sunt niște termeni elastici. Dar fidelitate ? Aceasta implică un efort incompatibil cu natura umană.

— I-am promis, Clyde, și sunt hotărâtă să fiu o soție bună pentru Duncan.

Un moment el privi cu un aer batjocoritor fața trandafirie a tinerei femei care se așezase pe un scaun și înclina gânditoare capul. În sfârșit, el veni să se plaseze în spatele ei și se aplecă deasupra părului ei strălucitor cu reflexe de aramă. Orice urmă de batjocură dispăruse de pe buzele sale, ochii săi aveau o lucire de emoție.

— Ai învins... murmură el.

Ea se înălță și întoarse capul.

— Ce vrei să spui ?

Clyde râse amarnic.

— Te iubesc, Joyce. Nu fi atât de sceptică. Prea adesea m-am jucat cu focul ; de această dată, flăcările m-au atins și pe mine. Este pentru prima oară când înțeleg și eu ce înseamnă dragostea. Cel puțin odată în viața mea vreau să mă comport cinstit. Vreau — răsul său deveni răgușit, — vreau să fiu romantic și cinstit.

Era în vocea sa un freamăt care o mișcă adânc.

— Mulțumesc, Clyde, zise ea, vom continua să rămânem prieteni.

— Da... pentru totdeauna.

Vocea sa era profundă și joasă. El făcu câțiva pași și își aprinse o țigară. Ea văzu efortul care-i contracta fața sa bronzată.

— Cred că voi pleca pentru câtva timp, adăugă el. Aerul mării îmi va face bine, și apoi este mult mai ușor să fii cinstit și romantic de la distanță.

Deși el își reluase tonul său ușor, Joyce percepu în vocea sa durerea. Trăsăturile sale se înăspriră. Ea era gata să vorbească, dar în clipa aceea ușa se deschise și Duncan intră în salon.

Capitolul II

LA PIAN

— Hello, Armstrong !

Vocea lui Duncan răsună puternic ca de obicei.

— Vrei să-mi oferi o ceaşcă de ceai, dragă ? Hurd tocmai mi-a telefonat că va veni mai târziu.

Ea îl privi în timp ce turna ceaiul. Era pentru prima oară că venea să stea cu ea şi Clyde. Ce motiv îl determinase să facă acest pas ? Să-i fi fost ruşine de gelozia pe care o arătase ? Să fi fost în acest pas o manieră de a se scuza ?

— Despre ce vorbeaţi ? se informă el. Despre teatru sau literatură ?

— Nici de una, nici de alta, zise Clyde. Spiritele noastre au abordat chestiuni cu mult mai înainte. Sunt ca şi ameţit. Am discutat despre nişte probleme de morală.

— Probleme de morală ? repetă Duncan care păru uimit şi incredul. Acestea sunt problemele pe care vi le inspiră o biată ceşcuţă de ceai ?

— Nu cred că ceaiul să fi avuț vreo vină. Inspirația venea de mai departe. Dă-ne și părerea ta, Forbes. Vorbeam despre ceea ce se numește cinste romantică.

— Nu prea mă pricep în chestiunea aceasta. Îl voi întreba pe Hurd. El îmi rezolvă cele mai grele probleme. Cinste romantică ? Hm... problema îmi pare oarecum himerică.

— În acest caz, zise Clyde aruncând o privire pe furiș spre Joyce, noi suntem himerici. Sper că această himeră nu se va prelungi...

El izbucni într-un hohot de râs și discuția devie aproape imediat. Mai vorbiră câteva clipe, apoi Duncan se scuză, amintind că-l aștepta pe Hurd dintr-un moment în altul. Ușa cea grea se închise în urma lui.

— Nu prea îmi place tipul de Hurd, remarcă Clyde. Regret că soțul tău este amestecat în afaceri cu el. Este un ticălos.

— Vrei să spui că este necinstit ?

— Mai mult încă, este un hoț, un excroc de cea mai josnică speță. Ar trebui cineva să-l pună în gardă pe soțul tău.

— Pentru ce nu-i vorbești chiar tu, Clyde ?

— Bine, îi voi vorbi. Dar nu astăzi. Pentru moment vreau să-mi cruț gândul de lucrurile serioase.

El scoase din buzunar un rulou subțire de hârtie.

— N-ai vrea, adăugă el, să încercăm să descifrăm aceasta împreună ?

Desfăcu ruloul care era manuscrisul unei bucăți de muzică. El era un om cu talente variate și câteodată se amuza să compună bucăți de muzică pe care le aducea întotdeauna lui Joyce ca să le descifreze la pian.

— Pare să fie grozav de complicat, remarcă ea, parcurgând dintr-o privire măsurile scrise.

— Să încercăm, totuși, insistă el. Mi-e teamă că voi avea multe de modificat.

Ea merse la pian, cântă câteva măsuri șovăind, apoi continuă cu mai multă hotărâre. În picioare, în spatele ei, și citind notele pe deasupra umerilor tinerei femei, Clyde cântă cu vocea sa puternică de tenor, urmat de acompaniamentul încă nesigur al pianului.

Într-adevăr, bucata plină de triluri și de tremoluri era foarte grea. La un moment dat, ea se opri brusc.

— Masacrez bucata, mărturisi Joyce. Fortissimo-ul este deasupra puterilor mele. Imită o furtună, nu-i așa ?

— O furtună cu tunete. O interpretezi splendid. Să mai încercăm o dată.

El întoarse paginile și muzica reîncepu. De data aceasta, merse ceva mai bine și ea se încăpățână s-o ducă până la sfârșit.

— E minunată ! declară ea. O bucată minunată și majestoasă. O capodoperă, Clyde, deși am masacrat-o pe ici pe colo.

— Nu spune prostii. Este o bucată foarte grea. O vom relua cu altă ocazie.

El strânse foile și le bagă în buzunarul său. Ea se ridică de pe taburet, făcu câțiva pași și se opri.

— Clyde, n-ai remarcat nimic particular în timp ce eram la pian ?

— Nu, nimic.

Ea încruntă din sprâncene.

— N-ai auzit un sunet curios, exact înainte de fortissimo ?

El clătină capul, privind-o cu uimire.

— Ah ! murmură ea, nu sunt sigură că am auzit cu adevărat ceva. M-a cuprins nu știu de ce o senzație foarte bizară.

— Ce fel de senzație ?

— N-aș putea să-ți spun. Ceva îngrozitor.

Cu sprâncenele încruntate, el o privea cu atenție.

— Spui că era un sunet ?

— Nu știu dacă era un sunet sau numai o impresie stranie. Mi se părea că vine din direcția... aceea.

Ea arătă spre ușa dublă. El o privi ușor alarmat.

— Dar ușa era închisă !...

Ea se înfioră nervoasă.

— Clyde, am o senzație curioasă. Mi se pare că i s-a întâmplat ceva lui Duncan. Sunt aproape sigură că am auzit vocea lui Duncan. Era ca un țipăt scurt de groază.

— Un strigăt de groază ? Imposibil. Discuţia noastră asupra problemelor morale te-a enervat. Ai face bine să iei loc pe un scaun şi să te odihneşti un pic.

El apropie un fotoliu, dar ea clătină capul ; privirea ei era fixată asupra uşii.

— Clyde, aş dori să te duci să vezi.

— Probabil că soţul tău şi cu Hurd sunt în conferinţă. N-aş dori să-i deranjez.

— Te rog... — Ea duse mâna la gât şi se înfioră.

— Te rog, du-te şi vezi.

— Bine, bine, glumi el, trebuie să cedez capriciilor unei frumuseţi, mai ales când te roagă.

Armstrong se îndreptă spre uşă, în timp ce ea îşi apăsă mâna pe inimă. Uşa se deschise şi Clyde făcu câţiva paşi înainte, apoi se opri. Corpul său se înţepeni.

Mai făcu câţiva paşi, apoi se întoarse. Joyce îl urmase.

— Opreşte-te, fetiţo, murmură el cu o voce înăbuşită. Este groaznic, dar trebuie să fii tare. Soţul tău...

El privi faţa-i contractată şi vocea i se frânse. Timp de o clipită, ea semănă cu o statuie de piatră. Apoi, fără un strigăt, se prăbuşi în braţele lui Clyde. El o transportă încetişor în salon.

Capitolul III

ALIBIUL

Ca răspuns la chemarea telefonică a lui Clyde, locotenentul Joseph Delmar, care sosi imediat, făcu dovadă chiar de la început a unei uimitoare personalităţi. Clyde nu avusese niciodată un respect prea mare pentru poliţişti şi fu uimit când văzu că acesta era îmbrăcat cu un gust remarcabil. Într-adevăr, poliţistul purta o floare la butonieră şi se exprima ca un om cultivat. Avea trăsături foarte nete, o mustaţă neagră tăiată scurt, ochii săi inteligenţi, albaştri păreau că acordă interesul cel mai profund până şi celor mai mici lucruri.

Deoarece se înserase, Clyde aprinse lumina în salon. Uşile mari capitonate erau închise. Ei erau singuri; Joyce fusese transportată în camera ei şi încredinţată îngrijirilor unui medic.

— Presupun că doriţi să vedeţi imediat corpul? — sugeră Clyde Armstrong.

Ca prieten al familiei, el îşi asumase sarcina de a ajuta autorităţile în această primă anchetă.

— Oh ! nu, nimic nu ne grăbește ! Luați loc și să vorbim.

Clyde oferi țigări ; locotenentul acceptă una.

— Frumoasă încăpere, observă el, lăsând să-i rătăcească privirea asupra mobilelor. De obicei, interioarele oamenilor bogați mă copleșesc. Prea multă strălucire și nici un pic de gust. Nici nu pot respira. Acum, Mr. Armstrong, aș dori să-mi spuneți tot ce s-a întâmplat până în clipa când ați descoperit corpul ?

— Mi-e teamă că nu prea voi avea ce să vă spun.

— La ce oră ați sosit aci ?

— Puțin după ora patru. Aveam obiceiul să viu să iau din când în când ceaiul la familia Forbes.

— Plăcut obicei. Presupun că era un ceai în doi, nu-i așa ?

— De regulă generală, da. Forbes era foarte rar de față. Cândva, am avut impresia că nu mă prea agrea.

— Adevărat ? Probabil că luați ceaiul... prea des. Și-a manifestat vreodată neplăcerea sa de vreo manieră oarecare ?

— Nu. A fost totdeauna politicos cu mine.

— Bine. Să continuăm. Presupun că d-ta și d-na Forbes obișnuiați să discutați foarte agreabil în jurul acestor cești de ceai ?

— Astăzi am avut o discuție foarte interesantă.

— Discuțiile de la ceai iau câteodată o întorsătură foarte intimă. Presupun că Mrs. Forbes este tânără, frumoasă și veselă.

— Fără insinuări, vă rog.

Clyde vorbea zâmbind, dar vocea sa era seacă.

— Dacă nu renunțați la aceste glume, voi fi foarte satisfăcut să vă dau pe ușă afară.

— Pedeapsa va fi meritată, zise Delmar cu simpatie. Am învățat cândva că maniera cea mai rapidă de a obține informațiuni de la un bărbat este să-i provoci mânia. D-ta mi-ai spus ceea ce doream să știu.

Fața lui Clyde se posomorî, dar aproape imediat un zâmbet îi lumină obrazul.

— Ei bine, aceasta fiind situația, țin să vă mai adaug un amănunt : sunt momente cînd francheța este indi-

cată. Am un flirt cu Joyce Forbes. La început, i-am făcut curte, dar ea mi-a respins cu hotărâre toate avansurile mele. Până astăzi, am considerat toate acestea ca o simplă cochetărie. Eu nu sunt un sfânt și este greu unui om ca mine să poată înțelege o femeie cinstită ca Mrs. Forbes.

— Da. Și azi după amiază, la o ceașcă de ceai, ai avut o revelație ?

— Perfect, revelația sufletului unei femei sincere. Am hotărât să rămânem buni prieteni și nimic mai mult. Am promis d-nei Forbes că, în viitor, purtarea mea față de ea va fi ireproșabilă.

— Minunat. Apreciez sentimentele d-tale, Mr. Armstrong.

O sclipire fugară se aprinse în ochii locotenentului.

— Și atunci, ați făcut debutul în această purtare ireproșabilă, asasinându-l pe Mr. Forbes.

— Cum ?...

Clyde sări brusc de pe scaun, dar se așeză aproape imediat.

— După cum văd, d-voastră detectivii aveți niște glume imposibile.

— Sunt necesare. Viața noastră ar deveni grozav de monotonă fără ele. Nu discutăm nici măcar de cinci minute și mi-ați procurat cel mai puternic motiv pentru a-l ucide pe Mr. Forbes.

— Cum asta ?

— Ați recunoscut doar că ați flirtat cu Mrs. Forbes. Înlăturând soțul din cale... Mă înțelegeți ?

— Perfect, zise Clyde sec.

Încruntarea sprâncenelor sale evidenția că Delmar mersese prea departe cu glumele sale.

— Mi-e teamă totuși că veți fi obligat să-l căutați pe asasin aiurea.

— Dacă va fi nevoie, fiți sigur că o voi face. Așadar, ați încheiat un fel de pact cu Mrs. Forbes. Ce s-a întâmplat după aceea ?

— Mr. Forbes a venit și el în salon.

— Nu era contrar obiceiului său ?

— Ba da.

— N-aţi remarcat nimic special în maniera sa de a fi ?

— Părea că făcea un efort pentru a se arăta prietenos cu mine. Poate să fi fost şi o simplă închipuire. După câteva minute, s-a înapoiat în bibliotecă, deoarece aştepta un domn pe numele de Hurd.

— Trueman Hurd ?

— Exact. Era amestecat cu Forbes în nişte afaceri.

Delmar îşi notă ceva în carneţelul său.

— Şi după aceea l-aţi mai revăzut în viaţă pe Mr. Forbes ?

— L-am văzut viu pentru ultima oară atunci când ne-a părăsit, pentru a se înapoia în bibliotecă.

— V-aş ruga să-mi spuneţi exact ce oră era atunci ? Vă puteţi aminti ?

Clyde îşi încordă memoria.

— N-aş putea să vă spun ora decât cu aproximaţie. Probabil să fi fost patru şi jumătate.

Delmar mai notă ceva în carneţel.

— Aşadar, la ora patru şi jumătate, Mr. Forbes mai trăia încă. Presupun că aţi reluat atunci conversaţia cu Mrs. Forbes ?

— Da, dar am abandonat subiectul. Chestia era definitiv aranjată. Permite-mi să-mi amintesc. Ah! da, i-am atras atenţia d-nei Forbes că ar trebui să-l împiedice pe Forbes să facă afaceri cu un om de teapa lui Hurd. D-na Forbes mi-a spus să-i vorbesc chiar eu şi i-am promis că o voi face. Apoi, ne-am instalat la pian pentru a cânta o bucată pe care am compus-o ieri seară. Sunt un compozitor amator. Eu am cântat, iar Mrs. Forbes m-a acompaniat. Aceasta ne-a ocupat până în clipa când...

— Un moment, Mr. Armstrong. Aveaţi obiceiul să aduceţi compoziţiile d-voastră d-nei Forbes şi să le cântaţi împreună ?

— Da. Am făcut acest lucru ades. Bucata aceasta de muzică era cu mult mai pretenţioasă ca toate celelalte. Până acum nu atacasem acest gen.

— Care era titlul compoziţiei ?

— Am intitulat-o : *Regina furtunii.*

— Conchid că era o bucată tumultuoasă. Prin urmare, d-voastră aţi cântat, iar Mrs. Forbes vă acompania la pian. Cât timp a durat aceasta ?

— Aproximativ cincisprezece sau douăzeci de minute. Muzica fiind oarecum complicată, am reluat-o de două ori de la capăt.

— Dar a doua oară, aţi putut executa bucata fără nici o oprire ?

— Da. Am remarcat că Mrs. Forbes era oarecum preocupată, dar n-am acordat nici o importanţă acestui fapt. Când a părăsit pianul, purtarea ei deveni bizară. Privea mereu spre uşa bibliotecii şi m-a întrebat dacă n-am auzit un sunet curios, exact înainte de sfârşitul bucăţii.

— Interesant ! Şi atunci, d-ta ce ai făcut ?

— Mrs. Forbes insista mult să mă duc în bibliotecă să văd dacă nu s-a întâmplat ceva. Pentru a-i satisface capriciul, am trecut în bibliotecă. L-am văzut pe Mr. Forbes zăcând în fotoliu, cu capul prăbuşit înainte pe birou, având o mică rană la tâmplă. Nu mi-a trebuit prea mult ca să mă conving că era mort de-a binelea. Tocmai, în acel moment, îmi dădui seama că Mrs. Forbes mă urmase. I s-a făcut rău şi am dus-o la o canapea. Am sunat după un servitor. Apoi m-am înapoiat în bibliotecă şi telefonai poliţiei. Asta-i tot ce vă pot spune.

Ochii albaştri ai lui Delmar se fixară asupra uşilor bibliotecii.

— Vom vizita biblioteca peste o clipă, zise el. Reţin din ceea ce mi-aţi spus că asasinatul a avut loc în timp ce executaţi compoziţia la pian. Sper că n-aţi părăsit-o nici un moment pe Mrs. Forbes ?

— Nici o clipă, domnule locotenent.

Privirea lui Delmar se fixă asupra lui Clyde.

— Minunat alibiu, remarcă el, glumind.

— Exact, — vocea lui Clyde era răguşită. În circumstanţele actuale, este bine venit, dacă nu chiar necesar, să pot prezenta un alibiu.

Privirea lui Delmar rătăci din nou prin odaie.

— N-aţi mai văzut pe nimeni în bibliotecă atunci când l-aţi descoperit pe Mr. Forbes mort la biroul său ?

— Nu, dar nici n-am avut prezenţa de spirit să mă preocup de aceasta.

— Din cîte ştiţi, Hurd a venit la întâlnire ?

— N-aş putea să vă spun. Poate că a venit şi a plecat.

— N-ar fi exclus.

Locotenentul rămase un pic pe gânduri.

— Mr. Armstrong, n-aţi vrea să-mi arătaţi şi mie compoziţia dvs ?

Puţin mirat, Clyde scoase ruloul din buzunar şi îl întinse.

Delmar îl parcurse cu privirea, clătinând capul de la dreapta spre stânga.

— Văd că preferaţi clasicii, zise el.

Clyde îl privi cu uimire.

— Eşti cunoscător în ale muzicii, d-le locotenent ?

— Oh ! îmi place arta. Visul meu a fost să fiu pictor. Destinul a voit însă să mă fac detectiv. Hm !... Prea multe pasagii „fortissimo". Este o compoziţie cam zgomotoasă. Probabil că aţi făcut un adevărat vacarm la pian. Şi, în acest interval, Mr. Forbes a fost asasinat.

Clyde îi aruncă o privire rapidă, dar expresia locotenentului era surâzătoare. Ochii săi continuau să parcurgă compoziţia.

— Sunt câteva pasagii care ar acoperi uşor un foc de armă sau un strigăt de spaimă, zise el.

— Mă bănuiţi cumva că m-am asociat cu asasinul ?

— Meseria mea mă obligă să bănuiesc pe oricine. Parcă mi-aţi spus chiar d-voastră că aţi compus această bucată de muzică, cu o seară înainte ?

— Ba da. Am avut o inspiraţie bruscă şi am încercat s-o aştern pe hârtie.

— Probabil că aţi stat noaptea târziu ?, replică celălalt, zâmbind.

El făcu gestul să înapoieze ruloul, apoi se răzgândi.

— V-aş ruga să-mi lăsaţi mie bucata pentru câteva zile, zise el.

— Sunt contrariat din motive pur sentimentale, domnule locotenent. Cântecul acesta marchează o zi din viaţa mea.

— Din cauza morţii lui Forbes ?

— Nu, mă refer la aventura mea de romantic cinstit.

— Cinste — romantică ?... foarte bizară împerechere ! Ah ! da, vă înţeleg. Acum să aruncăm o privire şi în bibliotecă.

El înapoie ruloul lui Clyde şi amândoi trecură de cealaltă parte a uşii turnante.

Capitolul IV

AL DOILEA PAHAR

Clyde întoarse comutatorul electric de lângă uşă şi lumina se revărsă asupra unei scene de un realism îngrozitor.

Odaia era lungă şi îngustă cu rafturile încărcate de cărţi. Pe ici-colo, se vedeau câteva tablouri atârnate de nişte panouri elegante. Un birou masiv din lemn de nuc se afla în mijloc, lângă cele două ferestre uriaşe care dădeau spre Park Avenue.

Delmar se opri după câţiva paşi şi aruncă o privire curioasă asupra zidurilor. Nu părea deloc grăbit să se apropie de forma nemişcată de la birou.

— Forbes trebuie să fi fost un cititor pasionat, remarcă el.

— Mai curând un cumpărător pasionat, corectă Clyde. Era veşnic sâcâit de reprezentanţii colecţiilor de lux. Metoda sa de a se debarasa de ei era să cumpere tot ce i se oferea.

Locotenentul se apropie de un perete pentru a privi mai bine tabloul unuï gentilom cu înfăţişarea încruntată care purta în jurul gâtului o podoabă de dantelă.

— Câte crime nu s-au comis în numele lui Van Dyck ? murmură el.

Clyde îl privi cu un amestec de surpriză și de respect.

— Da, pot spune că firea încrezătoare a lui Forbes îl expunea deseori să fie înșelat.

Delmar studia desenele covorului în timp ce se-apropia de birou. În sfârșit, el ridică privirea asupra formei imobile. Corpul parcă se prăbușise, iar capul se odihnea pe sugativă. Un braț era întins deasupra biroului, iar degetele păreau că vor să spuie ceva. Tâmpla stângă prezenta o pată de o culoare închisă care se întindea de-a lungul obrazului într-o dâră purpurie.

— Drept în cap, murmură Delmar. Asasinul trebuie să fie un ochitor de prima clasă. Nici o urmă de armă ?

Trase un sertar, apoi cercetă în jurul biroului, dar nu descoperi nici o armă.

— Perfect. Aceasta exclude ipoteza unei sinucideri. Sunt sigur că expertiza medicală va pune diagnosticul că moartea a fost instantanee. Dacă s-ar fi împușcat singur, arma ar fi scăpat din mâna lui Forbes chiar în locul unde s-a prăbușit.

El se dădu cu câțiva pași înapoi, luă un bloc și un creion din buzunarul său, examină scena și începu s-o schițeze prin câteva trăsături repezi. Privindu-l, Clyde nu-și mai revenea din uimire. O reproducere exactă a odăii, indicând în special poziția cadavrului, apăru în curând pe hârtie.

— Ce abilitate ! remarcă el. Nu știam că polițiștii sunt atât de talentați. Ai făcut totul mai real decît viața... mai bine zis decât moartea, rectifică el, după ce aruncă o privire cadavrului.

Delmar smulse schița din bloc și o băgă în buzunar.

— Îmi poate folosi cândva, zise el scurt.

Se apropie apoi de una din ferestre, o deschise și privi în stradă.

— Cam la al șaisprezecelea etaj, nu-i așa ?

— Al optsprezecelea. Ne aflăm într-un duplex apartament, cuprinzând o parte în etajul al optsprezecelea, iar cealaltă în etajul al nouăsprezecelea.

Delmar se îndreptă spre ușa care răspundea spre un hol uriaș, unde se aflau ascensorul și o scară monumentală.

— Magnific apartament, constată el.

— Este cel mai frumos apartament din Park-Avenue. După cum știți, Forbes era multimilionar.

— Și, bineînțeles, zise locotenentul aruncând o privire fugară lui Clyde, Mrs. Forbes va moșteni toate aceste milioane ?

Clyde zâmbi la rîndul său.

— Iarăși ați descoperit vreo urmă, domnule locotenent ?

— Ceea ce aș dori să știu, fără să vă răspund la întrebarea dvs., este dacă Hurd a venit sau nu azi după amiază. Probabil că cei de jos ne vor putea informa mai bine.

El se înapoie la birou și vorbi la telefon. După aceea agăță receptorul și se întoarse spre Clyde.

— Portarul mi-a răspuns că Forbes n-a primit nici o vizită azi după amiază. Dar asta nu dovedește nimic. Un vizitator putea să se apropie fără să se anunțe. În acest caz, un lucru pare sigur vizitatorul avea motive bine întemeiate pentru a intra fără a fi văzut.

— Motivul de a fi venit astfel nu era decât gândul ca să-l asasineze pe Forbes.

— Poate. Te cam grăbești cu concluziile, d-le Armstrong. În primul rând, trebuie să stabilim identitatea vizitatorului.

— Remarc că și concluziile d-tale sunt cam grăbite, domnule locotenent. Nici nu știm dacă a venit cineva.

— Oh ! sunt sigur că Mrs. Forbes a avut o vizită.

Clyde, ridicând capul, întâlni privirea suavă și pătrunzătoare a locotenentului.

— Mă întreb, zise Delmar cu amabilitate, pentru ce nu vrei să fii sincer cu mine ? Pentru ce pretinzi că n-ai văzut aceasta ?

— Ce anume ?

— Un micuț obiect care dovedește cu tărie că Forbes a primit o vizită. Pentru ce această disimulare ?

— Hotărât, domnule locotenent, zise Clyde puțin enervat, habar n-am la ce anume faci aluzie.

Ochii lui Delmar avură o privire plină de reproș batjocoritor.

— Nu prea este natural ca un om să bea din două pahare.

— Ah ! exclamă Clyde râzând.

Privirea sa se fixă pe două pahărele care se aflau pe birou și în fundul cărora se mai afla un rest mic de lichid.

— Ce stupid sunt ! Da, remarcasem și eu aceasta, dar nu i-am acordat nici o importanță.

Polițistul apropie unul din pahare de nările sale.

— Madera, zise el scurt.

— Dumnezeule, sunteți cunoscător și în vinuri ?

— V-am mai spus doar că mă amuz cu multe lucruri. Forbes avea o pivniță bună cu vinuri ?

— Avea o cantitate oarecare de Madera de care era foarte mândru. Îi plăcea să țină în bibliotecă o sticlă cu care obișnuia să-și trateze din când în când musafirii.

Delmar deschise micul bufet, scoase sticla, studie eticheta, apoi o puse la loc. Privirea sa afabilă, dar inchizitorială, se întoarse spre fața lui Clyde.

— Așadar, ai văzut cele două pahărele și nu le-ai acordat nici o importanță. Știi că acționezi ca un om cu conștiința tulburată ?

Clyde roși, dar surâsul lui Delmar era dezarmant.

— Veți ajunge încetul cu încetul la concluzia că și sfinții sunt vinovați, domnule locotenent.

— Foarte greu. N-am vrut să insinuez că ai fi vinovat, d-le Armstrong. Purtarea d-tale îmi dovedește pur și simplu ceea ce am mai observat și cu alte ocazii, și anume că într-un caz de asasinat anumiți oameni fac să iasă la iveală anumite tendințe de anormalitate. Fie că sunt sau nu vinovați, ei se comportă de o manieră curioasă și inexplicabilă. Până una alta am ajuns la o concluzie sigură și anume că Forbes a primit vizita unui prieten, deoarece l-a servit cu un pahărel de Madera.

— Și mai știm că-l aștepta pe Trueman Hurd.

— Da, dar Hurd a venit oare ? Sau l-a vizitat un altul ? Iată ceea ce aș dori să aflu. Poate că acestea ne vor putea spune ceva mai mult.

Ridică cele două pahare de vin în zare și le inspectă îndeaproape. O sclipire de uimire trecu prin ochii săi albaștri. Își scoase lupa din buzunar și-și continuă studiul.

— Curios, murmură el, depunând paharele. Nimeni nu poate să se atingă de un pahar fără a lăsa amprentele degetelor sale. Pe unul din pahare se văd amprente digitale, dar al doilea este absolut curat.

Clyde privi gânditor cele două pahare.

— Asasinul l-a șters după ce a băut, sugeră el.

— Posibil. Dar, pentru moment, am putea presupune că paharul cu amprente este acela al lui Forbes, și că asasinul său, după comiterea crimei l-a șters pe al său. Remarcabilă prudență !

Deschise din nou micul bufet, scoase sticla de Madera și alte două pahare.

— O picătură din acest faimos Madera este exact ceea ce ne trebuie. Vrei să ciocnești un pahărel cu mine ?

— Nu, mulțumesc. Găsesc că vinul stimulează facultățile emotive în detrimentul creierului.

Delmar își turnă o cantitate moderată în pahar și îl degustă încetișor, fixând mereu asupra lui Clyde privirea sa zâmbitoare.

— Și crezi că în cazul de față este nevoie de un creier limpede ? Sunt de cu totul altă părere. Vinul nu-mi tulbură nici creierul și mai puțin simțurile emotive. Satisface doar cerul gurii mele.

Își termină de băut pahărelul, apoi închise totul în bufet. Fără nici un scop aparent, se plimbă prin odaie și se opri brusc în fața unei glastre cu flori așezată la fereastră. Aplecat deasupra, el o mirosi.

— Madera ! zise el. Cineva a stropit această plantă cu Madera. Este aproape un sacrilegiu !

El se ridică și întâlni privirea atentă a lui Clyde.

— Cine să fi făcut aceasta ? continuă el. Să-l fi vărsat vizitatorul pe furiș, nevoind să-l ofenseze pe Forbes ? După cum vezi, Mr. Armstrong, progresăm.

— Progresăm ? Eu nu văd nici o semnificaţie în faptul că vizitatorul lui Forbes nu şi-a băut vinul.

— Da, dar în schimb ne dă o indicaţie asupra caracterului său. Ne spune că era un om care nu dorea să-şi stimuleze facultăţile sale emotive în dauna creierului.

— Ah !... tresări Clyde la început, dar apoi zâmbi cât se poate de natural. O nouă săgeată la adresa mea, domnule locotenent ?... După cum am mai spus, şi un sfânt ar trebui să se recunoască vinovat.

Un moment, privirea amuzată a lui Delmar se fixă pe faţa interlocutorului său. În sfârşit, el îşi consultă ceasul.

— Aş fi dorit ca expertul medical să se fi grăbit ceva mai mult. Totuşi, până una alta, am cules câteva informaţii destul de importante. Forbes n-a bănuit nici o clipă intenţiile vizitatorului său.

Clyde îl aprobă printr-un gest.

— Da, văd punctul d-tale de vedere. Ucigaşul trebuie să fi tras asupra lui pe neaşteptate. Dacă Forbes ar fi fost conştient de primejdie, n-ar fi rămas liniştit pe loc.

— Exact. Mă întreb acum din care parte a tras ucigaşul ? El a tras de la vreo trei paşi depărtare, altfel s-ar fi zărit urme de praf de puşcă în jurul rănii.

El îşi schimbă locul de mai multe ori în faţa biroului, considerând corpul sub unghiuri variate.

— Asasinul a tras de aici, continuă el, arătând un scaun lângă micul bufet. Dar era oare aşezat în momentul când a tras ? După glontele pe care l-a primit în tâmpla stângă, trag concluzia că victima privea mai curând spre perete decât spre vizitatorul său. Bineînţeles că asasinul putea şi să se deplaseze puţin... În acest caz...

Vocea sa se frânse brusc. El privea braţul îndepărtat şi degetele întinse care dădeau impresia că Forbes voise să apuce ceva înainte de a muri. Ochii săi se micşorară, dar nu zise nimic şi, o clipă după aceea, fixa un punct din centrul biroului, lângă capul cadavrului care se odihnea pe sugativă.

— Curios ! murmură el, şi expresia sa arăta că zărise ceva interesant.

Clyde văzu imediat despre ce era vorba. La prima vedere, părea un lucru fără importanță. Un toc căzuse între capul victimei și călimară. Pe birou se mai zărea și o pată de cerneală uscată.

— Din tot ce ne înconjoară, Forbes părea a fi un om ordonat. Deci, sau voia să pună tocul la loc, de la depărtare, sau i-a scăpat din mână cu destulă putere pentru a împrăștia cerneala pe sugativă.

Clyde privi gânditor pata de cerneală uscată, apoi brațul întins. Observă că era brațul stâng, celălalt fiind prins între corp și birou.

— S-ar zice, spuse el, că tocmai scria, când l-a atins glontele. Tocul i-a scăpat din mână, când l-a nimerit glontele.

— Posibil. În acest caz, ar fi interesant să vedem ce scria. Poate vom descoperi ceva.

Tot vorbind, Delmar trecu de cealaltă parte a biroului. Cu mii de precauțiuni, el ridică puțin capul cadavrului, descoperind o foaie de hârtie înainte de a lăsa să recadă capul în poziția sa primitivă.

În picioare, Clyde urmărea cu atenție fiecare gest al detectivului. Probabil că din cauza solemnității momentului i se întunecase fața.

În sfârșit, vor putea afla gândurile care-l frământau pe Forbes în momentul când asasinul îi zburase creierii.

Capitolul V

BRAȚUL ÎNTINS

Cu o încetineală exasperantă, Delmar apropia hârtia de lumină, examinând filigrama și marca.

— Este o scrisoare personală neisprăvită, zise el. Doar câteva rânduri și o mare pată de cerneală.

El citi cu voce tare :

Scumpa mea miss Tracy,

Am plăcerea să-ți trimit alăturat un cec de cinci sute dolari. Cunoști motivul pentru care îți trimit acești bani și contez că...

Delmar lăsă să cadă scrisoarea pe birou și rămase tăcut, cu o cută adâncă în colțul gurii. Uitându-se peste umărul locotenentului, Clyde văzu că restul era ilizibil.

— Ce ne spun toate acestea ? murmură Delmar.

— Un singur lucru, și anume că Forbes a fost întrerupt din scris de glontele ucigașului.

Delmar nu păru absolut convins.

— Posibil, dar nu sigur. Poate că a fost întrerupt de sosirea ucigașului. Dar atunci ce caută pata aceasta de cerneală ? Da, cred că ai dreptate. Pata aceasta a fost făcută atunci când capul și umerii lui Forbes au căzut deasupra. Dacă s-ar fi oprit din scris la intrarea asasinului, cerneala ar fi avut timpul să se usuce. Da, ai dreptate, glontele a oprit mâna din scris.

Detectivul părea totuși frământat de o îndoială.

— Nu găsești Mr. Armstrong, în toate acestea, ceva curios ?

Clyde se gândi puțin. Fața sa se lumină brusc.

— Da. Cum a putut să scrie Forbes o asemenea scrisoare în prezența unui vizitator ?

— Exact. Remarc că ai stofă de detectiv în d-ta. Genul acesta de scrisori nu se prea scriu în fața unui străin. Este prea intim, prea personal. Ce concluzii se pot trage de aici, Mr. Armstrong ?

— Șantaj ? zise Clyde, după un moment de gândiri.

— Poate, deși mă cam îndoiesc. Forbes spune că are plăcere de a trimite cecul. Un șantaj nu face niciodată plăcere. Evident, poate că s-a exprimat astfel din ironie. Dar încă odată, de ce a scris în fața unui străin ?

Clyde părea că face un efort mintal.

— Să ne fi înșelat, continuă Delmar, socotind că Forbes avea un vizitator ?... Sau...

— Sau, zise Clyde, a survenit ceva între ei, care l-a silit să scrie această scrisoare ?

Locotenentul, sprijinit în coate, medita.

— Nu-i rău, Mr. Armstrong. Ba din contra, ipoteza este foarte bună. Poate că vizitatorul a venit să-l vadă tocmai pentru ceva în legătură cu această scrisoare. Atunci de ce l-a ucis înainte de a o fi terminat ?

— Aici este toată enigma !... Orice s-ar spune, ne va da foarte mult de furcă.

— Și încă ce enigmă !... Orice s-ar spune, trebuie să ne convingem dacă scrisoarea a fost într-adevăr scrisă de Forbes sau este un fals. Trebuie s-o găsim pe miss

Tracy şi să-l interogăm pe Trueman Hurd. Trebuie să mai găsim motivele care ar putea da loc la un şantaj. Mai trebuie să ne explicăm semnificaţia... El se opri brusc. Ştii ce vreau să spun, nu-i aşa ?

— Habar n-am, domnule locotenent.

— Adevărat ?

Zâmbetul lui Delmar părea că se accentuează.

— Este un lucru pe care în mod natural trebuie să-l fi remarcat. Eşti sigur că nu ştii ceea ce vreau să spun ?

— Iarăşi încerci să mă convingi că eu sunt cel vinovat, d-le locotenent ?

Privirea lui Delmar era mai zâmbitoare şi mai afabilă ca oricând.

— Vorbesc de mâna stângă a lui Forbes. Ea vrea să ne arate că el a vrut să apuce ceva înainte de a muri. Tot timpul ţineai privirea aţintită asupra acelei mâini. Totuşi n-aţi scos nici un cuvânt. Mă întreb pentru ce ?

Timp de o clipă, Clyde păru încurcat. Apoi, izbucni într-un hohot de râs.

— Când spiritul este absorbit, limba este tăcută, o ştii prea bine.

Delmar părea să cântărească explicaţia.

— Mai la urma urmii, aş putea crede această explicaţie. Mă întreb numai de ce anume spiritul d-tale este atât de absorbit. Un moment, te rog.

Se duse repede spre uşă şi ieşi în hol.

— Eşti aici, Haskins ? zise el cu voce joasă.

— Da, domnule.

Un individ slăbănog, cu mersul de pisică, ieşi de după scara care ducea la etajul superior.

— N-a mişcat nimic ?

— Nimic, domnule.

— Unde este Mc. Cardle ?

— La etajul de sus.

— Spune-i să te înlocuiască aici. Mr. Armstrong va pleca peste câteva minute ; vreau să fie urmărit oriunde s-ar duce. Să nu-l pierzi din vedere.

— Am înțeles, domnule locotenent. Afară doar dacă nu fuge cu balonul.

— Apropo... — Delmar făcu cu ochiul într-o manieră semnificativă. În buzunarul său se află un obiect oarecare, o compoziție muzicală. Știi că eu nu mă interesez foarte mult de muzică, Haskins.

— Da, domnule, se strâmbă Haskins, și în special de această compoziție muzicală.

— Exact. Te rog să lucrezi cu multă băgare de seamă. Nu-i nevoie de maniere urâte.

Haskins făcu un semn că a înțeles și Delmar se înapoie în bibliotecă. Clyde stătea în picioare lângă birou, fumând o țigară, în timp ce cu sprâncenele încruntate, contempla brațul stâng.

— Ai găsit răspunsul? se informă Delmar. Ce voia să atingă Forbes?

— Mi-e teamă că n-am să te pot ajuta, domnule locotenent. Foarte grea chestiune. Poate că Forbes a lansat brațul stâng aproape în aceeași clipă în care-i scăpa tocul din mâna dreaptă. Aceasta dovedește... Nu, aceasta nu dovedește nimic...

— Oh! mi-ai fost de mare ajutor, Mr. Armstrong.

— Mă ironizezi, d-le locotenent.

— Nicidecum. Observațiile d-tale mi-au fost de mare folos.

Ochii albaștri ai lui Delmar zâmbeau batjocoritori.

— Și voi mai adăuga că ceea ce n-ai vrut să-mi spui m-a luminat mai mult decât ceea ce mi-ai spus. N-aș vrea să te mai reții aici. Dacă îmi permiți, mâine vom relua discuția noastră.

— Dar eu nu sunt grăbit. Dacă aș putea să vă mai ajut cu ceva...

— Nu, mulțumesc. Voi încerca să mă descurc și singur. Bună seara, Mr. Armstrong.

— Dacă nu aveți nimic contra, aș dori s-o văd pe Mrs. Forbes înainte de a pleca și să mă informez de sănătatea ei.

— Vă rog să mă iertați, dar... nu se poate. Încă odată, bună seara.

Clyde își încruntă sprâncenele, dar își reveni aproape imediat.

— Foarte bine, foarte bine.

Privirea sa se opri asupra micului bufet de cristal.

— V-aș sfătui să beți cât mai modest din Madera răposatului Forbes. Ea stimulează prea mult imaginația d-tale și așa destul de bogată.

Cu mersul său ușor și nepăsător, el ieși.

Delmar îl urmări cu privirea sa zâmbitoare până când ușa se închise în urma lui.

— Un băiat plăcut, zise el visător. Și îndemânatec Voi fi dezolat să-l trimit pe scaunul electric.

Capitolul VI

SUNĂ TELEFONUL

Delmar rămase singur în bibliotecă. Medicul expert venise şi plecase, iar corpul rămăsese în impresionanta poziţie de pe birou. Delmar contempla cu atenţia încordată mâna întinsă, mângâindu-şi într-un mod mecanic floarea de la butonieră. Toate simţurile sale erau îndreptate spre soluţionarea problemei.

— Două pahare, murmură el, o scrisoare neisprăvită, o plantă stropită cu Madera... o mână întinsă... Şi, în sfârşit, cântecul : *„Regina furtunii"*. Hm !... curioasă combinaţie.

Direcţia privirii lui Delmar arăta că din tot ce se afla în bibliotecă mâna întinsă era semnul cel mai interesant.

Pe birou soneria telefonului se făcu auzită. El avu o clipă de ezitare, păru gata să răspundă, apoi îşi schimbă gândul. În timp ce aparatul continua să sune, deschise

ușa și trecu în hol. Mr. Cardle, care luase locul lui Haskins lângă scară, îi ieși în întâmpinare. Era un om gras, cu privirea pătrunzătoare.

— Totul este în regulă, Mc. Cardle ?

— Liniște ca într-o biserică, luni de dimineață, domnule.

— Doresc să cobori și să dai întrucțiuni ca oricine va voi să se urce în apartamentul acesta să fie lăsat să treacă fără nici o dificultate. Avertizează pe portar și pe băiatul de la ascensor să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ai face chiar bine să rămâi jos și să vezi dacă instrucțiunile mele sunt urmate întocmai. Spune personalului de serviciu să stea o jumătate de oră la bucătărie.

— Foarte bine, domnule.

Mc. Cardle se îndreptă spre ascensor și Delmar se înapoie în bibliotecă. După ce parcurse cu privirea pereții și cărțile aliniate, ochii săi se opriră spre fundul bibliotecii, unde descoperi un placard spațios. Inspectându-l, constată că o persoană putea să se ascundă foarte bine în interior și să aibă o vedere completă asupra bibliotecii, dacă se îngrijea să-și facă și o mică deschizătură. În sfârșit, el reveni spre ușa de la intrare pe care o deschise ușor. Era ca o invitație de a intra și el conta că în curând va intra cineva. În așteptare îi mai rămâneau câteva minute libere, poate chiar vreo zece. O mobilă elegantă din lemn sculptat îi atrase atenția și Delmar constată că ea conținea o casă de bani. După ce își consultă ceasul, se duse să asculte la ușă. Totul era tăcut. Aplecându-și din întâmplare privirea, zări chiar lângă ușă, pe covor, o grămăjoară cenușie.

— Cenușă de țigară, mormăi el.

Așadar, cineva intrând sau ieșind din bibliotecă lăsase să cadă cenușa țigării sale pe jos. El o strânse cu grijă pe un capăt de hârtie și o examină la lumina lămpii.

„Havană, își zise el. Nu prea am avansat cine știe ce ; există o mie de mărci de țigări".

Cu toate acestea, el strânse hârtia și o băgă în buzunar. În clipa aceasta, zgomotul ușii de la ascensor îl

preveni că sosea cineva. Dintr-o săritură, se ascunse în ascunzătoarea din fundul ŏdăii lăsând o deschizătură îngustă. Cineva se apropia. Auzi paşii care traversau holul, nişte paşi furişaţi ; şi prudenţi. Delmar simţi nervii vibrându-i. În ciuda a doisprezece ani petrecuţi în poliţie, continua să fie foarte sensibil la apropierea dramei.

Timpul trecea. După toate aparenţele, necunoscutul şovăia. De ce ?

O mişcare întrerupse reflecţiile sale. Uşa se deschise foarte încet spre interior. Un om se furişă timid înăuntru. Înaintă numai câţiva paşi, apoi se ŏpri şi privi în jurul său, până când întâlni cadavrul aşezat la birou.

Foarte intrigat, Delmar crăpă ceva mai mult uşiţa placardului. Omul pe care-l vedea era înalt şi slab, cu umerii încovoiaţi şi putea să aibă cincizeci şi cinci sau şaizeci de ani. Faţa era lungă şi îngustă, iar urechile, gura şi nasul păreau de mărime disproporţionată. El îşi scoase pălăria, dar îşi păstrase pardesiul şi umbrela.

Delmar putea să jure că necunoscutul nu manifestase nici o uimire atunci când privirea sa întâlnise cadavrul aşezat pe birou. Faţa sa lungă exprimase poate groaza sau teama, dar nicidecum surpriza.

Delmar crezu la început că fusese descoperit. Necunoscutul părea că priveşte drept spre deschizătura placardului. O clipă după aceea, însă, el privea în direcţia opusă, şi aceasta îi dovedi lui Delmar că necunoscutul încerca să-şi destindă nervii pentru o sarcină dificilă.

Individul se îndreptă spre mobila plasată între cele două ferestre, auzi un declic şi uşa de oţel se deschise.

În clipa aceasta, Delmar înaintă încetişor.

— Bună seara, Mr. Hurd, zise el vesel.

Omul îngenuncheat tresări puternic şi corpul lui se înţepeni. El nu privi nici la dreapta, nici la stânga.

— Faci rău aruncând hârtiile aşa de-a valma, observă Delmar pe un ton amabil.

Un strigăt slab de teamă scăpă de pe buzele omului.

Cu mişcări lente, sacadate, el se întoarse spre acela care-l întrerpela, apoi se ridică tremurând cu faţa galbenă şi maxilarele relaxate.

— M-ați... m-ați surprins, zise el.

— După cum vezi.

Privirea surâzătoare a lui Delmar scruta trăsăturile răvășite ale omului.

— Regret...

Celălalt își mușcă buza de jos. Mișcări convulsive agitau corpul său. Încercă a-și regăsi calmul, dar nu fu în stare.

— Nervii mei au ajuns la capăt, mărturisi el. Am avut două șocuri, unul după altul. La început „aceasta", zise el înclinând capul spre cadavrul de la birou, și acum d-ta...

— Da, văd. De cadavru nu prea te-ai sinchisit, Mr. Hurd. Ce vrei să faci cu hârtiile acestea? Dacă ar intra cineva aci, ar putea să conchidă unele lucruri supărătoare.

Hurd, după ce-l privi câtva timp tremurând, fără să adauge un cuvânt, începu să adune hârtiile pe care le împrăștiase pe jos. El le așeză metodic în casa de bani pe care o închise. Acest exercițiu fizic păru să aibă un efect binefăcător asupra nervilor săi, căci după aceea păru ceva mai degajat.

— Sunteți un prieten al casei? întrebă el.

— Sunt locotenentul Delmar, ofițer de poliție.

— Ofițer de poliție? Nu aveți aparența, nici limbajul unui ofițer de poliție.

— Și d-ta, d-le Hurd, nu ai aparența, nici limbajul unui hoț de profesie. Asta dovedește că, amândoi, nu avem aerul a ceea ce suntem în realitate.

La cuvântul hoț, Hurd tresări puternic.

— Cine pretinde că aș fi un hoț?

— Nimeni. Dar faptele vorbesc sus și tare uneori.

— Judecați oamenii după aparențe.

— Poate. Când văd un gentleman nervos, scotocind în casa de bani a unui alt gentleman, ajung la niște concluzii foarte precise, anume că-i vorba de un furt.

Hurd, cu mult mai calm acum, păru că-și pregătește o replică potrivită.

— Și, continuă Delmar, când văd un gentleman ținând o umbrelă în mână, deduc că a fost undeva unde ploua, sau cel puțin era pe cale de a ploua.

Privirea sa inchizitorială era fixată asupra umbrelei pe care Hurd o așezase pe scaun.

— Aveți dreptate, zise celălalt.

— Ori, acum avem o seară frumoasă și soarele a strălucit toată ziua.

— Vorbiți de New-York, dar eu mi-am petrecut ziua la New-Haven. Mai ploua încă, atunci când am plecat de acolo.

Delmar luă umbrela și o examină cu atenție.

— Hm !... Da, este umedă. Dar o umbrelă se poate uda foarte ușor, în mai multe moduri. Sub un duș spre exemplu...

— Sunteți neîncrezător, domnule locotenent.

— Foarte mult...

Delmar fixă asupra interlocutorului său privirea-i suavă.

— Presupun că puteți oricând dovedi că ați petrecut toată ziua la New-Haven ?

— Să dovedesc ? Dar pentru ce ?... Ah ! înțelegi ! Credeți... Dar este ridicol !

— Oare-i atât de ridicol ?

— Absurd !

Hurd părea indignat. Figura lui se însenină treptat.

— Neîncrederea este a doua natură a ofițerilor de poliție. Din fericire pot dovedi cele susținute de mine. Am sosit la New-Haven cu puțin după ora unsprezece dimineața. Am închiriat acolo o cameră la un hotel, pentru a mă întâlni cu un domn care face niște afaceri foarte importante, și am rămas până la ora șase și jumătate seara.

— Un alibiu perfect, murmură Delmar. Voi verifica. Umbrela aceasta ai cumpărat-o la New-Haven ?

— Da. Ploua puternic în clipa în care am dat să plec. Am cumpărat-o de la un magazin din apropierea hotelului.

— Și pe la patru, patru și jumătate, i-ai telefonat lui Forbes pentru a-l avertiza că vei întârzia la întâlnire ?

— Ah ! ştiţi şi aceasta ? Da, i-am telefonat de la hotel. Sunteţi mulţumit acum ? Credeam că voi pleca peste o jumătate de oră, dar s-a întâmplat altfel decât am scontat.

— Scuză-mă, dar mie îmi plac lucrurile precise. Încă o întrebare : ai încercat să telefonezi aici, acum câteva minute ?

— Da. Voiam să-l întreb pe Forbes dacă mai puteam să vin la întâlnire. Neobţinând nici un răspuns, am venit la întâmplare.

— Nu ştiai că Forbes era mort ?

— De unde naiba să fi ştiut ?

— Şi este pentru prima oară în ziua aceasta când vii în acest apartament ?

— Este pentru prima oară în decursul întregii săptămâni.

Delmar îl privi cu o neîncredere politicoasă.

— Eşti sigur de aceasta ?

— Absolut sigur. Ce mai doriţi încă ?

— Oh ! nimic important. Sper că nu sunteţi prea grăbit. Vreţi să luaţi puţin loc ? Îmi face impresia că sunteţi obosit. Regret că nu vă pot oferi o ţigară, probabil că aţi avut o zi extenuantă la New-Haven.

— Vă pot servi eu cu ţigări. — Hurd scoase o tabacheră de piele din buzunar. — Le veţi aprecia foarte mult, dacă vă place tutunul slab.

Delmar luă o ţigară şi îi studie eticheta.

— Florodora. O marcă rară, nu-i aşa ?

— După câte ştiu, sunt singurul care le fumez în New-York. Mi se expediază în cantităţi mari din Key-West.

El se instală într-un fotoliu, întorcând spatele cadavrului.

— Şi acum, ce mai doriţi să mă întrebaţi ?

Stăteau faţă-n faţă, înfundaţi în nişte fotolii de piele şi fumând cu o satisfacţie aparentă.

— Mă întreb, zise Delmar cu neglijenţă, dacă vei fi dispus să-mi spui ce căutai în casa de bani ?

— Oh ! Nu văd nici un inconvenient să vă spun...

— De fapt nici nu este nevoie. Cred că ştiu şi eu.

— Adevărat ?

Hurd ridică ochii privindu-l batjocoritor.

— Da. Căutai anumite hârtii, niște raporturi pe care i le-ai prezentat la anumite intervaluri lui Forbes. De cât timp îl excrochezi pe sărmanul Forbes ?

— Escro...

Hurd se ridică brusc. Apoi, începu să râdă, cu un aer amuzant.

— Presupun că aceasta este una din glumele pe care ofițerii de poliție obișnuiesc să le facă.

— Da, ne plac foarte mult glumele. Viața noastră ar părea prea tristă fără ele. Dar aceasta nu este o glumă. D-ta girezi câteva din proprietățile lui Forbes. Fiind o fire foarte încrezătoare, nici prin gând nu i-a trecut că îl excrocai prezentându-i niște conturi false. Aceste conturi sunt în casa de bani și ai vrut să le distrugi.

Delmar pândea efectul acestor cuvinte pe care le pronunța cu blândețe suavă. De fapt el știa prea bine că acuzările sale nu se bazau pe nimic serios. Pleda pentru o teză falsă ca să descopere adevărul.

Efectul produs nu fu deloc frapant. Hurd părea mai mult amuzat decât jenat.

— Este prea ridicol ceea ce spuneți, zise el, ca să mă pot supăra.

Delmar încercă un alt atac.

— Când ai aflat de moartea lui Forbes ?

— Acum zece minute, când am trecut de ușa aceea.

— Nu te cred, zise polițistul zâmbind cu amabilitate.

Un fulger de mânie țâșni din ochii lui Hurd, dar se stăpâni imediat.

— Deveniți din ce în ce mai ridicol, zise el.

Locotenentul îl studie câteva secunde în tăcere, întrebându-se ce s-o fi petrecând în capul celui din fața lui.

— Poate că nu sunt chiar atât de ridicol, Mr. Hurd. Te-am pândit când ai intrat în bibliotecă. N-ai fost deloc surprins când ai zărit cadavrul.

— Nu? Și ce ați dedus din aceasta?

— Că vă așteptați să-l găsiți pe Forbes mort.

Hurd își mușcă țigara.

— Pentru ce ne-ar surprinde moartea? Este doar un fapt destul de curent.

— Dar asasinatul, Mr. Hurd? Ai putut să vezi rana făcută de glonte de cum ai intrat pe ușă. Sper că un asasinat nu este un lucru chiar atât de curent.

— Exact. Dar eu sunt ceva mai în vârstă decât d-ta. De la o anumită vârstă, trebuie ceva deosebit de puternic ca să surprindă pe om.

El se ridică, cu un aer puțin plictisit.

— V-aș ruga să-mi spuneți, vă rog, unde vreți să ajungeți?

Apoi, pe neașteptate:

— Dar ce faceți acolo?

Cam un centimetru de cenușă din țigarea lui Delmar căzuse pe jos și el se aplecase să adune mica grămăjoară cenușie pe o bucată de hârtie.

— Ce v-a apucat? întrebă Hurd stupefiat.

— O mică experiență, dragul meu. Este al doilea eșantion de cenușă de țigară pe care-l adun în seara aceasta aici. Mâine, în zorii zilei, un expert în materie va compara cele două eșantioane.

Tot vorbind, scrută chipul omului pe ale cărui trăsături se întipări ceva asemănător cu teroarea.

Hurd, înfuriat, se îndreptă spre ușă, fără să mai răspundă.

— Scutură cenușa țigării înainte de a pleca, glumi Delmar.

Hurd ieși, trântind ușa cu putere. Locotenentul râse în sine, părând foarte satisfăcut.

— Este o bătrână vulpe șireată, murmură el. Mă întreb dacă... Hm! Și-a uitat umbrela.

Luă obiectul de pe scaunul unde-l lăsase Hurd, îl deschise și constată că mai era încă umedă. Apropiindu-se de telefon, el vorbi scurt. Imediat după aceea cineva bătu în ușă.

— M-ați chemat, domnule ? zise un om în uniformă salutând.

— Da, Cummer. Ia această umbrelă și du-o repede la laborator. Vreau să știu dacă umezeala provine de la ploaie sau de la un robinet cu apă.

Cummer plecă, iar Delmar se înapoie în birou fluierând o arie la modă. Dar, brusc, cântecul îi muri pe buze și fața sa reflectă o expresie de perplexitate.

El privi uimit, clipind de câteva ori, la mâna stângă întinsă a cadavrului.

Capitolul VII

SEMNE DE CRETĂ

Mâna care, prin poziția ei stranie, părea că vrea să apuce sau să arate ceva, îl intrigase pe Delmar încă de la începutul anchetei sale. El văzuse posibilitatea unei revelații în descoperirea mobilului care dirijase gestul lui Forbes în clipa morții sale.

Acum, cu o senzație inexplicabilă, el fixa din nou această mână. În ultimele minute, enigma se complicase într-o manieră deconcertantă.

Mâna își schimbase locul.

Trăgând de mustața sa scurtă, Delmar rămase gânditor. Cu o clipă mai înainte, mâna era întinsă spre colțul cel mai îndepărtat al biroului, spre stânga, îndepărtată fiind de corpul cadavrului în diagonală. Acum, revenise spre centrul biroului, proiectată aproape în linie dreaptă, în fața capului cadavrului.

Pentru a-şi reîmprospăta memoria, locotenentul scoase schiţa pe care o făcuse în prezenţa lui Clyde Armstrong. O singură privire îi fu deajuns pentru a-i confirma ceea ce constatase : mâna îşi schimbase poziţia. Să se fi mişcat singură ? Posibil, gândi Delmar, dar puţin probabil. Progresul rigidităţii cadaverice, cu contracţiunile sale musculare, putea să fi cauzat acest efect, dar nu într-un chip atât de pronunţat. Deci, probabil că se produsese o intervenţie oarecare.

Intervenţia cui ? Delmar era sigur de un lucru : mâna se afla în poziţia ei iniţială atunci când sosise Trueman Hurd. Pe de altă parte, el descoperise schimbarea imediat după plecarea acestuia : Hurd era deci autorul acestei schimbări. Probabil că el rectificase mâna, atunci când se aplecase în genunchi ca să adune cenuşa ţigării de pe jos. Dar pentru ce să fi făcut Hurd aceasta ? Răspunsul la această întrebare era desigur strâns legat de gestul lui Forbes în clipa morţii. Când va înţelege semnificaţia acestui gest, probabil că va descoperi şi pentru ce cineva avusese interesul să schimbe poziţia primitivă a mâinii.

Delmar se aplecă şi inspectă suprafaţa biroului cu o lupă. Imediat încordarea sa scăzu. Pe cristalul şi pe sugativa biroului se afla un strat subţire de praf şi, pe acest strat uşor de praf, poziţia primitivă a braţului şi a mâinii, puteau fi urmărite cu uşurinţă. În două clipe, el trase cu creta urme puternice.

În clipa când termină, doi oameni sosiră cu o targă. Recomandându-le să nu şteargă cercurile de cretă, el deschise uşa şi trecu în salon unde îşi permise să-şi aprindă o ţigară.

În timp ce fuma, privirea-i se plimba prin odaie, măsurând distanţele şi notând poziţia fiecărui obiect în parte. În colţul cel mai îndepărtat se afla pianul. Închizând ochii, Delmar căzu pe gânduri, reconstituind scena care se desfăşurase în salon...

Când se înapoie în bibliotecă, fotoliul din faţa biroului era gol. El examină cercurile de cretă şi avu satisfacţia să le găsească intacte. Şi atunci îi reveni în minte enigma principală : care era semnificaţia gestului făcut de mâna care se crispa în spasmele morţii ?

O bătaie în uşă îl întrerupse din gândurile sale.

În spatele lui Mc. Cardle, zări o femeie al cărui păr alb contrasta puternic cu o faţă încă destul de tânără.

— Mrs. Holly, femeia de serviciu, domnule, anunţă Mc. Cardle. I-am spus că aţi poruncit ca servitorii să rămână în bucătărie, dar ea a insistat să vă vadă...

Delmar examină repede femeia.

— Intră, Mrs. Holly.

El se dădu deoparte pentru a o lăsa să treacă, apoi închise uşa şi o invită să ia loc.

— Am să vă spun câteva lucruri, începu ea cu o voce armonioasă şi tremurătoare. Este în privinţa... morţii lui Mr. Forbes.

— Adevărat ?

Delmar se opri în faţa ei privind-o cu atenţie.

— Înainte de a trece mai departe, te-aş ruga să-mi spui de cât timp eşti cunoscută sub numele de Mrs. Holly ?

Femeia tresări, avînd o privire înspăimîntată.

— Ah ! Aşadar m-aţi recunoscut ?

— Din prima clipă, deşi părul ţi-e alb, zise Delmar cu blândeţe. Să nu te temi însă, Mrs. Holly. Condamnarea pentru furt ţine de domeniul trecutului.

Vocea blândă şi privirea amabilă a poliţistului potoliră nervozitatea femeii.

— De când eşti aici în serviciu, Mrs. Holly ?

— Aproximativ doi ani şi nimeni n-a avut pentru ce să se plângă de mine.

— Te cred, Mrs. Holly. Trecutul a fost uitat demult. Voi şti să-ţi păstrez secretul. Şi acum, ce-ai vrut să-mi spui ?

— Este în privinţa morţii lui Mr. Forbes... (Femeia se înfioră). Am văzut...

Delmar tresări şi fixă faţa palidă a femeii cu surpriză.

— Ce-ai văzut ? Vrei să spui că l-ai văzut pe ucigaş ?

— N-ar fi exact. Coboram tocmai scările care duc spre hol, când...

— Un moment, Mrs. Holly. Ce oră era ?

— Între patru jumătate și cinci.

Delmar rămase pe gânduri. Crima avusese loc, după toate probabilitățile, în jurul acestei ore.

— Continuă, te rog.

— Eram la mijlocul drumului când ceva nedefinit mă sili să mă opresc.

Ea se înfioră amintindu-și.

— N-aș putea să vă spun exact ce anume era.

— Un sunet ? sugeră Delmar.

— Da, poate să fi fost și un sunet. Mai curând l-am simțit decât l-am auzit. Nu știu dacă mă înțelegeți... Poate că și muzica era de vină.

— Ah ! ah ! muzica ! murmură Delmar al cărui interes crescu pe neașteptate.

— Da, muzica venea din salon. Știam că Mrs. Forbes și Mr. Armstrong luaseră ceaiul împreună și acum cântau. I-am auzit foarte clar.

— Prin cele două ziduri ?

— Nu, printr-unul singur. Ușa bibliotecii era întredeschisă.

— Și aceasta nu te-a intrigat ?

— Nu. Mr. Forbes lăsa adesea întredeschisă ușa atunci când aștepta o vizită. L-am zărit în treacăt stând la birou și scriind o scrisoare.

Delmar aprobă cu capul.

— Un moment, Mrs. Holly ; arată-mi locul exact unde te aflai.

El deschise ușa.

— Era deschisă cam atât, nu-i așa ?

— Aproape, poate ceva mai mult.

Ei se urcară până la prima turnantă a scării și Delmar privi în jos. O parte din bibliotecă, și biroul, se vedeau prin ușa întredeschisă.

— Aici te-ai oprit, nu-i așa ?

— Exact.

— Ce-ai văzut ?

— L-am văzut pe Mr. Forbes, care scria.

— Cine mai era cu el ?

— Nimeni. Cel puțin eu n-am văzut pe nimeni.

Cum din locul unde se aflau nu se vedea întreaga bibliotecă, expunerea făcută de Mrs. Holly nu excludea posibilitatea unui vizitator.

— Ce s-a întâmplat ?

— La început nimic. Mr. Forbes scria.

— Și ai continuat să-l pândești. De ce ?

— N-aș putea să vă explic... Femeia se înfioră din nou. Vă spun numai ceea ce am văzut. Pe neașteptate, capul și umerii săi i-au căzut înainte. Timp de o secundă, am zărit în ochii săi o privire de groază, apoi el s-a prăbușit deasupra biroului și am înțeles că era mort.

Delmar fixă asupra femeii o privire pătrunzătoare.

— N-ai auzit nimic ?

— Un singur țipăt. Un strigăt scurt de groază.

— Nimic altceva ? Nimic care să semene cu pocnetul unui pistol ?

Ea șovăi.

— Nu... nu cred... Nu sunt sigură. În clipa aceea, muzica venea din salon foarte puternică.

— Ah ! zise Delmar, era foarte puternică ! Și atunci, ce-ai făcut ?

— Nimic. Am rămas pe loc și am așteptat.

Capitolul VIII

MIEZUL NOPȚII

Femeia după ce-și șterse ochii cu batista, porni șovăind spre ușă. Acolo, ea se opri clătinându-se. Tremurul umerilor ei era o mărturie evidentă a luptei care se dădea în ea. Încetișor, Mrs. Holly întoarse capul.

— Nu bănuiți pe nimeni, domnule locotenent?

Detectivul studie expresia femeii pe jumătate întoarsă spre el.

— Nu, pe nimeni, zise el. Dar d-ta desigur că bănuiești pe cineva, Mrs. Holly, pe cineva pe care-l cunoști bine.

Fără să răspundă, ea întoarse mânerul ușii. Dar înainte de a ieși, ezită din nou.

— N-ați descoperit nici o urmă? Nici un indiciu?

— Nimic important.

Vorbind, privirea locotenentului rătăci deasupra biroului. Da, el descoperise mai multe indicii și unul din ele era scrisoarea neisprăvită.

— Nu te mai chinui, Mrs. Holly, zise el cu blândețe. Până în prezent nu am nici un motiv s-o bănuiesc pe miss Tracy.

El pândea efectul acestor cuvinte, care fu fulgerător.

Femeia zgâi niște ochi mari, îngrozită și păru gata să leșine. Încercă să vorbească, dar nu izbuti. În sfârșit, înțelegând că-și dezvăluie sentimentele ei intime, încercă cu disperare să-și recupereze sângele rece.

— Miss Tracy, murmură ea cu o voce înăbușită. Nu... nu o cunosc...

Încercarea fusese tot atât de dureroasă pe cât de inutilă. Delmar făcu un gest energic cu mâna.

— Să lăsăm asta, Mrs. Holly, pentru moment sunt destul de fixat.

Ea scoase un suspin, strânse buzele și, înălțând capul ei alb, ieși clătinându-se.

Delmar o urmări gânditor cu privirea, apoi își consultă ceasul. Era aproape unsprezece noaptea. Cum nu putea s-o interogheze pe Mrs. Forbes decât tocmai a doua zi de dimineață, se hotărî să plece acasă. Era de-acum lângă ușă, când se auzi sunând telefonul. Detectivul aruncă o privire plină de mânie asupra aparatului, dar în cele din urmă se hotărî să răspundă. Laboratorul îi spunea că umezeala de pe umbrela lui Hurd provenea de la apă de ploaie. „În regulă, își zise Delmar agățând receptorul. Mâine dimineață vom vedea ce ne va spune și analiza cenușii de țigară. Apoi...".

Cineva bătu ușor în ușă. Delmar făcu un gest mânios cu mâna.

— Intră ! strigă el.

Haskins intră cu mersul său felin de pisică. Părea foarte satisfăcut.

— E în regulă, domnule.

Femeia holbă niște ochi mari, îngrozită.

— Ah ! bucata *Regina furtunii* ! Bine lucrată, bătrâne. Unde se află Mr. Armstrong acum ?

— În pat, domnule. A luat un comprimat pentru a-și calma nervii înainte de a se culca.

— Zău !

Moleşeala locotenentului dispăruse ca prin farmec.

— Un comprimat pentru a-şi calma nervii ! Foarte interesant ! Ştii ce ai de făcut acum, Haskins ? În salon, se află un divan confortabil. Du-te şi te întinde pentru o clipă ; te voi chema cînd voi avea nevoie de tine.

Delmar era mai vioi ca oricând. Având compoziţia muzicală în mână, el se aşeză la birou, luă o linie şi mai multe coli de hârtie şi începu să lucreze. Odată copia terminată, el o puse în buzunar şi se duse să-l trezească pe Haskins.

— Încă o mică corvoadă pentru tine, băiatule.

Celălalt îşi frecă ochii.

— Vei duce înapoi ruloul de unde l-ai luat. Armstrong nu trebuie să-i remarce lipsa.

Cu ochii încă somnoroşi, Haskins luă ruloul. Delmar îi repetă instrucţiunile sale.

— Ai înţeles ?

— Perfect.

Aşezat din nou în faţa biroului, detectivul contemplă semnele trasate cu creta care indicau direcţia braţului întins. Ce voia să arate ? Să apuce sau să arate un obiect ? În acest caz, care era obiectul ?

Delmar se aşezase în fotoliul mortului, înconjurat de aceleaşi obiecte care-l înconjuraseră şi pe Forbes. Detectivul întinse propriul său braţ urmărind direcţia exactă a liniilor trasate cu creta şi întinse indexul. Tot ceea ce văzu fu uşa care ducea spre hol.

„N-are nici un sens, îşi zise el. Forbes n-avea nici un motiv să arate spre uşă. Şi în direcţia aceasta nu se mai află nimic. Nu, nimic, în afară de...".

Fu cuprins de un tremur uşor.

„În afară de cazul când obiectul ar fi fost ridicat demult. Şi pentru ce să mă încăpăţânez să cred că este vorba de un obiect neînsufleţit ? Ar putea prea bine să fie vorba şi de o fiinţă omenească...".

Delmar puse stavilă gândurilor sale care deveneau prea fanteziste.

— Sunt un idiot, murmură el, am uitat că ușa era deschisă. Mrs. Holly...

Foarte iritat, Delmar se duse să deschidă ușa și se înapoie la birou. Din nou, privi până la capătul liniei invizibile care prelungea semnele de cretă. O lumină de triumf se aprinse în ochii săi... Privirea sa se fixase sub dreptunghiul format de cotitura scării.

— O ușă,! exclamă el, cu respirația tăiată. O ușă sub scară. Să presupunem că ea s-a deschis și că cineva a ieșit exact în clipa... El nu merse cu raționamentul mai departe. Un zgomot ușor îl făcu să întoarcă privirea și zări o femeie care se apropia de el.

Capitolul IX

UȘA DE SUB SCARĂ

Deși aceasta era prima lor întâlnire, locotenentul Delmar înțelese de la prima privire că femeia elegantă din fața sa era Joyce Forbes. El se ridică, salută politicos și avansă un fotoliu. În timp ce se așeza, Joyce îl examină cu o privire rapidă, curioasă.

— Desigur că sunteți locotenentul Delmar ? murmură ea. Presupun că doriți să-mi puneți câteva întrebări.

— Oh ! nu sunt grăbit, Mrs. Forbes.

— Aș dori să terminăm imediat. Înțeleg prea bine că este o formalitate indispensabilă ; cu cât mai curând, cu atât va fi mai bine.

Delmar resimți o vie admirație pentru această femeie energică, prea mândră pentru a-și apleca fruntea sub loviturile fatalității.

— Întrebările mele ar putea să vă displacă, doamnă.

— Nu importă. Vă rog să nu încercați să-mi menajați susceptibilitatea. Puteți fuma, domnule, mă simt mai bine în fața bărbaților care sunt ocupați să-și otrăvească creierul cu nicotină.

În timp ce ea vorbea, el își frământa mintea căutând o manieră convenabilă să pornească la atac. O franchețe fără înconjur i se părea a fi metoda cea mai bună.

— Mrs. Forbes, zise el, cine l-a ucis pe soțul d-voastră ?

Ea nici nu clipi la întrebarea aceasta bruscă.

— După câte știu, el nu prea avea dușmani.

— Un om, reluă Delmar, poate să-l ucidă pe un altul fără să fie dușmanul său, dacă îl consideră ca un obstacol în calea sa.

El își fixă privirea în ochii ei albaștri-cenușii.

— Mrs. Forbes, insistă el, nu bănuiți pe nimeni ?

— Nu bănuiesc pe nimeni, declară ea. Totuși l-aș fi bănuit pe cineva dacă n-aș fi știut că-i era imposibil să săvârșească această crimă.

— Vorbiți de Mr. Armstrong, nu-i așa ?

— Da, răspunse ea calm.

Încă odată, o lucire de admirație se aprinse în ochii lui Delmar. Mrs. Forbes era prea cinstită și loială pentru a ocoli un răspuns.

— Mă gândesc la adevăratul mobil al crimei, explică ea, cu un zâmbet crispat pe buze. Mă gândesc că Armstrong era singurul om capabil să-l ucidă pe soțul meu.

Încetișor, locotenentul suflă un nouraș de fum din țigara sa. Era din ce în ce mai uimit de sinceritatea tinerei femei.

— Înțeleg perfect situația, zise el. Mr. Armstrong vă iubește. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, probabil că și d-voastră l-ați fi iubit.

— Poate, răspunse ea cu răceală. Dar circumstanțele n-au fost singura barieră dintre noi. Există o anumită particularitate în caracterul lui Mr. Armstrong, care mă îndepărtează de el.

— O particularitate ? Care anume, Mrs. Forbes ?

Ea ezită o clipă.

— Dumnezeule, este aceeași trăsătură care, după părerea mea, l-ar fi făcut capabil să-l ucidă pe soțul meu.

Delmar rămase gânditor.

— Înțeleg, murmură el.

Ea se înfioră ușor.

— Aveți o perspicacitate rară.

— Vă mulțumesc, doamnă. Da, dragostea pe care a resimțit-o Mr. Armstrong pentru d-voastră a fost singurul lucru sfânt din viața sa. Această pasiune intensă v-a înspăimîntat. Știați că nimic nu era în stare să-l oprească pe Mr. Armstrong pentru a distruge obstacolul ce i se punea în cale. Aceasta ați vrut să spuneți, nu-i așa ?

— Cam așa ceva, deși n-aș putea să-mi explic prea bine impresiile mele.

El o privea cu ezitare, înainte de a formula o altă întrebare mai dificilă.

— Și ați persistat în aceste sentimente ieri după amiază, după ce ați convenit cu Mr. Armstrong să rămâneți cinstiți și romantici ?

— Ah ! știți și aceasta.

Ea păru oarecum jenată.

— Mr. Armstrong a înțeles, ca și d-voastră, că împrejurările prezente impuneau o sinceritate completă.

— Și a avut dreptate, aprobă ea. În sfârșit, n-aș putea să vă explic exact ceea ce am resimțit atunci. Dar cât timp poate să dureze impulsurile nobile la un bărbat ca Mr. Armstrong ?

Ea se înfioră ușor, apoi continuă

— Dar toate acestea n-au nici o legătură cu crima care ne preocupă. Mr. Armstrong ar fi fost capabil să-l ucidă pe soțul meu, se înțelege, dar n-a făcut-o.

Aceste cuvinte fură pronunțate cu simplicitate, traducând o convingere profundă și inatacabilă.

— Susțineți aceasta pentru că Mr. Armstrong era în picioare în spate și cânta în clipa când d. Forbes a fost asasinat ?

— Da. Nu este oare destul de concludent ?

— Desigur, dacă ați putea afirma cu certitudine că a rămas tot timpul cu d-voastră.

— Oh ! pot s-o afirm cu siguranță. Dacă ar fi făcut un singur pas, aș fi remarcat imediat.

Delmar rămase tăcut înainte de a formula o altă întrebare.

— Aveți o ureche muzicală fină, Mrs. Forbes ?

— Foarte fină. — Ea păru puțin surprinsă de această întrebare. — Trebuie însă să urmăresc întotdeauna notele.

— Mr. Armstrong are o voce frumoasă de tenor ?

— Foarte frumoasă...

— Ați putea să vă conduceți numai după vocea sa atunci când vă acompaniază ?

— Nu. Nu sunt destul de talentată pentru aceasta. Trebuie să privesc notele.

— Și nu v-ați oprit niciodată până la sfârșitul compoziției ?

— La început am cam greșit, dar, după aceea, am cântat până la capăt.

— Așadar, la început ați avut o mică întrerupere. Mr. Armstrong s-a deplasat în timpul acestei întreruperi ?

— Nu s-a clintit nici o clipă de lângă mine. De altfel, această întrerupere n-a durat mai mult de treizeci de secunde.

Locotenentul Delmar își scutură gânditor țigara. Își dădea seama că Mrs. Forbes spunea adevărul.

— Am auzit că ați avut o senzație curioasă pe la sfârșitul muzicii ?

— Da, o senzație foarte curioasă. Pe neașteptate, am avut impresia că s-a întâmplat ceva teribil.

— Și l-ați rugat pe Mr. Armstrong să se ducă în bibliotecă să vadă dacă nu s-a întâmplat nimic ? El s-a dus, și... cât timp a rămas acolo ?

— Nu știu. În astfel de momente, pierzi noțiunea timpului. Poate să fi durat zece minute sau un minut.

— Timp suficient pentru a-l ucide pe Mr. Forbes ?

Locotenentul se aștepta la o desmințire, dar ea nu veni. Tânăra femeie tresări ușor, dar aceasta a fost totul.

— Ar fi posibil. Nu-ți trebuie mult timp ca să tragi un glonte în capul unui individ, nu-i așa ? Dar Mr. Armstrong n-a făcut-o.

— De unde știți.

— Pentru că l-am urmat în bibliotecă fără ca el să știe. Nu l-am pierdut o clipă din priviri.

— Și l-ați văzut pe soțul d-voastră mort la birou?

— Da. — Vocea ei deveni slabă și tremurătoare. — Am zărit rana de la tâmplă și...

— Este inutil să mai continuați, zise Delmar cu blândețe.

Depoziția femeii de serviciu nu confirmase oare că Forbes fusese ucis pe când se cânta în salon? Delmar nu voise decât să i se confirme această mărturie.

— Vă rog să mă iertați, zise el. Nu v-aș fi chinuit cu întrebările mele dacă n-ar fi fost necesare.

— Nu vă mai scuzați. Sunt fericită că am putut să vă răspund la aceste întrebări. M-am convins de ceva de care nu eram absolut sigură.

— De inocența lui Mr. Armstrong?

— Da. Discuția pe care am avut-o acum mi-a confirmat această părere.

— Sunt încântat, zise Delmar simplu.

— Și eu nu mai puțin. De cum v-am văzut, eram sigură că mă veți înțelege. Și gândul că mă veți crede m-a ajutat să vorbesc.

Ea se ridică și se pregăti să plece. Dar exact în clipa aceea, privirea ei se opri asupra biroului.

— Ce sunt acestea? exclamă ea.

Delmar mormăi nemulțumit. Tânăra femeie zărise urmele trasate cu creta.

— Oh! un detaliu fără importanță.

Ea continua să privească fix la urmele albe de pe birou.

— S-ar spune că este un braț... un braț și o mână... care pare să arate...

— Oh!... — Un fior îi zgudui tot trupul — Este mâna sa?

— Da, Mrs. Forbes; nu voiam...

Cu un strigăt ușor, ea se instală în fotoliul de lângă birou și, aplecându-se, urmări cu privirea linia care pre-

lungea semnele trasate cu creta. Uşa rămăsese întredeschisă, aşa cum o lăsase Delmar.

— Cum ? ! exclamă ea ridicându-se. El arăta spre uşa de sub scară ?

— Probabil.

— Dar pentru ce ?... Eu nu înţeleg...

Vocea i se frânse. Poliţistul zări cu uimire cum obrăjii îi devin palizi, în timp ce privirea îi rămânea fixată asupra uşii de sub scară.

— Ce aveţi, Mrs. Forbes ?

— Ah !... nimic. Am avut o slăbiciune trecătoare... Vreţi să fiţi bun şi să-mi sunaţi camerista ?

Capitolul X

UȘA SE DESCHIDE

— Ce naiba o mai fi și asta ? exclamă locotenentul Delmar.

Rămăsese din nou singur. Mrs. Forbes, însoțită de camerista ei, se retrăsese în apartamentu-i de la etajul superior. Acum, în picioare lângă birou, el urmărea cu o privire stupefiată linia imaginară care ducea spre ușa de sub scară.

Ce văzuse Forbes ? Pentru ce se înspăimântase tânăra femeie ? Care era secretul ușii de sub scară ?

Întins comod în fotoliu, Delmar privea cu atenție afară. Un alt detaliu îi reveni pe neașteptate în minte. Își aminti de surpriza pe care o avusese, după plecarea lui Hurd, constatînd că mâna cadavrului fusese deplasată. Cum nimeni nu intrase în bibliotecă, numai Hurd putea să fi făcut aceasta. Dar pentru ce ?

Drept răspuns, se auzi sunând telefonul care se afla pe birou.

— Alo, tu eşti, Haskins ? Ai pus la loc compoziţia muzicală ? Armstrong nu va bănui nimic ? Bine, bătrîne. Du-te acasă şi culcă-te. Mâine vom avea de lucru. Noapte bună.

După ce agăţă receptorul, Delmar îşi reluă firul întrerupt al gândurilor sale. Ce se ascundea în dosul acelei uşi ? Cel mai nimerit era să se ducă să vadă. Tocmai se ridicase în picioare, când uşa ascensorului din hol se deschise, lăsând trecerea unui tînăr gras cu figura de copil, îmbrăcat cu multă grijă.

— L-ai găsit, Babe ? se informă locotenentul.

Babe Mallers se trânti în fotoliul cel mai apropiat, apoi îşi plimbă împrejur o privire stupidă.

— Găsit ce ?

— Oh ! nimic important. Te-am rugat numai să-mi scotoceşti prin apartament şi să-mi găseşti un pistol care o fi ascuns pe undeva. Bineînţeles că ai uitat.

Babe Mallers căscă plictisit, iar ochii săi avură o lucire vagă.

— Înţelegi, Babe, continuă Delmar, există două categorii de asasini unii aruncă pistolul şi se grăbesc să dispară, alţii bagă pistolul în buzunar şi pleacă liniştiţi. Am crezut că asasinul nostru din cazul de faţă făcea parte din prima categorie.

Babe clipi din ochi ca şi cum acest raţionament ar fi fost prea complicat pentru el.

— Aşadar, ai uitat să cauţi pistolul ?

— Nu prea. Numai că mi-am schimbat direcţia...

— Da, ştiu, ai obiceiul de a schimba întotdeauna direcţia. În ce parte ţi-ai îndreptat cercetările tale de astăzi ?

— Spre o perie de cap...

— Cum ?

— O perie de cap pentru bărbaţi. O am la mine, domnule.

El scoase din buzunar obiectul cu un aer plictisit. Oarecum mirat, Delmar luă peria cu încrustaţii de argint şi o examină cu atenţie.

— Sunt câteva fire de păr deasupra, remarcă el.

— Da, nişte fire lungi şi blonde.

— Unde ai găsit peria, Babe ?

— În sala de baie a lui Forbes. Este, de altfel, peria sa. Inițialele sale se află pe spate.

— Dar firele acestea de păr ?

— Tocmai firele acestea de păr m-au făcut să-mi schimb direcția... Peria este a lui Forbes, dar părul, nu.

Locotenentul tresări ușor.

— Într-adevăr, Forbes avea părul cenușiu, remarcă el.

— Și nu prea des, adăugă Babe.

Delmar luă un fir de păr și-l examină cu lupa.

— Pare destul de solid și de viguros. De unde provine ?

— Iată misterul.

Corpul gras și flasc a lui Babe se înfundă comod în fotoliu.

— Nimeni din acest apartament nu are păr asemănător.

— Ești sigur de aceasta ?

— Se înțelege că sunt sigur.

Babe Mallers vorbea pe un ton plângător și somnolent.

— Cu ce crezi că mi-am pierdut până acum timpul ? Sunt sigur că la noapte voi visa numai păr.

— Te-ai informat dacă nu cunoaște cineva vreo persoană care să aibe păr ca acesta ?

— Desigur. Dar mi-au răspuns cu toții că nu.

Pe fața lui Babe se ivi un surâs angelic.

— Femeia de serviciu a cam ezitat nițel înainte de a-mi răspunde.

Delmar ridică brusc din sprâncene.

— Mrs. Holly ?

— Exact, chiar ea.

Delmar învârtea gânditor peria în mână. Așadar, persoana pe care Mrs. Holly o așteptase să iasă din bibliotecă, și care totuși nu ieșise, avea părul blond.

— Bine lucrat, Babe. Încă o mică corvoadă și te vei putea duce acasă. Du peria aceasta la biroul central și vezi dacă se pot identifica amprentele digitale pe mâner. Poate că vom avea noroc.

Babe se ridică greoi din fotoliu și luă peria pe care Delmar o învelise într-o bucată de hârtie.

— Vezi să nu-ți schimbi direcția, îi recomandă acesta din urmă zâmbind.

Babe plecă. Delmar deschise ușa pe care grăsunul o închisese în urma sa, apoi reveni la birou. Încă odată, privirea sa urmări linia imaginară, care ducea la ușa de sub scară.

Deodată, el tresări. Simțurile sale erau încordate la extrem. Spre marea sa uimire, ușa se deschisese încetișor, dar se închise aproape imediat. Repede ca fulgerul, Delmar se repezi spre ușa misterioasă.

— Ieși odată, zise el cu o voce joasă, dar distinctă. Probabil că te înăbuși înăuntru.

Se auzi un mârâit înăbușit, apoi se făcu o liniște completă. Împins de o inspirație bruscă, Delmar trecu de cealaltă parte a scării.

Era și timpul. Exact cum bănuise, se mai afla și acolo o ușă, care se deschise încetișor lăsând trecerea unui bărbat. Delmar îl apucă de un braț și-l strânse cu putere.

— Nu fi chiar atât de grăbit, zise el, cu blândețe. Fii, te rog bun și...

Prizonierul său repezi pumnul înainte, dar Delmar, care se aștepta la un atac brusc din partea necunoscutului, se feri.

— Lasă tertipurile, băiatule, zise el. Nu voiam să-ți fac nici un rău...

Răsuci ușor brațul pe care-l prinsese, iar omul scoase un geamăt de durere.

— Un mic avertisment, continuă Delmar. Dacă mă vei sili... Dar nu, nu cred, nu-i așa ? Intră, te rog, aici.

El îl împinse în bibliotecă și-l sili să se așeze pe un scaun. În timp ce-și aprindea o țigară, detectivul își examină prizonierul. Era un tânăr înalt și slab, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și șase, douăzeci și șapte de ani. Delmar își fixă privirea asupra capului tânărului său prizonier.

— Ai părul blond și foarte frumos, observă el. Păcat însă că-ți cade.

Privirea dușmănoasă a tânărului deveni speriată.

— Nu prea sunt dispus pentru glume, zise tânărul.

— Nici eu. Este destul de grav să-ți lași părul pe peria unui mort.

Tânărul îngălbeni, dar își reveni aproape îndată.

— Nu înțeleg... se bâlbâi el.

— Ba da... Dar, apropo... ce nostim ești îmbrăcat! Delmar se opri, inspectând cu privirea hainele tânărului necunoscut.

— Te-ai înșelat.

— Nu te înțeleg.

— Te-ai îmbrăcat într-un rând de haine prea largi pentru măsura ta. Nu știu de ce, dar îmi face impresia că ți-ai împrumutat costumul din garderoba lui Forbes.

Gura tânărului se contractă ușor, dar un minut după aceea își recăpătă expresia sa batjocoritoare.

— Ei bine! fie. Recunosc că ai un spirit foarte pătrunzător.

— Limbajul și manierele tale nu sunt ale unui hoț de rând.

Celălalt îl măsură cu o privire plină de mânie.

— Repetă ultimele cuvinte și te arunc la pământ.

— Iată ce înseamnă să vorbești ca un adevărat bărbat, aprobă Delmar. Îmi place spiritul tău combativ, Holly.

El se opri, pândind efectul produs de acest nume, dar fu dezamăgit. Tânărul nu manifestase decât uimire.

Delmar făcu o grimasă.

— Sau nu sunt atât de tare pe cât mă credeam, sau ești mai tare decât mine. Care din două?

— Nu știu. În orice caz, nu ești atât de tare pe cât vrei să pari.

— Atunci, cum te numești?

— Cum vrei.

— Bine, să vedem. Detectivul rămase o clipă pe gânduri. Deoarece te-am găsit sub scară... Ai ceva contra să te numesc d. Scară?

— Nu văd nici un inconvenient.

— Bine. Vrei să fii bun, d-le Scară, și să-mi spui de cât timp stăteai ascuns acolo?

— Nici gând n-am să-ți spun.

— Știi că Mr. Forbes a fost asasinat?

Necunoscutul ridică din umeri.

— Nu găseşti că este o coincidenţă curioasă să te găseşti în această casă tocmai în clipa când s-a comis un asasinat ?

Dl. Scară se mulţumi să-şi fixeze interlocutorul cu un aer supărat.

— Să nu te mire dacă te voi acuza de asasinat.

Dl. Scară tresări la început, apoi îşi reluă rânjetul său stereotip.

— Şi nu este curios, continuă detectivul, că Forbes a arătat cu degetul spre tine înainte de a muri ?

Cu faţa lividă şi cu ochii în flăcări, tânărul sări în picioare cu un mârâit scurt.

— Este fals ! strigă el. Forbes n-a'..

El se opri brusc. Delmar zâmbi cu blândeţe.

— Îţi mulţumesc, d-le Scară, zise el. Te-ai trădat. De câteva minute bănuiam că Forbes arătă spre tine. Acum sunt sigur.

În picioare, în faţa sa, necunoscutul încerca să-şi potolească tremurul mâinilor sale.

— Îmi pare rău, băiete, zise Delmar încetişor, dar sunt obligat să te duc la comisariatul de poliţie.

Detectivul bagă mâna în buzunar şi se auzi clinchetul unor cătuşe.

— Fără să mai stea pe gânduri, tânărul se repezi înainte şi-l îmbrânci pe locotenent, care se izbi de perete.

Când acesta îşi reveni în fire, necunoscutul dispăruse, dar se mai auzea încă zgomotul paşilor săi care se pierdeau pe scară.

Zâmbetul lui Delmar arăta că totul era în regulă. Fără să se grăbească, el apucă receptorul telefonului în mână.

— Cummer este jos ? întrebă el. Să vie la aparat.

Apoi, după o scurtă pauză

— Cummer ?... Bine, ascultă. Un tânăr care poartă un costum de culoare închisă este pe cale de a coborî... Nu, nu vreau să fie arestat. Pentru ce crezi că l-am lăsat să scape ? Vreau numai să-l filezi şi să-mi dai mâine raportul.

Capitolul XI

FIGURA DE LA FEREASTRĂ

Era ora trei și jumătate dimineața. Locotenentul Delmar se simțea complet treaz, ca și cum ar fi dormit toată noaptea. Timp de câteva minute, rămase așezat la birou, meditând la straniile maniere ale individului pe care-l poreclise dl. Scară. Găsind o cârpă de șters praf în fundul unui sertar, șterse semnele trasate cu creta, care acum deveniseră inutile. Misterul mâinii întinse nu fusese oare rezolvat ?

Se apropie de fereastră, o deschise și privi afară. Aerul rece de afară îi făcu bine. Din înălțimea celor optsprezece etaje, strada părea tăcută și pustie.

La un moment dat, zări o figură la una din ferestrele casei din față. Nu era nimic excepțional în aceasta. Probabil că era un individ care suferea de insomnie.

După ce contemplă câtva timp faţa aceea imobilă, Delmar reveni şi luă loc în fotoliul de la birou. Era hotărît să-şi petreacă cu folos cele câteva ore care mai rămâneau pînă în zorii zilei. Unul după altul, deschise şi scotoci fiecare sertar în parte.

Acolo găsi un carnet de cecuri. Răsfoi, repede câteva foi de cecuri, una dintre ele îi atrase atenţia.

Delmar observă că era încă o notiţă datată de acum şase luni, apoi alta datată de acum nouă luni.

Puse la loc carnetul de cecuri în sertar, socotind că, cel puţin în parte, găsise răspunsul la întrebarea sa. Se putea presupune, fără nici o teamă de eroare, că iniţiala de pe cotor o reprezenta pe misterioasa miss Tracy. Era evident că Forbes trimitea, la intervale mai mult sau mai puţin regulate, suma de 500 de dolari acestei persoane. Dar pentru ce prudenţa acestei iniţiale unice ? Toate celelalte foi de pe cotor purtau numele destinatarului scris cu litere complete.

Delmar se hotărî să lase, cel puţin pentru moment, orice supoziţie la o parte. Înainte de a clădi o teorie în privinţa misteriosului T., avea altceva mai bun de făcut. Mai întâi de toate, trebuia s-o găsească pe miss Tracy. Informaţiile căpătate şi numerele cecurilor trebuiau să-l ajute la aceasta. Pe de altă parte, era interesant de aflat decât timp anume se efectuau aceste plăţi...

La un moment dat, fără de voie, el întoarse capul spre fereastra care se afla în spatele său.

Ochii săi deveniră ficşi, gânditori.

Figura de la fereastră, de cealaltă parte a străzii...

El avu un gest de disperare. Imaginaţia sa zburdase toată noaptea şi acum nu mai era stăpân pe sine. Detectivul îşi dădea seama că tot timpul cât răsfoise carnetul de cecuri, viziunea aceea de la fereastră îi frămîntase spiritul ca o obsesie tulburătoare. N-avea nici un sens ca un individ care suferă de insomnie să-i inspire un astfel de interes. De altfel, probabil că omul se dusese să se culce.

Dar ceva îi spunea că figura mai era încă acolo, la fereastră.

Supărat pe sine însuşi, Delmar se întoarse complet spre fereastră.

Da, individul mai era încă acolo. De la distanţa unde se afla, trăsăturile necunoscutului nu erau deloc vizibile, dar el distingea o frunte înaltă, un craniu pleşuv şi nişte ochi care aveau o expresie extrem de fixă şi de atentă.

Delmar începu să râdă. Devenea pur şi simplu ridicol. Imaginaţia sa îi arăta nişte detalii pe care evident că nu le putea distinge de la o distanţă atât de mare. Desigur că era ceva foarte straniu în această poziţie rigidă a feţei şi a umerilor. Poliţistul era aproape sigur că fiinţa care veghea la fereastra din faţă ascundea un secret teribil. Nu era natural ca un om să rămână atâta timp nemişcat, ca şi cum ar fi fost absorbit cu trup şi suflet de o contemplare... Nu cumva...

Delmar îşi încordă atenţia. Să fi fost oare un joc al imaginaţiei sale ? Detectivul era sigur că necunoscutul de la fereastră tresărise puternic atunci când îi întâlnise privirea. El sări din fotoliul său. Dar, de data aceasta, figura dispăruse de la fereastră.

Fiind convins că imaginaţia sa supraexcitată îi jucase o festă banală, locotenentul se înapoie la birou. Scotocind într-un sertar, el descoperi nişte cecuri achitate, purtând toate semnătura lui miss Tracy.

Locotenentul notă numele băncii şi observă, cu această ocazie, că miss Tracy avea o scriere fină şi hotărâtă.

Apoi atenţia se rătăci din nou. Încă o dată imaginea figurii de la fereastra de vis-à-vis îi tulbură vederea. După ce rezistă câteva minute, întoarse capul. Figura reapăruse la fereastra luminată. Deşi afară era întuneric, Delmar deosebi mişcările unei mâini şi brusc fu cutremurat de un fior. În această mână, el zărise fulgerul unui oţel care-i servise de avertisment. Locotenentul sări în picioare, dar, în aceeaşi clipă, perdelele acoperiră fereastra, iar figura dispăru.

Pentru ce voise necunoscutul să-l ucidă? Pentru ce? Să fi avut de-a face cu un nebun?...

Cu fruntea încreţită, el măsură distanţa care separa fereastra de birou. Era improbabil şi totuşi...

Delmar rămase mult timp tăcut şi nemişcat...

Fusese trezit din gândurile sale de o bătaie în uşă. Fără să-şi dea seama, el se duse să deschidă şi... rămase mut de uimire.

Detectivul era gata să jure că necunoscutul, care se încadra acum în pervazul uşii, era acela pe care-l zărise la fereastra de peste drum.

Capitolul XII

O CRIMĂ MINTALĂ

Ei se priviră unul pe altul. Delmar, cu o surpriză nedisimulată, celălalt cu o privire amuzată şi uşor arogantă.

El era de o statură impozantă, drept şi înalt ; hainele sale de seară aveau o croială şi o formă impecabile, totul, chiar şi craniul său pleşuv, arătau distincţie.

— Poftiţi înăuntru, zise Delmar, revenindu-şi din surpriza sa.

În timp ce-l examina pe noul sosit, Delmar se întrebă dacă avea asupra sa vreo armă.

Necunoscutul intră, salută cu curtoazie şi luă loc într-un fotoliu.

— Numele meu este Peter Mott, zise el.

— Eu sunt locotenentul Delmar.

— Adevărat ? spuse Mr. Mott, părând oarecum surprins.

— Am fost, adăugă el, consilierul legal al lui Duncan Forbes.

De data aceasta, fu rândul lui Delmar să pară surprins. Pentru un om al legii, Mott avea o conduită destul de curioasă.

— Desigur, că aţi fost la o serată ?.

— Da, şi m-am întors acasă după miezul nopţii. Am aflat de la servitorul meu de moartea lui Duncan Forbes. Ce crimă abominabilă !

— Crima a avut loc cam pe la ora cinci după amiază, şi este de mirare că n-aţi aflat de ea înainte de a ieşi.

— Credeţi ? Mott zâmbi. — Detectivii sunt gata să suspecteze pe toată lumea. Permiteţi-mi să vă evit o osteneală zadarnică, domnule locotenent. Am lipsit de acasă toată ziua. M-am îmbrăcat chiar la biroul meu, de unde am plecat direct la nişte prieteni, care au avut amabilitatea să mă invite.

— Aceasta vă scoate completamente din cauză. Departe de mine de a pune la îndoială realitatea acestui alibiu.

— Alibiu ! N-am zis aceasta cu gândul de a-mi crea un alibiu. Totuşi, sunt fericit că am un alibiu. Pentru a fi cinstit, ţin să vă aduc la cunoştinţă că în ultimul timp am avut o mică neînţelegere cu Mr. Duncan Forbes.

Locotenentul avu o privire interogativă, dar, în realitate, el se întreba dacă Mr. Mott va face vreo aluzie la atitudinea curioasă pe care o avusese când stătuse la fereastra de peste drum.

— Oh ! era fără importanţă, se grăbi să adauge acesta. Sunt sigur că la urmă ne-am fi înţeles prietenește. Acum e prea târziu. Pentru a vorbi de altceva, aţi făcut vreun progres în ancheta ce întreprindeţi ?

— Bah ! Nu prea am de ce să fiu mândru, răspunse Delmar amabil. De câtva timp mă joc de v-aţi ascunselea cu gloanţele ! Nostimă distracţie !

— Zău ?

— Da. Acum câteva minute eram să fiu pur şi simplu asasinat.

Faţa lui Mott rămase ermetic închisă.

— Iată ceva extrem de interesant.

— Suntem de aceeași părere, dar să revenim mai bine la fapte. V-am văzut foarte bine cum țineați cu pistolul în direcția mea.

Avocatul îl privi cu atenție.

— Extraordinar ! murmură el. Nu știam că detectivii suferă de halucinații.

— Nu era o halucinație.

— Greșești, domnule locotenent. În viața mea n-am avut intenția să vă ucid. Și pentru ce naiba s-o fi făcut ?

— Tocmai aceasta mă încurcă și pe mine. Nu pot să înțeleg pentru ce ați vrut să mă ucideți ?

Avocatul înclină capul său pleșuv ; și un zâmbet ușor îi trecu peste buzele strânse.

— Vreau să fiu cinstit cu d-ta, domnule locotenent. Este drept că am țintit cu pistolul capul d-tale. Totuși, n-am făcut-o din dorința de a vă ucide, ci dintr-o simplă curiozitate morbidă.

— Curiozitate morbidă ? Este pentru prima oară când aud invocându-se acest motiv într-o tentativă de asasinat.

— Totuși, nici prin gând nu mi-a trecut să vă ucid. Am promis că voi fi franc, chiar dacă nu mă veți crede. După cum v-am spus, m-am întors acasă puțin după miezul nopții și am aflat de la servitorul meu de moartea bietului Forbes. Știrea aceasta m-a buimăcit într-atâta, încât n-am mai putut dormi. Am încercat să citesc, dar mi-a fost imposibil. Ca să-mi calmez nervii, am început să mă plimb prin odaie, apoi m-am oprit la fereastră, și atunci...

Mott ezită, căutându-și cuvintele.

— Atunci, v-am zărit. Sau, mai bine zis, am zărit capul și bustul unui necunoscut așezat la biroul lui Forbes. De la fereastra mea, l-am văzut adesea și pe Forbes șezând în aceeași poziție în timpul nopții. Câteodată, fereastra din spatele biroului era închisă ; de cele mai multe ori, era însă deschisă.

— Oh ! exclamă Delmar, cu respirația tăiată.

Avocatul îl fixă cu privirea sa rece.

— Aceasta n-are de altfel prea mare importanță, continuă el ; un glonte poate străbate cu ușurință o fereastră închisă.

— Atunci, murmură Delmar, aţi vrut să...

— Nu mă întrerupeţi, vă rog. Încerc să explic un complicat fenomen de psihologie şi ştiu de mai-nainte că mă veţi trata de mincinos. M-am gândit adesea că-mi va fi uşor să trimit un glonte în capul lui Forbes. Sunt un ţintaş foarte bun.

— Cu alte cuvinte, v-aţi gândit adesea să-l ucideţi pe Forbes ?

— Nu. Mi-a venit pur şi simplu ideea că aceasta n-ar fi greu.

— Nu găsiţi că faceţi o distincţie oarecum subtilă ?

— Nicidecum. Este o mare distincţie între a gândi şi a acţiona. Poate să fi fost o supoziţie morbidă a firii mele, poate că era numai rezultatul observaţiunilor mele.

Mott îşi înălţă statura sa impozantă.

— Văd bine că nu mă credeţi. Cu atât mai rău. Nici nu încerc să vă conving. Singura mea dorinţă este să spun adevărul. În noaptea aceasta, aflând de la servitorul meu de moartea lui Forbes, acelaşi gând morbid mi-a revenit, dar sub o altă formă. M-am întrebat, brusc, dacă nu cumva voi fi bănuit că l-am ucis eu.

— O conştiinţă frământată ? sugeră Delmar surâzând.

— Da, dar nu în sensul pe care-l înţelegeţi. L-am ucis, ca să zic aşa, de mai multe ori pe Forbes în gând... Bineînţeles că l-am ucis fără nici o intenţie criminală. Acum, este mort şi aceasta mă tulbură grozav. Numiţi aceasta o conştiinţă frământată, dacă doriţi ; eu o voi numi o sensibilitate morbidă. Oricum ar fi, mă chinuie gândul că pot fi bănuit. Imediat mi-am pus întrebarea dacă actul pe care l-am săvârşit în gând nu putea să fie şi în realitate. Pentru a avea conştiinţa împăcată, am încercat să fac o experienţă.

Mott se opri oarecum încurcat. Delmar îl privea cu o atenţie încordată, dar nu-şi trădă sentimentele sale.

— Mi-am luat pistolul pe care-l ţineam într-un sertar al biroului, continuă avocatul. Şedeaţi la biroul lui Forbes. În sfârşit, cineva şedea la biroul lui Forbes. Cine ? Habar n-aveam, dar îi vedeam foarte bine capul şi umerii. Am ridicat arma şi am ochit, dar exact în clipa aceasta v-aţi întors şi cred că m-aţi zărit. Apoi, v-aţi aşezat din nou la

birou, iar eu am ridicat iarăşi pistolul. Am constatat atunci că era perfect posibil să ţinteşti în capul unei persoane care şedea pe locul unde vă aflaţi. Experienţa era concludentă şi îmi demonstra uşurinţa cu care puteam ucide şi în realitate.

— Mă întreb, murmură Delmar, afabil, până unde aţi fi împins această realitate, dacă n-aş fi sărit la timp din fotoliu ?

— Oh ! nu prea departe, declară Mott cu răceală, pentru simplul motiv că n-aţi sărit deloc la timp din fotoliu. Aş fi avut tot timpul să vă ucid, dacă aceasta ar fi fost intenţia mea. Pofitim pistolul, vă puteţi convinge că nu este încărcat.

Cu o curiozitate zâmbitoare, Delmar luă arma şi constată că nu conţinea nici un cartuş.

— Da, văd că nu este încărcat... cel puţin în clipa de faţă.

— Iarăşi sceptic ?

— Mereu, Mr. Mott. Şi am tot dreptul să fiu sceptic. La drept vorbind, găsiţi că tot ce mi-aţi spus este rezonabil ?

— Nu, admit că nu este rezonabil, dar este adevărat.

— Dar nu este purul adevăr, Mr. Mott. Oare un om comite o crimă, chiar şi în gând, fără nici un motiv ? Da, ştiu că aţi făcut aluzie la o mică neînţelegere, dar aceasta nu este un motiv suficient pentru crimă.

— Cu toate acestea, v-am spus purul adevăr. Dacă mă credeţi sau nu, aceasta nu mă priveşte.

— În realitate, Mr. Mott, eu sunt de părere că vă priveşte foarte mult.

Avocatul ridică din umeri.

— Pot să vă întreb în ce poziţie aţi găsit corpul ?

— Valetul nu v-a spus nimic ?

— Nu s-a pierdut în amănunte.

— Forbes era aşezat în fotoliul său, cu capul şi bustul aplecat înainte pe biroul său.

Avocatul părea că încearcă să reconstituie poziţia descrisă. Un surâs pe jumătate recunoscător, pe jumătate batjocoritor flutură pe buzele sale.

— Mi-ați putea spune, domnule locotenent, cum putea un glonte tras din afară să perforeze tâmpla unui individ, care stătea cu capul întors în direcția opusă ?

O sclipire curioasă trecu prin ochii lui Delmar. Apoi, el încruntă din sprâncene.

— Foarte puțin comodă întrebarea. Bineînțeles, că nu știm în ce parte era întors Mr. Forbes când l-a atins glonțul. Câteodată, în clipa morții, corpul face niște mișcări curioase. Este posibil ca un ultim spasm să-l fi răsucit pe Forbes în fotoliul său. Acestea, bineînțeles, că nu sunt decât simple supoziții. Ați mai discutat cu cineva în această privință ?

— Nu, răspunse Mott, n-am vorbit decât cu servitorul meu de la care am aflat despre moartea lui Mr. Forbes.

— Ah ! drace, făcu Delmar pe un ton degajat. În acest caz, cum ați aflat că Forbes a fost lovit în tâmplă ?

La întrebarea aceasta formulată cu blândețe, Mott tresări cu violență. Privirea sa rămase fixată asupra biroului, dar capul său pleșuv se ridică brusc.

— Cum, făcu el, n-a fost atins la tâmplă ?

— Ba da, dar cum ați aflat ?

— Cum ? așteptați o clipă... Avocatul își întoarse privirea de la birou și Delmar se minună de rapiditatea cu care-și regăsi stăpânirea de sine.

— Drept să spun, nu prea știu. Probabil că mi-a spus servitorul.

— Nu, Mr. Mott, nu cred. Natura rănii este unul din lucrurile pe care le-am ținut în secret.

Un zâmbet ușor de dispreț trecu peste buzele avocatului.

— Am căzut în cursă, domnule locotenent. Este inutil să încerc a vă convinge că deducțiile vă sunt complet ușurate.

El se ridică încetișor, se apropie de birou și își luă bastonul și pălăria. Un minut, rămase acolo, în picioare, cu privirea fixată asupra fotoliului pe care-l ocupase Duncan Forbes. Apoi se întoarse. Același surâs disprețuitor mai flutura încă pe buzele sale.

— Trebuie să trag concluzia că sunt bănuit ? întrebă el.

— Da, Mr. Mott.

Avocatul răsuci bastonul între mâinile sale.

Am venit aici crezând că vă voi fi de folos în vreun fel. Dar fiind eu însumi suspect, renunț cu plăcere să vă mai ofer serviciile. Bună ziua, domnule.

El salută cu răceală și ieși foarte demn.

Rămas singur, detectivul se apropie de birou. Ceva lipsea... Dar ce? Brusc își reaminti... Cecurile achitate, purtând pe spate semnătura lui Anne Tracy. Era sigur că Mr. Mott le acoperise cu pălăria lui. Și acum cecurile dispăruseră...

Capitolul XIII

OCHII NEGRI

A doua zi dimineața, locotenentul Delmar era așezat la masa de lucru din biroul său, situat în imobilul poliției centrale newyorkeze, tot atât de proaspăt și de odihnit ca și când ar fi dormit opt ore în loc de trei. În fața lui, se etalau mai multe ziare pe care le răsfoia fără prea mare entuziasm.

— Asasinat... furt într-o bancă... divorț... scandal. Discursul senatorului Millicupp în privința relațiilor cu străinătatea... percheziție într-un club de noapte... încetarea apariției unui roman senzațional... etc... El le împinse pe toate în lături.

— Toate acestea sunt vesele, nu-i așa, Babe ?

Babe Mallers, întins comod într-un fotoliu de lemn, torcea ca o pisică somnolentă.

— Toate acestea, dragul meu Babe, provin de acolo că nu suntem încă destul de civilizați. Totodată...

— Ce se spune despre afacerea Forbes ? se interesă Babe pe un ton adormit.

— Ziarele bat apa în piuă pe o coloană şi jumătate... Dar apropo, ce-ai mai aflat despre peria de cap ?

— Despre ce ? zise Babe îndreptându-şi corpul său uriaş.

— Despre peria de cap. Îţi aminteşti că te-am însărcinat să cauţi pistolul asasinului. Ca de obicei, ţi-ai schimbat direcţia şi mi-ai adus, în loc de pistol, peria victimei. Pe mâner se aflau nişte amprente digitale şi te-am rugat să le dai la examinat.

— Da, da, ai dreptate — faţa albă şi roză a lui Babe căpătă înfăţişarea unui pocăit — da, acum îmi amintesc foarte bine...

— Şi, bineînţeles, că ţi-ai schimbat iarăşi direcţia.

— Da, zise Babe, şi cu o expresie de scuză, scoase din buzunar un pachet. Să duc acum peria la biroul antropometric ?

— Nu, să mai aştepţi. Dacă îţi mai reaminteşti, am găsit deasupra nişte fire de păr blond. Imediat după plecarea ta a intrat în scenă un tânăr blond. Desigur că amprentele pe care le vom găsi pe peria de cap vor fi ale sale.

Babe îşi îndreptă corpul ceva mai mult.

— Şi ce s-a făcut cu el ?

— A scăpat. Sau cel puţin aşa crede el. În realitate, l-am însărcinat pe Cummer să-l urmărească. Azi dimineaţă am găsit o notiţă din partea lui în care mă anunţa că l-a pierdut pe dl. Scară din vedere într-o mahala.

— Dl. Scară ? se miră Babe.

— Este un nume pe care i l-am dat eu. Apropo, ce te-a făcut aseară să-ţi schimbi direcţia ?

Babe păru puţin încurcat. În cele din urmă, zise :

— Iată. Când te-am lăsat aseară în apartamentul lui Duncan Forbes, aveam de gând să mă duc direct la biroul central. Ajuns jos, am vrut să-mi aprind o ţigară, dar s-a întâmplat să n-am asupra mea nici un băţ de chibrit. M-am adresat, deci, portarului care, în timp ce mă servea, mi-a spus să arunc o privire afară unde o tânără fată dădea târcoale în jurul casei de mai bine de o oră.

— Și ai uitat de perie...

— Am uitat totul, recunoscu Babe Mallers, care păru că se însuflețește. Fetița aceea era o bomboană, nu alta. Avea o față drăguță, un păr frumos și niște ochi mari, negri cum n-am mai văzut în viața mea...

— Lasă descrierea, dragă Babe.

— E imposibil. (Uriașul scoase un suspin adânc). M-am oprit într-un gang vecin și am început s-o pândesc. Încetul cu încetul, ea s-a îndepărtat foarte descurajată, și eu am urmărit-o. M-a condus astfel prin mai multe străzi, până ce s-a oprit în fața unui bloc, în care a intrat.

— Și acolo, îmi închipui că ai părăsit-o ?

— Nu... Mai întâi, l-am interogat pe administratorul casei, de la care am aflat că tânăra fată închiriase de trei săptămâni un mic apartament la ultimul etaj. După aceea, m-am gândit să-i fac o vizită, dar în ultima clipă am renunțat căci nu-mi venea în minte nici un pretext. Am rămas deci în hol s-o aștept. Eram gata să plec când am auzit urcând pe cineva.

— Bineînțeles că era soțul, presupune Delmar. Era și normal.

— Da. Vezi ce noroc am ! și Babe ridică o privire melancolică.

— Consolează-te, Babe, mai sunt și alte fete frumoase cu ochii negri în lumea aceasta. Dar... cum arăta necunoscutul ? L-ai examinat ?

— Da, era un tip foarte nostim, șefule. Și-a ridicat pălăria pentru a-și șterge fruntea și am văzut că avea un păr blond exact ca firele de pe peria de cap.

Delmar deveni atent.

— Înalt ?... Douăzeci și cinci de ani ?... Ochii bruni ?... Trăsături regulate ?...

— Da, exact semnalmentele sale.

Locotenentul respiră adânc.

— Băiete, încep să cred că ai un noroc orb.

— Crezi ? Păi dacă este măritată...

— Nu vorbesc de aceasta. Vreau să spun că rezultatele schimbărilor tale succesive de direcție îmi taie respirația. Omul pe care l-ai văzut este chiar dl. Scară în persoană.

Probabil, replică Babe, care nu părea prea interesat. Dar ești sigur că nu se numește Scară și în viața de toate zilele ?

— Bineînțeles că nu. Este un nume provizoriu. Presupun că nu-ți va fi greu să-i afli adevăratul său nume.

— Sunt sigur. Adică am aflat numele femeii de la administrator și presupun că sunt soț și soție. Ea se numește, mi se pare, Anne Tracy.

Delmar îl privi zăpăcit.

— Cum ?... cum ai spus ? — întrebă el cu o voce înăbușită.

— Am spus că numele femeii este Tracy și presupun că și tipul se numește tot Tracy.

— Extraordinar ! murmură Delmar, fixând asupra grăsunului o privire buimăcită. Ei bine ! Ai un noroc cum rar am mai întâlnit la cineva, băiatule ! Tracy !... Anne Tracy !... Bine. Mă duc...

Vocea sa se stinse.

Tânărul Mallers se ridică alene și își scutură un firicel de praf de pe pantalonii săi impecabili.

— Ce trebuie să fac acum, șefule ?

— Nimic. Du-te de te plimbă în parc sau scrie un poem despre frumusețea ochilor negri. Ai face bine, până una alta, să-mi lași peria de cap.

De îndată ce Babe ieși, Delmar tuși pentru a-și limpezi vocea și apăsă pe butonul de pe marginea biroului său.

— Să vină Kruger, porunci el.

Kruger sosi aproape îndată. Era un omuleț cu fața prelungă și îngustă. Delmar scoase din buzunarul său pachete mici.

— Uite, Kruger, am aici două specimene de cenușă de țigară și aș dori să știu dacă provin de la aceeași marcă de țigară. Aștept răspunsul până într-o jumătate de oră.

Kruger plecă și locotenentul sună din nou.

— Chemați-l pe Danghburry.

Specialistul în amprente digitale sosi la rândul său. El avea părul roşu şi părea puţin miop. Delmar îi întinse peria înfăşurată în hârtie.

— Ceva de lucru pentru tine, Danghburry. Vezi printre colecţiile de amprente. Caută-l la numele de Tracy, deşi n-ar fi exclus să-l găseşti şi sub un alt nume.

Expertul retrăgându-se, Delmar se întinse comod în fotoliul său pentru a fuma o ţigară. Privea fumul care se urcă spre tavan, când intră în biroul său un individ bondoc, cu o figură inexpresivă.

— Ia loc, Tibbet. O ţigară ?... Ce-ai făcut la New-Haven ? Alibiul lui Hurd este bun ?

— Cât se poate de bun, zise Tibbet, răspunzând la ultima întrebare.

— Bine... Şi a plouat ieri la New-Haven ?

— Cu găleata, între unu jumătate şi şapte.

— Bine. Iată de ce era udă umbrela lui Hurd. Treci mai departe.

— Hurd s-a înscris la „Eastland Hotel" pe la... (Tibbet îşi consultă carnetul său de notiţe) unsprezece şi jumătate. Când s-a prezentat la birou ca să se înscrie, tocmai i-a stat ceasul, şi l-a întrebat pe portar ora exactă.

— Procedeu vechi ca şi Irod. Ar fi putut găsi ceva mai nou.

— Da, zise Tibbet, cu un aer dezgustat. În sfârşit, a cerut o cameră liniştită, căci avea o întâlnire cu un om de afaceri pe care-l aştepta la hotel. Cum nu i s-a dat o cameră potrivită, s-a adresat directorului.

— Alibiul numărul 2, remarcă Delmar.

— Directorul i-a dat satisfacţie, continuă Tibbet. Camera 417. Înainte de a se urca în cameră, a cumpărat de la debitul de ziare din hol toate ziarele din New York şi din New-Haven. A cerut un număr care lipsea şi a făcut un scandal monstru pe tema aceasta.

— Numărul 3..., observă Delmar.

— De acolo, s-a dus la debitul de tutun şi a făcut un alt tărăboi, deoarece vânzătorul nu avea marca sa favorită. Marca aceasta se numea...

Tibbet îşi consultă carnetul.

— Florodora..., preciză Delmar.

— Exact. — Tibbet îl privi cu uimire. — Cum de aţi ghicit ?

— Îţi voi spune mai târziu. Aşadar, Hurd şi-a pregătit un alt alibiu. Cu ce a sosit la New-Haven ? Cu trenul sau cu maşina ?

— Până la Bridgeport a venit cu maşina sa pe care a condus-o chiar el. Aici a avut o pană şi şi-a continuat drumul până la New-Haven cu un taxi.

— A cincea şi a şasea mărturie. De unde ai căpătat această ultimă informaţie ?

— De la directorul hotelului căruia i-a povestit chiar Hurd. Dăduse şi adresa garajului şi numele şoferului. Am verificat totul.

— Minunat ! murmură Delmar batjocoritor.

— Bine. După aceea, Hurd s-a urcat în cameră. Un sfert de oră mai târziu a venit un om să se intereseze de el la birou. Era aproape unsprezece patruzeci. Apoi...

— Un moment, Tibbet. Numele omului ?

— Nu şi l-a dat. Tot ce am putut afla este că erau buni prieteni, că era înalt, brun, că avea un bandaj negru pe ochiul stâng şi că ţinea în mână o servietă de piele şi un baston.

— Oh ! este de ajuns. Probabil că acest om nici n-a încercat să fie remarcat.

— Nu, părea mai curând că evită să fie remarcat. Cei doi bărbaţi au rămas mult în camera lui Hurd. Acesta din urmă a comandat prin telefon un prânz bogat, cafea şi desert. Am vorbit cu chelnerul, care n-a mai putut adăuga nimic la descrierea vizitatorului.

— Dar i-a văzut pe cei doi bărbaţi împreună în cameră, nu-i aşa ?

— Da. Amândoi erau de faţă.

— Ce bacşiş i-a dat Hurd ?

— Exact zece la sută din nota de plată.

— Şi cât i-a dat şoferului care l-a adus de la Bridgeport ?

— Dublul preţului convenit.

— Ah ! ah ! foarte interesant. Ce diferență între aceste bacșișuri ? Pe unul îl plătește regește, iar celuilalt îi dă strictul legal.

— Pe la patru și douăzeci, Hurd a telefonat undeva departe.

— Da, știu. I-a telefonat lui Duncan Forbes pentru a-l avertiza că va întârzia la întâlnire.

— Și, pe la cinci și un sfert, vizitatorul a părăsit hotelul. Portarul se oferi să-i aducă un taxi, dar fu refuzat, sub pretextul că va lua autobuzul din colțul străzii. A plecat apoi sub ploaia torențială și nu i-am mai putut da de urmă.

— Foarte rău. Trebuie să-i dăm de urmă. Dar Hurd ce-a făcut după aceea ?

— A telefonat portarului pe la cinci și jumătate să i se aducă nota. Câteva minute mai târziu, a coborât și a întrebat un groom unde putea cumpăra o umbrelă. Puștiul l-a condus la un magazin care ține tot de hotel și Hurd i-a dat un dolar. În magazin, el a cumpărat prima umbrelă ce i s-a arătat.

— Hm ! Încă un detaliu interesant. Unde s-a dus după aceea ?

— Aci se termină informațiile ce-am cules. Probabil că la gară, ca să ia trenul spre New York sau până la Bridgeport, unde lăsase mașina.

— Bizar, murmură Delmar. Mă întreb de ce a plecat de la hotel pe jos ?

— Ploua cu găleata și probabil că s-a gândit că nu va găsi nici un taxi prin apropiere.

— Poate... reflectă locotenentul.

Delmar pianotă cu degetele pe birou.

— Încep să văd ceva mai limpede în întuneric prin una sau două spărturi.

— Credeți ? Eu nu văd nimic. Alibiul este de nezdruncinat. Unde vedeți partea slabă a alibiului ?

— În contrastul pe care-l reprezintă bacșișurile. Să dai un dolar unui groom este exagerat. Și apoi, nu trebuie să uităm de bandajul negru de pe ochiul stâng.

Tibbet cântări mult timp aceste cuvinte, apoi clătină capul.

— Mergeți cam departe, domnule locotenent. Alibiul îmi pare de nezdruncinat.

— Vom vedea. Bineînțeles că aș putea și greși. Presupun că hotelul are două intrări, nu-i așa ?

— Dar nu văd ce legătură ar putea avea...

— Ești moralmente sigur că Hurd a stat la hotel până la ora cinci și patruzeci de minute ?

— Aș putea și paria, d-le locotenent.

— Pe ce vrei să pariezi ? Pe o țigară ?

— Chiar pe o cutie întreagă, declară Tibbet cu încredere.

— Ah ! Apropo de țigări... Uite-l și pe Kruger. Ce vești bune ne aduci, Kruger ?

— Cele două eșantioane de cenușă pe care mi le-ați dat sunt identice, declară expertul, apropiindu-se de birou.

— Aceeași marcă, deci ?

— Imposibil de precizat. Fabricanții produc adesea țigări de mărci diferite cu același fel de tutun. În orice caz, am putea presupune că cele două eșantioane provin de la aceeași marcă.

— Mulțumesc, Kruger. Mi-ai fost de un mare ajutor.

După plecarea expertului, locotenentul aruncă o privire triumfătoare spre Tibbet.

— Vezi, Tibbet ? Sunt sigur că Hurd se afla în biblioteca lui Mr. Forbes, atunci când tu erai sigur că se găsea la New-Haven.

Tibbet îl privi întrebător.

— Aseară, am găsit niște cenușă de țigară exact lângă ușa bibliotecii. Ceva mai târziu, Hurd mi-a oferit o țigară. Am adunat cele două eșantioane de scrum și i le-am dat lui Kruger să le analizeze. După cum vezi, ai pierdut o cutie de țigări, dragul meu.

— Oh ! Kruger nu prea părea să fie sigur de dânsul !...

— Dacă l-ai fi văzut pe Hurd în clipa când adunam cenușa de pe jos, ți-ai fi schimbat părerea. Părea literalmente îngrozit.

— Încep să cred și eu că aveți dreptate, recunoscu Tibbet, după o clipă de gândire.

Capitolul XIV

MINCIUNA

Rămas singur în biroul său, Delmar începu să fredoneze o melodie, care-l obseda. Pe neașteptate, el se întrerupse zâmbind. Remarcase că fredona o arie din *„Regina furtunii"*. Acel fragment muzical trezi în el un gând nou.

— Trebuie să mă conving imediat, murmură el.

După ce căută o adresă într-un anuar telefonic, luă metroul care-l conduse până-n dreptul străzii 72. Apropiindu-se de un bloc, trecu pragul unei case cu odăi mobilate.

— Mr. Clyde Armstrong este acasă ? întrebă el pe un funcționar, care la rândul său se adresa unei telefoniste.

— Numărul 1706 este acasă, miss Pike ?

În câteva secunde, Delmar fu informat că Mr. Armstrong tocmai ieșise. Fără să pară câtuși de puțin dezamăgit, el ocoli biroul și se duse să-și cumpere un pachet de țigări la debitul de tutun din hol. De aici, se furișă, cu aerul cel mai natural din lume, în ascensorul care aștepta și se urcă până la camera cu numărul 1706. Străbătu

coridorul fără să se oprească la ușa care indica acest număr și sună alături. O persoană micuță, cu bonetă și șorț de dantelă, își scoase capul în afară.

— Sunteți o fată încântătoare, îi zise el.

Un zâmbet fugar apăru pe fața subretei. Delmar introduse piciorul în pragul ușii:

— Stăpâna ta este acasă ? o întrebă el.

— Nu, domnule, s-a dus până la coafor.

— Perfect. Pe d-ta voiam să te văd. Știi să cânți la pian, Nanette ?

— Nu, și nici nu mă numesc Nanette.

— Dar ai voce frumoasă, nu-i așa ?

— Da. Ador să cânt.

— Am înțeles aceasta de cum te-am văzut. Te-aș ruga să-mi faci un mic serviciu. Stăpâna ta are desigur un pian ?

— Da, dar...

Privirea fetei arăta oarecare neîncredere. Străinul acesta cu manierele agreabile putea să fie un hoț.

— Foarte bine. Aș vrea numai să cânt o mică arie și să văd dacă o vei recunoaște... Te rog...

Ea fu cucerită de maniera în care Delmar pronunță aceste din urmă cuvinte și îl lăsă să intre într-o cameră elegant mobilată.

Locotenentul se apropie de pian și cântă ceva la întâmplare.

— Cunoști aceasta ? întrebă el.

— Sunt sigură că n-am auzit-o încă niciodată.

Delmar scoase din buzunar copia *Reginei furtunii* și execută un întreg fragment. Întorcând capul, el constată că subreta recunoscuse muzica.

— Nu voi uita niciodată bucata aceasta, declară ea.

— Pentru ce ? întrebă polițistul băgând copia înapoi în buzunar.

— Am auzit-o de cel puțin o sută de ori în ultima săptămână. Domnul de alături n-a cântat decât numai această bucată.

Un zâmbet ușor rătăci pe buzele lui Delmar.

— Ești sigură că era aceeași bucată ?

— Absolut sigură. Este exclus să mă fi înșelat. O știu aproape pe din afară.

— Încearcă să-ți amintești ziua exactă în care domnul de alături a început să cânte această bucată.

— Dacă nu mă înșel, acum zece zile. La început a cântat crâmpeie mici. Probabil că se exersa.

Delmar se ridică și-și duse mâna la buzunar.

— Mi-ai făcut un mare serviciu. Vrei să iei aceasta și să-ți cumperi o mică amintire din partea mea ?

— Oh ! Mulțumesc, domnule.

Detectivul coborî scările ca în vis și ieși în stradă.

— Pentru ce a mințit, oare, Armstrong ? mormăi el.

El continua să-și mai pună această întrebare în timp ce ascensorul îl ducea spre apartamentul lui Mrs. Forbes. Deoarece i se spuse că d-na Forbes nu era încă îmbrăcată, se duse în bibliotecă.

Un zgomot ușor, venind din fundul odăii, îl trezi din gânduri. Întorcându-se, îl văzu pe Mr. Armstrong, elegant ca de obicei.

— Ah ! Mr. Armstrong... Tocmai doream să vă văd.

— Pentru a-mi pune și alte întrebări încurcate ?

Clyde se apropie și-i oferi o țigară.

— M-am gândit mult la cântecul d-tale, Mr. Armstrong.

— Vă obsedează, domnule locotenent ?

— Mă umple de admirație.

— Zău ? Dar nici nu l-ați auzit !

— Am văzut compoziția scrisă, mă înțelegeți. Și sunt un bun cunoscător al muzicii pentru a invidia talentul care v-a permis s-o compuneți numai într-o singură seară, după cum mi-ați spus, nu-i așa ?

Clyde încruntă din sprâncene, în timp ce ridică privirea. Dar fața lui Delmar nu exprima decât curiozitatea.

— Da. Dar nu văd nimic remarcabil în toată această ispravă.

— Era în ajunul asasinatului ?

— Da. Ce importanță are ?...

— Cântecul d-tale a însoțit, ca să spun așa, moartea lui Forbes.

— Simplă coincidenţă.

— Domnule Armstrong, în multe privinţe îmi eşti net superior, dar d-ta nu ştii să minţi. N-aţi compus cântecul într-o singură seară, cum pretindeţi, ci în zece zile.

Clyde rămase nemişcat, pietrificat s-ar putea spune.

— Oh ! Oh ! Aţi întreprins o anchetă ?

— Se înţelege. Afirmaţia d-tale mi s-a părut curioasă, ţinând seama de valoarea reală a bucăţii.

— Foarte flatat, domnule locotenent. Dar acesta este singurul scop al anchetei ?

— Nu prea, dar niciodată nu m-aş fi gândit să îndrept cercetările în această direcţie. Mă întreb, acum, pentru ce un om superior a trebuit să inventeze o minciună, care putea fi uşor dezminţită.

O tăcere adâncă se lăsă între ei. Privirea neagră a lui Clyde contrasta într-o manieră izbitoare cu înfăţişarea mereu zâmbitoare a lui Delmar. După ce azvârli ţigara, Clyde ocoli de două ori încăperea, cu un pas nervos. Apoi se opri în faţa locotenentului.

— Delmar, zise el cu o voce răguşită, m-ai tratat de mincinos. Am să te dau afară...

— Nu cred să reuşeşti, răspunse celălalt bine dispus. Doar un om care nu minte are acest drept.

Un tremur de mânie reţinută zgudui corpul lui Clyde.

— Delmar, continuă el, crezi că Mrs. Forbes şi-a ucis soţul ?

Întrebarea aceasta neaşteptată îl aruncă pe locotenent într-o confuzie vizibilă.

— Văd că nu m-am înşelat, reluă Clyde, interpretând greşit tresărirea pe care o pricinuise întrebarea sa. Presupun că ai fost să dai târcoale la Duncandale şi...

El se întrerupse brusc. În ciuda nervozităţii sale, înţelese că fusese pe punctul de a spune prea multe.

Delmar luă notă mental de numele pe care-l pronunţase din neatenţie. Duncandale ? se întrebă el. Unde o mai fi şi asta ?

— Revino-ţi în fire, Armstrong, îi atrase locotenentul atenţia. Nu face să te înfurii pentru o simplă supoziţie.

Clyde părea că nu-l aude. Un spasm convulsiv îi schimonosea faţa.

— Ascultă Delmar, zise el. Dacă îi vei pricinui un necaz cât de mic d-nei Forbes, cu fapta sau cu vorba, te voi ucide !

Delmar admiră această izbucnire de violență, dar își păstră întreaga sa seninătate zâmbitoare.

— Te cred capabil să mă ucizi, Mr. Armstrong, dar nu înțelegi că nimeni nu o acuză pe Mrs. Forbes ?

— Cum ? zise Clyde și o nespusă uimire i se zugrăvi pe trăsături. Nu mi-ai spus că am mințit ?

— Și o repet, zise Delmar mereu calm, deși în realitate era destul de uimit. După câte știu, Mrs. Forbes n-are nici în clin nici în mânecă cu crima care ne preocupă.

Clyde părea stupefiat.

— Mă întreb pentru ce m-ai mințit în privința cântecului.

— Ah ! Acum înțeleg.

Și pentru prima oară, Clyde izbucni într-un hohot sonor de râs.

Delmar părea extrem de preocupat, atunci când părăsi ceva mai târziu apartamentul. Râsul lui Clyde făcuse să-i crească și mai mult perplexitatea.

Capitolul XV

IMPASUL

— Poţi să-ţi închipui pentru ce a mințit Armstrong, Babe ? Şi râsul acela, ce semnificaţie o fi având ?

Grăsunul aruncă spre locotenent o privire absentă. Era spre seară.

— O minciună are un scop, un râs are un alt scop, şi, între amândouă, se află o dramă, continuă Delmar. Dacă un om ca Armstrong ar fi premeditat o minciună, sunt sigur că ar fi fost o capodoperă. Iată pentru ce îmi vine să cred că a fost o minciună accidentală.

— Accidentală..., zise Babe, pe un ton adormit.

— Dar atunci, cum de a lăsat să-i scape, tocmai el care este atât de prevăzător ? Să fie o mică minciună fără importanţă ?

— Da, fără importanţă, repetă Babe.

— Ei bine, nu, este imposibil, reluă Delmar. Evenimentele care au urmat au dovedit că minciuna aceasta

valorează cât și o încărcătură de dinamită. Armstrong a sărit până-n tavan când i-am amintit-o. N-a fost deci ceva accidental. Atunci cum ai numi tu o minciună care nu este nici accidentală, nici întâmplătoare?

Babe nu răspunse decât printr-un mârâit scurt.

— Vom spune, deci, sugeră Delmar, că este o minciună instructivă, venită din subconștient. Dar atunci se pune o altă întrebare. Care este primejdia despre care l-a avertizat instinctul său? Ce diferență ar fi dacă el ar fi compus cântecul în cinci ore sau în cinci ani? Ce anume risca dacă ar fi spus adevărul?

Problema expusă părea peste puterile priceperii lui Babe.

— Cinci ore sau cinci ani!... Unde este diferența? Armstrong se comportă ca și cum ar fi fost o chestiune de viață sau de moarte. Cred că, pentru moment, ar fi mai bine să acceptăm faptele așa cum sunt, fără a încerca să le înțelegem. Când i-am atras atenția lui Armstrong asupra minciunii sale, la început a părut foarte indignat. Apoi m-a întrebat dacă o bănuiesc pe Mrs. Forbes și, fără să-mi lase timp să-l asigur, m-a amenințat că mă va ucide dacă ne vom atinge de ea. Toate acestea numai pentru că l-am prins în flagrant delict de minciună. Ce legătură vezi în toate acestea, Babe?... Și dacă l-ai fi văzut!... Părea ca un lup turbat. Când i-am spus că n-o bănuim pe Mrs. Forbes, a devenit blând ca un miel. Dar când, după aceea, i-am vorbit de îndoielile mele despre inocența sa, la început a părut deconcertat, iar, apoi, a plecat râzând cu hohote ca un nebun. Te întreb, încă odată, ce părere ai despre toate acestea?

Privirea adormită a lui Babe arăta că el nu avea nici o părere.

— În orice caz, un lucru este limpede. Toată spaima și toată furia lui au fost suscitate de interesul pe care-l poartă d-nei Forbes. Aceasta mă face să cred că el a mințit cu scopul de a o proteja. Dar cum putea s-o protejeze mințind asupra timpului în care a compus cântecul său?

— Da, cum ? repetă Babe ca un ecou.

— Încă ceva, Armstrong n-ar fi fost atât de furios, dacă nu avea siguranța că doamna era vinovată. Ori, s-a stabilit că ei erau împreună atunci când s-a comis crima. Dacă unul din ei este vinovat, imposibil ca să n-o știe și celălalt.

Babe ridică privirea și se înfundă mai comod în fotoliu.

— Îmi pare că totul vine de la cântecul acela, observă Delmar. De la cântec și de la minciuna lui Armstrong...

— Mă întreb, zise Babe pe neașteptate, dacă a spus același lucru și lui Mrs. Forbes ?

— Cum ?... — Delmar tresări. — Drace ! Ideea ta valorează aur, Babe. O voi interoga mâine pe Mrs. Forbes.

— Dacă Armstrong va fi de față când o vei interoga, aș da un imperiu numai ca să-i văd mutra.

Delmar aprobă cu capul.

— Voi încerca să pun la punct chestiunea aceasta. Mutra lui Armstrong ar putea fi pentru noi o revelație. Apropo, Babe, ai auzit de un loc care se numește Duncandale ?

— Duncandale... Duncan, zise Babe somnoros.

— Da, pare să fie o casă la țară a lui Duncan Forbes. Evident că trebuie să fie ceva necurat pe acolo.

— Cum asta ?

— În paroxismul furiei sale, Armstrong a pomenit de numele acesta, dar s-a oprit brusc, ca și cum ar fi voit să-și retragă cuvintele...

În privirea lui Babe sclipi o lumină de interes.

— Cred că mă voi duce pe acolo, chiar astă seară. În clipa de față, suntem într-un impas. Cine știe, poate că Duncandale ne va deschide calea, continuă Delmar.

— Vrei să te însoțesc ?

— Nu, Babe. Îți voi da o altă însărcinare. Încearcă de capătă informații mai ample despre frumoasa ta zeiță Anne Tracy. Vezi de află pentru ce îi trimitea Mr. Forbes

banii. Şi apoi, nu uita de tânărul acela care ar putea fi soţul ei. Amprentele digitale de pe peria de cap nu ne-au prea ajutat. Ele nu figurează în colecţiile noastre.

Babe Mallers se ridică greoi, îşi aranjă cravata şi ieşi din birou.

Rămas singur, Delmar apucă receptorul. În câteva minute, el află că Duncandale era situat într-o regiune aristocratică din Westchester şi că proprietarul său nu mai călcase pe acolo de aproape un an. Delmar luă masa într-un restaurant, apoi, după o scurtă călătorie, coborî în gara care se afla la o distanţă de numai o milă de Duncandale.

După un sfert de oră, ajunse în faţa porţii. Chiar în întuneric, casa avea o înfăţişare plăcută.

Delmar urcă treptele largi de piatră şi privi în jurul său. În afară de foşnetul brizei nocturne, totul era tăcut, fără cel mai mic semn de viaţă. La lumina slabă a lunei, el admiră suprafaţa sculptată a uşii de stejar, care, nu numai că era artistică, dar părea de o soliditate deasupra oricărei încercări. Se îndepărtă şi se angajă pe o alee mică presărată cu nisip care-l duse înapoia casei, în faţa unei alte uşi. Fără să-şi dea seama, învârti butonul şi fu surprins constatând că uşa nu era încuiată. O simplă neglijenţă ? Sau această uşă deschisă avea o semnificaţie cu mult mai profundă ?

Intră ridicând din umeri şi, prin pipăit, îşi dădu seama că se afla într-un vestibul. Un moment, ascultă cu atenţie, fără a avea cea mai mică idee de ceea ce ar putea auzi. Neauzind nimic, înaintă. Deşi mâna sa dăduse peste comutatorul electric, totuşi el preferă, pentru moment, să se servească de lampa de buzunar.

Delmar zâmbi, apoi continuă să cerceteze fiecare colţ în parte cu senzaţia precisă că-şi pierdea timpul în zadar.

Şi el se regăsi la punctul său de plecare fără să fi descoperit nimic important. Atunci, îşi băgă lampa în buzunar şi aprinse lumina electrică. Imediat detectivul îşi dădu seama că se afla într-un salon de muzică şi privirea sa se fixă asupra unui pian. Deşi era foarte natural să găsească

un pian într-o sală de muzică, totuşi fixă instrumentul muzical cu multă curiozitate. Răsfoind maşinal un caiet de muzică, detectivul remarcă stupefiat că avea în faţa sa un manuscris.

— *Regina furtunii !* murmură el.

Aceasta dovedea odată în plus că Armstrong minţise cu bună ştiinţă. Să fi făcut oare Clyde aluzie la acest manuscris atunci când vorbise de Duncandale ? Nu, hotărî Delmar. Trebuie să fi fost altceva. Dar ce anume ?

Deodată avu senzaţia netă că cineva se afla în spatele său. Şi... brusc sala fu cufundată în întuneric.

Capitolul XVI

ÎN ÎNTUNERIC

Dintr-o săritură, Delmar se lipi de perete.

El nu auzea şi nu vedea nimic. Numai ecoul ultimilor acorduri din *Regina furtunii* mai răsuna încă în tăcerea mormântală.

Era evident că se petrecea ceva necurat. Cineva deschisese uşa şi stinsese lumina. Pentru ce ? Pentru că nu voia să fie văzut ?... Pentru că voia să săvârşească un act care reclama întunericul ?...

Tot punându-şi aceste întrebări, Delmar înaintă încetişor. Detectivul ştia locul exact unde se afla uşa.

Deodată se opri brusc. În liniştea mormântală, care domnea în sala de muzică, auzise un zgomot uşor metalic, zgomotul siguranţei unui pistol, care părea să indice intenţia unei crime premeditate cu sânge rece. Încet, cu precauţiune, detectivul se furişă de-a lungul unui perete.

În sfârşit, se opri, ceva mai calm, dar foarte intrigat. Pentru ce voia să-l ucidă necunoscutul ? La rândul său,

Delmar își pregăti revolverul. La câțiva pași de el, putea acum să audă respirația gâfâitoare a celuilalt.

— Ce dorești ? întrebă el liniștit.

Și, în aceeași clipă, înainte ca vocea lui să fi permis necunoscutului să țintească, el își schimbă pe nesimțite locul.

Era și timpul. Călăuzit de vocea sa, necunoscutul își descărcă complet pistolul în direcția sa.

Delmar se strecură încetișor înainte. Era sigur că avea de-a face cu un nebun. Numai un nebun, obsedat de pasiunea de a ucide, putea să se comporte în maniera aceasta delirantă. Dar, locotenentul câștigase partida. Apropiindu-se pe nesimțite de butonul electric, el răsuci brusc comutatorul.

Lumina țâșni invadând odaia și un om cu corpul lung și descărnat scoase un strigăt răgușit, lipindu-se de perete, cu pistolul încă fumegând în mână.

— Ah ! bună seara, Mr. Hurd.

Vocea locotenentului răsună calmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă fixa cu privirea aceasta rătăcită. Nu sunt o fantomă, deși ai încercat să mă expediezi pe lumea cealaltă.

Un murmur incoerent fu singurul răspuns ce primi.

Trueman Hurd îl fixa cu o privire plină de groază.

Delmar îl dezarmă, îl împinse pe un scaun, deschise o fereastră, apoi, stând în picioare, îl privi cu curiozitate.

— Vrei să te explici, Mr. Hurd ?... Suferi adesea de aceste crize primejdioase ?

Hurd își umezi buzele ce tremurau și încercă să vorbească, dar nu izbuti să articuleze nici un cuvânt.

— În realitate, ca asasin, nu valorezi nici un ban. Un ucigaș rațional nu și-ar fi descărcat complet pistolul.

Hurd continua să-l fixeze mereu pe locotenent.

— Așadar... d-ta erai...

Delmar îl privi.

— Vrei să spui că ți-ai descărcat pistolul fără să știi în cine trăgeai ?

— Nu, nu știam, răspunse el cu o voce răgușită. De altfel, prea puțin mă interesa...

— Cu alte cuvinte, ai venit aci cu gândul să ucizi indiferent pe cine ?

Hurd își ridică brusc capul.

— Am vrut să ucid persoana care...

Se întrerupse fără a mai termina.

— Dar nu știam că sunteți d-voastră.

Delmar rămase un moment perplex.

— Nu prea ești explicit, Mr. Hurd. Cât sunt eu ușor de cap, dar nu te înțeleg. Și pentru ce ai stins lumina ?

— Pentru că m-am speriat. Eram aproape sigur că m-ai auzit. Și apoi, când ai vorbit, mi-am dat seama că trebuie să trag imediat sau niciodată.

— Și ți-ai descărcat arma în direcția vocii mele. Mizerabilă tactică, Mr. Hurd.

Se opri o clipă.

— Spune-mi, te rog, din cauza cântecului pe care-l cântam la pian, te-ai hotărât să mă ucizi ?

Hurd păru deconcertat.

— Cântecul n-are nici un amestec în această afacere. M-am întrebat numai cum se făcea că ședeați liniștit la pian după ce...

— După ce ?

— Pentru ce mai întrebați ? Știți doar prea bine !

— Trebuie să mărturisesc că nu.

— Dar pentru ce ați venit atunci tocmai în seara aceasta la Duncandale ?

Delmar șovăi.

— Mr. Hurd, întrebă el, oare Clyde Armstrong te-a trimis aici ?

— Armstrong ? Nu, sigur că nu. Pentru ce să mă fi trimis tocmai Armstrong ?... Îți bați joc de mine.

Delmar supraveghea expresia omului cu atenție. Înțelese că uimirea lui Hurd nu era prefăcută.

— Ah ! ești foarte îndemânatic... — Omul râse cu amărăciune. — Știu că ai venit să cauți m...

El se opri brusc la prima consoană a cuvântului. Delmar nici nu era sigur dacă articulase sau nu consoana m. După maniera în care Hurd rotunjise gura, polițistul credea că putea să termine astfel fraza neterminată :

„Ai venit aici să cauți mormântul...".

— Să caut ce ? întrebă el cu un aer inocent.

Buzele celuilalt se schimonosiră într-o grimasă urâtă.

— Să nu mai vorbim despre aceasta. Nu este un subiect prea agreabil. Știu pentru ce ai venit și mai știu că ai găsit ceea ce căutai. N-ai știut să-ți ștergi urmele.

„Urmele ?... gândi Delmar. Care urme ?... Și care mormânt ?".

Expresia feței lui Hurd se schimbă pe neașteptate... Trăsăturile sale se contractară.

— Păcat că nu te-am ucis, mârâi el. Ar fi fost soluția cea mai nimerită.

El se opri, scuturat de un fior.

— Și acum, din moment ce ai găsit, ce ai de gând să faci ?

Delmar nu răspunse nimic.

Respirația lui Hurd deveni șuierătoare.

— Dacă cumva crezi c-ar exista un raport între aceste lucruri, te înșeli.

Delmar îl privi, întrebându-se la ce anume făcea aluzie. Un raport ? Între ce anume ? Între mormânt și asasinarea lui Forbes ? Eră o presupunere ca oricare alta.

— N-am spus niciodată aceasta, Mr. Hurd.

— Nu, dar te gândești ; altfel ce-ai căuta aici ? Ascultă, locotenente. Crezi că l-am ucis pe Forbes ?

— Cum puteai să-l asasinezi, din moment ce știu că ai fost la New-Haven. Apropo, l-ai revăzut pe domnul cu bandajul la ochi ?

— Domnul... cu bandaj...

Mr. Hurd păru îngrozit.

— Alibiul d-tale se bazează tocmai pe domnul acela. Aș ține mult să-l întâlnesc.

— Înțeleg. Ce rău îmi pare că nu te-am ucis !

Timp de câteva secunde, Delmar îl contemplă în tăcere.

— La drept vorbind nu prea semeni cu un asasin, Hurd. Dar părerea aceasta este personală ; legea este cu mult mai exigentă decât mine.

Hurd se înfioră din nou.

— Şi ce ai de gând să faci cu... chestia aceea?

Delmar şovăi, apoi scoase din buzunar o ţigară.

— Să lăsăm aceasta acum. Nu eşti în dispoziţie de a discuta în seara aceasta. O ţigară?... Regret că nu pot să-ţi ofer o Florodora, dar nici acestea nu sunt rele.

Mâna lui Hurd tremura cu putere, atunci când luă ţigara.

— Aceasta, îmi aduce aminte, continuă Delmar, de mostrele acelea de cenuşă de aseară...

Hurd scoase o exclamaţie înăbuşită.

— Dar nu este vorba de aceasta. Mă întreb ce trebuie să fac cu tine. Datoria mă obligă să te arestez.

Celălalt tresări îngrozit.

— Atenţiune, Hurd, îţi cade iarăşi cenuşa pe jos.

Cu un zâmbet amuzat, el părăsi camera, închise uşa în urma sa şi se îndreptă spre telefonul pe care-l descoperise în cursul cercetărilor sale. După o scurtă aşteptare, dădu nişte instrucţiuni unui anumit personaj de la biroul central.

— Da, conchise el terminând, la Grand Central. Eu îl voi părăsi acolo şi tu îl vei fila mai departe.

Reîntorcându-se în sală, constată că Hurd nu făcuse nici o mişcare în timpul lipsei sale.

— M-am răzgîndit, zise detectivul vesel. Nu te mai arestez. Dacă eşti gata, putem pleca. Sper, dacă îmi vei permite, să te însoţesc până la Grand Central? Bine. O clipă, te rog.

Se apropie de pian şi, luând compoziţia muzicală *Regina furtunii*, o puse în buzunar.

Capitolul XVII

CLYDE SE EXPLICĂ

— Știi, murmură Clyde Armstrong pe un ton jumătate serios, jumătate batjocoritor, că sunt momente când am impresia că locotenentul Delmar mă bănuiește ?

Joyce Forbes, palidă și elegantă în rochia ei de doliu, stătea în picioare lângă fereastra salonului.

— Ce absurditate ! exclamă ea.

— Absurditate ? întrebă Clyde aruncându-i o privire înflăcărată. În fața dragostei până și sfinții devin criminali. Și eu n-am pretins niciodată că aș fi un sfânt.

— Clyde, zise ea părăsind fereastra, nu mai spune asemenea lucruri, căci sunt prea groaznice.

Clyde se așează pe divan.

— Atotștiutorul nostru Delmar și-a cufundat privirea în inima mea și a văzut crima mea secretă.

— Crimă, Clyde ? Ce cuvânt oribil !

— Oribil, dar adevărat. Oh ! nu vorbesc de o crimă propriu-zisă, ci de gânduri criminale. Este, cred, o diferență. Gândurile n-au ucis încă pe nimeni până acum. Înțelegi, te iubesc atâta încât...

— Clyde, dacă spui un cuvânt în plus, mă supăr.

— Iartă-mă, te rog. În viitor...

El fu întrerupt de intrarea unui servitor.

— Locotenentul Delmar, anunță el.

— Poftește-l, răspunse Joyce.

Clyde mormăi ceva.

— Ah ! bună ziua, domnule locotenent. Iar o să tremur și o să mă strâmb ?...

Delmar salută.

— Sper că nu vă deranjez.

— Nu mai mult ca de obicei, își bătu joc Clyde. Tocmai vorbeam de d-ta. Ce mai e nou ?

— Nu prea mare lucru. Sunt fericit să vă găsesc aici, Mr. Armstrong. Țineam foarte mult să-ți pun o întrebare.

— Mă așteptam la așa ceva. Bine, locotenente, m-am înarmat cu răbdare. Care-ți este întrebarea ?

— Ați fost recent pe la Duncandale ?

— Duncandale ? Ce întrebare curioasă ! Lasă-mă să mă gândesc... N-am mai fost pe acolo din primăvara trecută. Am fost invitatul familiei Forbes.

— Înțeleg, murmură Delmar, privind pe furiș spre Joyce Forbes. Așadar, acolo ai încercat să compui *Regina furtunii ?*

Clyde tresări, apoi zâmbi cu un aer pocăit, Joyce părea ușor uimită.

— Bine jucat, locotenente. Este pentru a doua oară când mă prinzi cu mâța în sac. Cred însă că Mrs. Forbes nu înțelege nimic. Dă-mi voie să-i explic.

El își întoarse privirea batjocoritoare spre Joyce.

— Când mă veți cunoaște mai bine, veți vedea că-mi place să trișez și să fraudez. Sunt foarte vanitos. Când locotenentul Delmar m-a interogat în privința *Reginei furtunii,* i-am spus că am compus-o într-o singură seară. Știți cu ce ușurință compun geniile mari... Iată pentru ce am spus o minciună stupidă.

Joyce îl privi pe locotenent cu perplexitate.

— Dar ce importanță are aceasta ? murmură ea. Eu nu înțeleg...

— Nici eu, întrerupse Clyde. Domnul locotenent este însă subtil şi profund şi pare să acorde o importanţă misterioasă acestui fapt...

— O importanţă ?... reptă Joyce. Nu înţeleg ce importanţă ar putea avea.

— Vă mulţumesc, Mrs. Forbes, murmură Delmar. Am pus această întrebare lui Mr. Armstrong, dar cu speranţa că-mi veţi răspunde d-voastră. Răspunsul mi l-aţi dat.

— Eu ? Dar abia de-am scos un cuvânt !

— Dar mi-a fost de ajuns. Încă odată, doamnă, vă mulţumesc.

Patru ochi miraţi îl însoţiră până la uşă.

Delmar sosi gânditor la biroul central unde-l găsi pe Babe Mallers.

— Ei bine, băiatule, ţi-am ascultat sfatul.

În câteva cuvinte, locotenentul îi povesti recenta sa întrevedere. Babe, răsturnat comod în fotoliul său, era gata să aţipească. Dar se trezi brusc atunci când locotenentul, schimbând pe neaşteptate subiectul, îl puse la curent cu aventuroasa sa vizită de la Duncandale.

— Ce părere ai despre aceasta ? conchise Delmar. Am avut sau nu dreptate terminând fraza lui Hurd prin cuvântul „mormânt" ?

Babe îl privi adormit.

— I-ai examinat pantofii ?

— Examinat ce ?

— Pantofii săi, repetă Babe. Aveam impresia că au dat târcoale unui mormânt ?

Delmar căscă nişte ochi mari, plini de uimire. Apoi, zâmbi ruşinat.

— Eşti teribil, Babe, aplaudă el. Recunosc că nici prin gând nu mi-a trecut să-i examinez pantofii. Dacă nu mă înşel însă, erau mânjiţi cu noroi.

— N-ar fi exclus să existe vreun mormânt prin apropiere. Hurd a remarcat că mormântul acela a fost profanat. Pentru un motiv oarecare, te-a bănuit a fi autorul acestui sacrilegiu...

— În acest caz, mormântul trebuie să aibe o importanţă capitală pentru Hurd.

— Poate că este vorba de un mormânt secret.

— N-ar fi exclus, dacă ținem seama de maniera de a se comporta a lui Hurd. Bine, mă voi înapoia la Duncandale, chiar în după amiaza aceasta. Spune-mi, te rog, ce raport vezi între furia de aseară a lui Hurd și afacerea Forbes ?

Figura lui Babe păru descurajată.

— Și cine este înmormântat în mormântul acela secret ? adăugă Delmar.

Babe își răsuci corpul în fotoliu.

— Mă întreb dacă Hurd n-a telefonat cuiva când s-a înapoiat acasă, pronunță el.

— Foarte just, băiatule. Într-adevăr, am aflat că Hurd a telefonat unui necunoscut din Times Square, dar n-am putut să-l descoperim pe destinatar. În acest caz e important a ști că Hurd a telefonat.

— Da, da...

Babe părea neîncrezător.

— Poate să fie și un vicleșug. Nu se poate niciodată susține...

— Poate că ne va spune mormântul... dacă-l vom descoperi. Dar apropo, ce-ai mai aflat despre Anne Tracy sau ți-ai schimbat iarăși direcția ?

— Femeia aceasta este o minune !

Privirea lui Babe se înflăcără.

— ...Am avut o discuție încântătoare în apartamentul ei din Strada 14 a.

— Sper că a fost o discuție utilă, Babe ?

— Drept să-ți spun, am discutat mai mult despre... chestiuni generale, căci este mare expertă în a schimba subiectul discuției...

— Splendid. Sper că n-ai uitat că doamna este măritată ?

— Oh ! individul acela îmi displace. În mijlocul agreabilei noastre conversațiuni, el și-a făcut apariția și ne-a întrerupt.

— Foarte nepoliticos din partea sa. Și ce-ai făcut atunci ?

— L-am dus la comisariat și l-am arestat, răspunse Babe foarte liniștit.

— Cum ? !...

— L-am arestat, repetă Babe cu satisfacție.

Locotenentul îl privi ca pe un nebun.

— Haide, încetează cu gluma. Nu poți să arestezi un om numai pentru că a întrerupt un „tête-à-tête" între un necunoscut și soția sa.

— Știu, dar totuși l-am arestat.

— Dar ce motiv ai invocat pentru a-l aresta ?

— Vagabondaj fără mijloace de existență cunoscute. Pentru moment, ajunge ; mai târziu, vom găsi altceva.

— Oh !... Delmar părea cam speriat. Ascultă, Babe, știi ceva în contul său ?

— Oh ! o groază de lucruri.

Scoase din buzunar o circulară imprimată și o puse pe birou. Ea conținea două fotografii, una din față, cealaltă din profil și anunța că se oferea o recompensă pentru capturarea lui James Tracy, evadat din penitenciarul Thomaston, din statul Maine. Delmar o citi cu atenție.

— Când a sosit circulara ?

— Aseară. Am avut ocazia s-o văd și când l-am zărit pe Tracy, l-am recunoscut imediat.

— Din moment ce este un evadat, pentru ce l-ai arestat sub inculparea de vagabondaj ?

— Ca să nu fie reclamat de autoritățile din Maine. L-am înscris sub numele de John Doe, adresa necunoscută.

— Foarte bine.

Delmar luă din nou circulara în mână.

— Evadat marțea trecută... Cu două zile înainte de asasinarea lui Forbes. Condamnat la douăzeci de ani pentru furt și efracție în reședința de vară din... Ah ! ah !... din Duncandale, pe lacul Sebago, în statul Maine.

Delmar se așeză. Babe părea foarte satisfăcut.

— Curioasă poveste, murmură el. Dar ce-o fi și cu cecurile trimise de Forbes soției lui Tracy. Da, da cecurile. Pentru ce un om trimite bani soției individului care l-a devalizat ? Aceasta îmi dă de gândit... Ce părere ai, Babe ?

— Hm... ce să spun... inimă largă...

— Sau o conștiință tulbure. Eu cred că cel mai nimerit ar fi să-l aducem pe Tracy aici și să-i punem câteva întrebări precise.

Delmar apăsă pe butonul soneriei de pe biroul său.

Capitolul XVIII

FOTOLIUL CAMELEON

Locotenentul îi dăduse numele de fotoliu cameleon. Fusese executat după indicaţiile sale precise, inspirate de vederea unei mobile asemănătoare care se găsea la Scotland Yard.

Acest fotoliu era aşezat într-o odăiţă aproape goală, care comunica cu biroul său şi unde avea obiceiul să-şi interogheze prizonierii. Era un fotoliu larg cu perniţe adânci, cu spătarul mobil şi ajustabil, căptuşit cu catifea şi care părea cel mai confortabil fotoliu din lume. Caracteristica lui era că-şi putea schimba culorile graţie unui dispozitiv special. Unele din aceste culori erau odihnitoare, altele, din contră, produceau un efect iritant. Delmar ghicea dintr-o privire, graţie experienţei sale, culoarea care-i convenea fiecăruia.

Înainte de a accepta invitaţia lui Delmar de a se aşeza, prizonierul privi cu curiozitate acest fotoliu uriaş, care de data aceasta era îmbrăcat într-o catifea de culoare cafenie. În sfârşit, se întinse confortabil.

— Aţi furat fotoliul acesta din clubul unor milionari ? se informă el.

— Nu, zâmbi Delmar, dar zeci de milionari au şezut pe el. O ţigară ?

Delmar îi oferi apoi foc.

— Te simţi mai bine aici decât la Thomaston, nu-i aşa ?

Tânărul prizonier se ridică brusc, apoi recăzu moale în fotoliu. Era foarte greu să te ţii drept în fotoliul cameleon.

— Ce vrei să spui ? întrebă el.

— Nu te enerva. Prietenul meu, Mallers, a neglijat să-ţi spună că a recunoscut în James Tracy pe un ocnaş evadat. Nu stai comod ? Da ? Atunci pentru ce te agiţi aşa ?

Tânărul îl privea cu duşmănie.

— Bine, bine, fă-ţi datoria, zise el rânjind. Dar aminteşte-ţi că eu n-am recunoscut nimic.

— Dar nici nu-ţi cer să recunoşti ceva. Tot ceea ce vreau este să discutăm prieteneşte câteva minute.

Erau mai multe chestiuni care-l interesau. Cecurile achitate... scrisoarea neterminată... braţul întins al mortului... circumstanţele primei lor întâlniri.

— Forbes s-a purtat foarte urât cu d-ta, nu-i aşa ? remarcă el la întâmplare.

Tracy strânse din buze, dar nu zise nimic. Delmar avea însă o încredere oarbă în fotoliul cameleon, pentru a-i înfrânge cerbicia.

— Da, continuă poliţistul, a fost fără milă. Dacă Forbes ar fi intervenit, ai fi scăpat cu o condamnare mai uşoară. În loc de aceasta, te-a lăsat la voia întâmplării. Cred că mai târziu a regretat şi...

Prizonierul îl privi cu uimire.

— Cum de ştiţi toate acestea ?

— Oh ! ştiu mai mult decât îţi închipui, Tracy. Ştiu că Forbes trimitea bani soţiei tale. Probabil că regreta purtarea lui faţă de d-ta.

— Da, ştiu. Mi-a spus şi Anne. Preferam să-i fi azvârlit banii aceia murdari în faţă.

— Da, înţeleg sentimentele tale, murmură Delmar. Dar soţia ta se gândea numai la tine. Presupun...

El se opri brusc, apoi continuă sub impulsul unui gând nou :

— Care este numele de fată al soției tale? întrebă el.

— Bellwood, răspunse Tracy fără șovăire.

— Bellwood! repetă Delmar ca un ecou.

Nu era numele la care se aștepta.

— Bell...

Se întrerupse, apoi se întoarse spre prizonierul său.

— Anne Bellwood. Frumos nume.

Delmar își aminti de un caz vechi de trei ani și care rămăsese în analele poliției ca un mister nedezlegat. Dispariția inexplicabilă a lui Richard Bellwood fusese de mult uitată. Acesta din urmă fusese secretarul particular al lui Forbes și toate urmele sale se pierduseră la Duncandale.

Duncandale! Locotenentul tresări fără de voie. Exact locul unde dispăruse Richard Bellwood.

În creierul său, inelele unui lanț invizibil se sudau unul de altul. Când se întoarse spre prizonierul său, fața nu mai purta nici o urmă a agitației sale interne.

— Așadar, Richard Bellwood era fratele soției tale? murmură el.

— Da, singurul ei frate. Lui Richard îi plăcea jocul de cărți și băutura, dar Anne îl iubea ca o adevărată soră. În afară de aceasta era omul cel mai nobil din lume. Forbes spunea despre el că era cel mai bun secretar pe care l-a avut.

Delmar observă că prizonierul său pronunța numele lui Forbes cu o ură înversunată.

— Soția d-tale, zise el, trebuie să fi suferit mult de pe urma dispariției lui Richard.

— Da. A pus cerul și pământul în mișcare pentru a-l regăsi.

— Și, bineînțeles, că ai ajutat-o?

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință. M-am adresat și lui Forbes, dar el a pretins că nu știa ce se făcuse cu Richard.

— Continuă, te rog. Ce-ai mai făcut după aceea?

— Am revenit la Forbes și, în toiul unei discuții aprinse pe care am avut-o cu el, mi-am dat seama că minte. Atitudinea lui echivala cu o mărturisire. M-a dat apoi afară. Ce puteam să fac? N-aveam nici o dovadă împotriva lui.

Prizonierul tăcu. Delmar se gândea la mormântul secret de la Duncandale.

— Şi atunci, reluă el, ai încercat să-i obţii mărturisirea prin intimidare ?

Tracy izbucni într-un hohot amar de râs.

— Da, într-o noapte m-am introdus la Duncandale înarmat cu un revolver. Vroiam să-l silesc să-mi iscălească o mărturisire. Eram nebun, nu ştiam ce făceam...

El se opri o clipă.

— În sfârşit, ce să mai lungesc vorba... Forbes m-a surprins şi m-a predat şerifului. Am fost condamnat la douăzeci de ani muncă silnică şi astfel el a scăpat de mine. Câinele !

— Totuşi nu l-ai ucis d-ta, Tracy, nu-i aşa ?

— Nu. Am vrut numai să-l sperii pentru a-i obţine mărturisirea. Pentru asta am evadat din penitenciar.

— Dar ai fost de faţă când a fost săvârşit asasinatul, remarcă Delmar. Te găseai în camera de sub scară şi tocmai deschiseseşi uşa şi l-ai văzut şi pe asasin. L-ai recunoscut, nu-i aşa ?

Cu un strigăt de groază, Tracy sări din fotoliu. Faţa sa era lividă, respiraţia şuierătoare.

— Este fals ! strigă el. N-a fost ea acolo !... Eu n-am...

Delmar îl privi cu gravitate.

— Nu te enerva, Tracy. S-ar putea să spui prea multe.

Apoi se apropie de perete şi apăsă pe un buton.

Capitolul XIX

ȘUIERĂ UN GLONȚ

În drum spre Duncandale, într-una din modestele mașini ale serviciului poliției, Delmar încerca să descurce firele care se încâlceau în spiritul său, exprimând problemele sale lui Babe Mallers.

— Iată faptele, Babe. Tracy este convins că Forbes i-a ucis cumnatul. Personal, eu nu cred ca Forbes să fie un asasin și nu-mi pot imagina motivul care să-l fi silit să-și asasineze secretarul. Pe de altă parte, sora lui Richard Bellwood este convinsă că Forbes i-a ucis fratele. Iată deci un motiv plauzibil pentru un asasinat.

Babe Mallers se trezi din somnolența sa obișnuită.

— Mergi prea departe. Femeia aceasta nu este o ucigașă.

— Am spus numai că Anne Tracy avea un motiv serios pentru a-l asasina pe Forbes. Chiar un motiv dublu, dacă ținem seama și de condamnarea soțului ei.

Babe scutură capul său blond.

— Dacă vrei să-mi asculți părerea, apoi să știi că numai Tracy este asasinul.

— Raționamentul tău nu face nici două parale, atunci când este vorba de o femeie frumoasă.

— Nu arăta, oare, Forbes spre Tracy atunci când a murit ?

— El arăta spre ușa de sub scară. Putea prea bine să-l arate pe Tracy sau pe oricare altul. În această privință nu suntem siguri. Până una alta, pe mine mă frămîntă un alt gând : există sau nu un mormânt la Duncandale ? Richard Bellwood este oare înmormântat acolo ? Și, în acest caz, care este rolul lui Hurd ?

Babe nu fu în stare să sugereze nici o idee.

Delmar conducea volanul mașinii cu un aer gânditor.

— În sfârșit, primul lucru ce-l avem de făcut este să găsim un mormânt. După aceea...

Amîndoi tăcură până la Duncandale. Afară se întuneca treptat.

În timp ce Delmar cobora din mașină o umbră se dezlipi de lângă un copac și se apropie de el.

— Cum, tu ești, Cummer ? se miră polițistul. Ce s-a întâmplat ?

— Mr. Hurd este aici, domnule, explică Cummer. Mi-ați poruncit să-l urmăresc fără să mă vadă.

— Exact. Ce face acum ?

— Trebuie să fie în casă.

— Avem noroc, declară Delmar.

Și adresându-se lui Babe

— Încă o jumătate de oră și am fi sosit prea târziu. Să ne grăbim.

Amândoi urcară treptele largi de piatră fără să facă cel mai mic zgomot.

— Deschis... șopti Delmar ajungând la ușă. Încetișor, acum.

Ei pășiră în interior. Trecură în tăcere din cameră în cameră, cercetară etajul superior. Apoi subsolul și pivnița.

— Nimeni, constată Delmar. Curios. Cummer spunea că a intrat în casă.

— Poate că a ieșit pe ușa din dos, sugeră Babe.

— Posibil. Mă duc să văd. Rămâi aici și supraveghează.

Ieși prin ușa din spatele casei. În fața lui, se întindea o grădină destul de neîngrijită.

Sssss !... Din adâncul întunericului ceva trecu șuierînd pe lângă el și izbi un arbore din apropiere... Detectivul se adăposti repede în dosul unui trunchi de copac, apoi băgă mîna în buzunar. Cunoștea foarte bine sunetul pe care-l auzise: Glontele trecuse numai cu câțiva centimetri deasupra capului său.

După ce făcu înconjurul arborelui, se repezi brusc înainte. În aceeași clipă o umbră se desprinse de lângă o masă întunecoasă și se pierdu în noapte. Primul gând al lui Delmar fu să se repeadă pe urmele fugarului, dar apoi se răzgîndi. În timp ce se înapoia, auzi deschizându-se ușa casei și-l văzu pe Babe Mallers care se apropia de el.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă el.

— Mi-a scăpat ticălosul.

— Care ticălos ?

— Nu știu, Babe. Cineva a tras în mine cu un pistol prevăzut cu o surdină.

Expresia feței lui Babe era vrednică de văzut în clipa aceea.

— Uite glontele, arătă Delmar. Sunt gata să jur că seamănă cu acela care l-a ucis și pe Forbes.

— Și Forbes a fost ucis cu un pistol care avea o surdină ?

— Probabil. Și faptul că cineva a încercat să mă suprime, îmi demonstrează că sunt pe urma cea bună. Dar noi urmărim mai multe piste ; cum putem ști care este cea bună ?

— Crezi că Hurd este acela care a tras asupra ta ?

— Habar n-am, Babe. Dar n-ar fi exclus. Până una alta, să aruncăm o privire în jurul nostru.

Porniră pe o alee dreaptă care ducea spre un bazin în mijlocul căruia se afla o fântână. Delmar puse mâna pe brațul lui Babe.

— Este cineva în dosul fântînii, șopti el.

Și el se repezi înainte, urmat imediat de Babe.

În mai puțin de un minut, locotenentul înhăță brațul unui individ care se zbătea cu furie.

— Te-am speriat, Mr. Hurd ? întrebă el. Sunt dezolat. Ce cauți aici ?

Hurd tremura din tot corpul. Detectivul aprinse lampa de buzunar și zări un tărnăcop și o sapă.

— Așadar, aici se află misteriosul mormânt, remarcă Delmar. Mulțumesc că mi l-ai arătat, Mr. Hurd.

— Știai locul unde se află mormântul încă din noaptea trecută.

Delmar îl privi cu uimire.

— Te asigur că nu, zise el.

— Totuși a mai fost cineva pe aici, insistă celălalt. Eram sigur că d-ta ai fost.

— Și de aceea ai vrut să mă ciuruiești cu gloanțe ? Apropo, cine a tras asupra mea acum câteva minute ?

— Habar n-am. N-am auzit nimic.

Delmar privi la groapa săpată.

— Ne trebuie dinamită pentru a dizloca blocul acesta de beton ! Ai vrut să transporți corpul lui Richard Bellwood într-un loc mai sigur, Hurd ?

Hurd de abia de se mai putea ține pe picioare.

— Bell... Bellwood ? Ce știi despre Bellwood ?

— Prea puține lucruri. În orice caz, vom afla de la tine mai multe. Haide, Hurd. Voi trimite doi oameni să-ți continue opera.

Și apucându-l de braț, detectivul îl trase afară din bazinul secat.

Capitolul XX

REGINA FURTUNII

A doua seară, locotenentul Delmar telefonă la Park Avenue şi află de la femeia de serviciu că stăpîna-i plecase însoţită numai de cameristă să-şi petreacă week-endul la New-Jersey. O jumătate de oră după aceea, suna la uşa casei şi cereă s-o vadă pe Mrs. Holly.

— Mai sunt câteva lucruri pe care aş dori să le mai văd aici, zise el. Sper că nu ai nimic contra să cânt puţin la pian.

Femeia părea oarecum speriată de această cerere curioasă. O paloare uşoară îi invada obrajii...

— Credeţi că muzica are vreun raport cu asasinarea lui Mr. Forbes ?, bâlbâi ea.

— Nu sunt sigur. Dar muzica a contribuit să acopere zgomotul pe care l-a făcut glontele atunci când i-a curmat viaţa lui Forbes.

— Înţeleg. — Vocea ei de abia că se auzea. — M-am gândit şi eu la aceasta.

— Zău ?

El o fixă cu o privire pătrunzătoare, dar fără răutate.

— Mă întreb dacă nu mai ai ceva de adăugat la cele ce mi-ai spus zilele trecute.

Buzele femeii se contractară nervos.

— Nu, nimic, d-le Delmar. V-am spus tot ce aveam de spus.

— Poate însă că ți-a mai revenit vreun detaliu în minte.

Ea își aplecă privirea.

— Hai să încercăm... Coborai scările, îi reaminti el. La jumătatea drumului, ceva te-a făcut să te oprești... L-ai văzut pe Forbes la biroul său, scriind o scrisoare... Apoi, ai auzit un strigăt și l-ai văzut prăbușindu-se înainte... Timp de câteva clipe, ai rămas pe loc, pentru a vedea cine va ieși... cineva pe care te temeai să-l vezi...

El se opri, zâmbind cu o privire interogativă.

— Ești absolut sigură, Mrs. Holly, că n-a ieșit nimeni ?

— O... ! nimeni !...

Vocea ei era ascuțită.

— Spre exemplu, n-ai văzut ușa de sub scară deschizându-se și pe cineva ieșind ?

— Nu, pe nimeni.

— Dar știai că se ascundea cineva acolo ?

Ea se înfioră.

— Nu, nu știam. Pentru ce îmi puneți asemenea întrebări ?

— Regret, Mrs. Holly, dar sunt obligat. Este, de altfel, inutil să-mi răspunzi. Știu că Tracy se afla acolo.

Ea tremura din tot corpul.

— Tracy ? Nu, nu, vă înșelați, el nu era acolo și...

Se întrerupse și-și ascunse fața între mâini.

El fixă asupra ei o privire surâzătoare.

— Haide, haide, Mrs. Holly. Faptul că Tracy se ascundea sub scară nu dovedește nimic. Dar, după părerea d-tale, nu se mai afla nici un străin în casă ?

— O altă persoană ?...

Un plânset convulsiv îi zgudui tot corpul.

— Ce... vreți să spuneți ?

— Anne Tracy.

Ea încercă să vorbească, dar nu izbuti.

— Bine, bine, făcu el cu blândețe. Mi-ai răspuns destul la întrebarea mea. Așadar, Anne Tracy este fiica d-tale. Bănuiam aceasta, dar acum sunt sigur. Și, bineînțeles, că Richard Bellwood era fiul d-tale.

Ea nu răspunse nimic, și-l fixă cu privirea-i stinsă.

— Numele nu semnifică nimic, murmură el, ceea ce importă sunt legăturile de rudenie. Mrs. Holly, știi ce am descoperit aseară la Duncandale ?

Cu buzele stoarse de sânge, ea încercă să formuleze o întrebare.

— Un mormânt.. un mormânt secret, îi zise el. Cineva a fost înmormântat acolo, acum trei ani. Suntem aproape siguri că este corpul lui Richard-Bellwood.

Ea își duse o mână tremurătoare la frunte.

— E... eram sigură, zise ea cu o voce fără timbru. Forbes l-a asasinat. L-am bănuit întotdeauna și...

Ea se întrerupse și buzele sale strânse nu terminară fraza.

— Înțeleg, zise Delmar încetișor. Te-ai angajat la Forbes sub un nume fals pentru a descoperi ce i s-a întâmplat fiului d-tale.

Ea continua să tacă, dar cutele din colțurile gurii i se accentuară. Timp de câteva secunde, ei rămaseră tăcuți față-n față.

— Dacă vreți să știți cine l-a ucis pe Forbes, zise ea cu o voce înăbușită de emoție, găsiți-l pe acela care l-a ajutat pe Jim Tracy să evadeze.

Și ea se îndepărtă, scuturată de un plâns nervos.

Delmar, cu sprâncenele încruntate, cântări mult timp această declarație curioasă.

— Cum de nu m-am gândit mai curând la aceasta ? își zise el cu jumătate voce.

Gânditor, se apropie de fereastră și privi afară. În fața lui se afla fereastra prin care Peter Mott îl ochise

cu pistolul. Își aminti de explicațiile penibil elaborate de avocat și se gândi la cecurile Annei Tracy pe care le escamotase cu atâta îndemânare.

„Bine", își zise detectivul ridicând din umeri. Orice lucru la timpul său". În sfârșit, deschise ușa care dădea în salonul de muzică și se așeză la pian. Apoi, scoase din buzunar cele două exemplare din *Regina furtunii* și începu să cânte.

Deodată, fără de voie, întoarse capul în direcția opusă, spre una din cele două ferestre înalte, cuprins de o senzație confuză și ireală. Era gata să jure că cineva, nu prea departe de el, îi șoptise numele. Cu toate acestea era irațional, deoarece vedea prea bine că în afară de el nu se mai afla nimeni în odaie.

— Alo, Delmar...

Detectivul tresări și-și duse mâna la buzunar. Vocea vorbise foarte clar de data aceasta, dar acum părea că vine de mai departe, tocmai din fundul odăii. El aruncă o privire rapidă spre ușa care răspundea spre bibliotecă. Ochii săi se măriră de uimire. Cu o clipă mai înainte, ușa era închisă, iar acum era întredeschisă.

Detectivul mai rămase încă un minut în așteptare, apoi cu revolverul în mână se apropie tiptil de ușă.

— Aici, Delmar...

Polițistul tresări cu putere.

Cu nervii încordați la maximum, privi în direcția placardului din bibliotecă. Nu putea să-l vadă, dar știa precis că vocea venea de acolo. Cu revolverul în mână, Delmar înaintă încetișor, evitând raza de lumină care se strecura prin ușa întredeschisă. Fără să-și poată explica exact pentru ce, era sigur că vocea pe care o auzise era aceea a asasinului și că asasinul se găsea acum în fundul acelui placard.

Capitolul XXI

IN DOSUL UȘII

Delmar se opri o clipă pentru a-și aduna gândurile. Era absolut sigur că asasinul se afla acolo.

Deodată, el tresări și lăsă să-i scape un gest de nerăbdare, deoarece auzise pocnetul ușii de la ascensor, care-l anunța că cineva se apropia de apartamentul unde se afla. Soneria de la ușă răsună cu putere. Din câțiva pași, se apropie de placard, împinse ușa și răsuci cheia în broască. Prizonierul său va rămâne înăuntru până când va hotărî ce va face cu el. Tocmai se mira că necunoscutul nu protesta, când auzi vocea lui Mrs. Holly care venea din hol și cineva bătu în ușă. Deschizând-o pe această din urmă, Delmar se trezi față-n față cu avocatul Peter Mott.

— Pot să intru ? îl întrebă acesta cu zâmbetul său impertinent care-l caracteriza. Am văzut lumină prin fereastră și am tras concluzia că Majestatea Sa Legea mai era încă în acțiune.

Polițistul se dădu în lături pentru a-l lăsa să treacă, și Mott intră, depunându-și pălăria și bastonul pe birou. Delmar își aminti că aceeași pălărie acoperise cecurile lui Anne Tracy.

— Și eu m-am uitat pe fereastră acum câteva minute, dar n-am văzut nici o lumină la d-ta.

— Nici nu mă mir. Îmi place câteodată să stau pe întuneric.

— Și nu te-ai amuzat să-mi ținteși capul cu pistolul ?

— În astă seară, nu. Genul acesta de amuzament devine banal. Pot să te întreb de ce mă suspectezi ?

Delmar aruncă o privire lungă în spre placard.

— Explicația pe care mi-ai dat-o cu pistolul îmi pare oarecum fantezistă.

— Din moment ce acțiunea în sine era destul de fantezistă, nici explicația nu putea rămâne mai prejos.

— Și presupun că vei găsi o explicație și mai fantezistă dacă te voi întreba pentru ce ai luat anumite cecuri care se găseau pe acest birou...

— Cecuri ?... — Mott păreа că nu înțelege. — Care cecuri ?

— Oh ! le știi prea bine...

— Nu, habar n-am despre ce vorbești.

— Atunci, să lăsăm aceasta.

Delmar privi spre placard.

— În orice caz, am impresia că în curînd se vor limpezi toate.

— Adevărat ? Și ce anume te face să crezi aceasta ?

— Mai multe lucruri. Spre exemplu, asasinul credea, în ultimul timp, că va scăpa dacă voi muri eu. Aceasta mi-a dovedit că sunt pe calea cea bună. Ghinionul meu este că sunt pe mai multe urme și numai dracu știe care o fi cea bună.

— Hm... Da, înțeleg, este foarte greu.

— Apropo, zise Delmar după o clipă de gândire, mi-ai spus acum câteva zile că l-ai ucis mintal pe Forbes. Ori, o crimă mintală nu poate fi rezultatul unei chestiuni fără importanță.

Avocatul rămase pe gânduri.

— Văd că cel mai bine este să fiu cinstit cu d-ta. Ai auzit vorbindu-se de Richard Bellwood ?

— Bellwood ?

Delmar se stăpâni să nu se trădeze.

— Un moment... Da, îmi amintesc de el. Era secretarul lui Forbes şi a dispărut acum trei ani. O afacere foarte misterioasă...

Ochii cenuşii ai lui Mott scăpărară.

— Ei bine, reluă el. Cu patru sau cinci luni înainte de moartea sa, Forbes a conceput brusc ideea că Richard a fost asasinat.

Încă odată, Delmar îşi reprimă o tresărire. Ţele se încurcau din nou.

— Îşi întemeia pe ceva spusele sale ?

— Nimic precis. Din clipa aceea legăturile noastre de prietenie s-au cam răcit.

Delmar păru mirat.

— Da, am încercat să-l conving pe Forbes că Richard Bellwood era un om de nimic. Forbes s-a înfuriat şi...

— Presupun că avea o părere bună despre Bellwood.

— Da, şi îi făcea un credit moral nelimitat. În sfîrşit, ca o concluzie, el angajă un detectiv particular care trebuia să se ocupe de afacerea Bellwood.

— Şi acesta a fost tot incidentul care a izbucnit între voi ?

— Da. După cum ţi-am mai spus era de mică importanţă.

— Forbes ţi-a expus motivul pentru care dorea să limpezească misterul dispariţiei lui Bellwood ?

— Care motiv ?... Mi-a spus numai că-l admira pe secretarul său şi că dorea ca asasinul său să fie pedepsit.

— Nu crezi că avea un motiv mai adânc ?

Un zâmbet şiret înflori pe buzele reci ale lui Mott.

— Ba da. Dar nu era decât o bănuială vagă. Se temea, probabil, ca să nu fie el bănuit în cazul când misterul ar rămâne nedezlegat.

— Dar nu te-ai gândit niciodată că aceste bănuieli ar putea fi întemeiate ?

— Sigur că nu.

Interesul lui Delmar era împărțit între soarta prizonierului său din placard și Mott.

— După cum mi-ai mai spus, cauza neînțelegerii dintrei voi nu-mi pare de prea mare importanță. Și, totuși, l-ai ucis pe Forbes în gând.

— Simplă figură de stil.

Locotenentul păru convins.

— Nu știi dacă detectivul a reușit... vorbesc de detectivul particular pe care l-a angajat Forbes să se ocupe de dispariția lui Bellwood.

O umbră trecu peste fața avocatului.

— N-am avut de unde să știu, din moment ce nu mă mai bucuram de încrederea lui Forbes.

— Ascultă, reluă detectivul. Mi-ai spus oare întregul adevăr ?

Mott, care-și revenise complet în fire, îl fixă cu o privire arogantă.

— Este un interogatoriu ?

— Doamne ferește. Dar știi că Forbes a primit un raport, nu-i așa ?

O expresie de slăbiciune trecu prin ochii lui Mott. O expresie care însă dispăru repede.

— Nu te căzni să insinuiezi ! Dacă știi că a primit un raport, pentru ce nu spui ?

— Știu, zise Delmar, că raportul prezenta niște dovezi care sugerau cu tărie posibilitatea asasinării lui Bellwood.

Mott întoarse fața, dar nu atât de repede pentru ca Delmar să nu vadă că devenise livid și că ochii săi exprimau groaza. Și de data aceasta, polițistul admiră puterea de voință cu care avocatul își stăpâni nervii.

— Ridicol !... Toate acestea nu sunt decât simple presupuneri.

— Dar ele explică pentru ce l-ai ucis pe Forbes în gând. Nici explicația pe care mi-ai dat-o nu era mai bună.

— Bați apa în piuă, locotenente. Nu există de fapt nici un raport.

— Ar putea chiar să nu fi existat, dar nu este exclus ca asasinul lui Forbes să şi-l fi însuşit.

Mott avu o mişcare de recul.

— Crezi, aşadar, că eu l-am ucis pe Forbes ?

Delmar rămase pe gânduri.

— Departe de mine acest gând. Remarc numai că ai avut un motiv bine determinat pentru a-l ucide. Înainte de sosirea d-tale, eram aproape sigur că asasinul se afla în această cameră.

În timp ce vorbea, Delmar se apropiase de placard şi-şi scoase revolverul din buzunar.

— Trebuie să te înăbuşi înăuntru, zise el cu vocea tare ; sper că nu te-am lăsat să aştepţi prea mult.

Delmar răsuci cheia în broască.

— Dă-te mai la o parte, Mr. Mott, zise el.

Avocatul se supuse şi, cu un gest brusc, poliţistul deschise uşa.

— Vrei să ieşi şi să ne permiţi să-ţi vedem faţa ? glumi el, ameninţând cu pistolul.

Nu primi însă nici un răspuns.

Delmar se apropie prudent de uşa întredeschisă şi... rămase cu gura căscată.

Placardul era gol.

Capitolul XXII

ASCUNZĂTOAREA GOALĂ

Stupefacția lui Delmar se traduse printr-un mârâit furios.

— Am fost tras pe sfoară... murmură el, după ce privi în ascunzătoare.

— Văd și eu, constată Mott cu un aer amuzat. Dar ce te face să crezi că asasinul se afla ascuns acolo ?

Polițistul nu răspunse.

Vocea batjocoritoare a avocatului îl trezi pe detectiv din gândurile sale.

— Ei bine, locotenente, unde este asasinul ? S-a evaporat ?

Delmar îl fixă cu o privire lungă, în timp ce un zâmbet ușor îi flutura pe buze. Încetul cu încetul, privirea sa deveni mai pătrunzătoare.

— Nu, nu cred să se fi evaporat, Mr. Mott.

Avocatul își păstra înfățișarea sa arogantă.

— Îmi face impresia că te frămîntă un gînd. Nu vrei să mi-l explici și mie ?

— Nu, pentru moment, Mr. Mott. Aş prefera să-ţi mai spun câteva întrebări. Spre exemplu, mi-ai spus că nu erai acasă în clipa asasinării lui Forbes. Vrei să ai amabilitatea să-mi spui unde ai dinat ?

— Am fost la dineul baroului de la Palace-Blackston.

— Presupun că erau foarte mulţi invitaţi şi că s-au pronunţat discursuri frumoase.

— Nicidecum ! Am aţipit de câteva ori.

— Vrei să-mi dai numele vecinilor de masă ?

— Cu plăcere. Dar îţi atrag atenţia că Forbes a fost asasinat pe la cinci după amiază, iar dineul a început după ora nouă. Dacă mă vei întreba unde am fost pe la cinci, îţi voi răspunde că am fost la biroul meu Din nefericire, nu ţi-o pot dovedi. Înţelegi, n-am prevăzut necesitatea unui alibiu.

Delmar nu mai insistă.

— Seara trecută ai menţionat că Forbes a fost atins la tâmpla stângă, ceea ce de altfel este exact. Din moment ce te aflai la birou în clipa aceea, de unde ai putut afla acest amănunt ?

Mott ridică fruntea şi privi în tavan.

— M-ai prins, locotenente. Dar presupunând că eu am tras asupra lui Forbes, îmi era totuşi imposibil să ating la tâmpla stângă. Te las să tragi orice concluzie ţi-ar place.

— Cu alte cuvinte, d-ta nu ai tras asupra lui ?

— Nu, răspunse simplu avocatul.

Pentru prima oară, surâsul ciudat deveni aproape afabil.

— Alergi după himere, locotenente. Îţi spun aceasta pentru că nu-mi place să văd cum un om inteligent îşi pierde timpul. Aminteşte-ţi de Clyde Armstrong, care este îndrăgostit de Mrs. Forbes. Până acum soţul îi era o piedică. Nu este acesta un motiv serios pentru a-l asasina ?... Mai este apoi şi Trueman Hurd, care-l excroca de ani de zile pe Forbes...

— El o ştia ? întrebă Delmar.

— Presupun că-l bănuia. În orice caz, a însărcinat câţiva contabili experţi să-i verifice registrele.

— Şi apoi mai este acel Jim Tracy, sticla de Madera şi cele două pahare, continuă Delmar.

— Şi cred că ai mai găsit nişte cenuşă de ţigară.

— Exact. Văd că te interesezi îndeaproape de această afacere.

— Drace, chiar sunt interesat. În sfîrşit, mai ştim că Armstrong era aici în vizită în după amiaza aceea.

Privirea lui Delmar se opri pe uşa care răspundea în salon.

— Da, dar n-am auzit încă niciodată ca un glonte să poată face un ocol pentru a-şi atinge ţinta.

— Nu, deşi trăim în epoca miracolelor. Am încercat numai să-ţi demonstrez că sunt mai multe persoane care au avut motive destul de serioase pentru a-l asasina pe Forbes.

— Şi câteva alibiuri discutabile, adăugă Delmar.

Peter Mott se ridică, luându-şi pălăria ca şi bastonul.

— S-a făcut târziu. Îţi urez vise plăcute, locotenente.

El se înclină şi se îndreptă spre uşă. Delmar îl urmări cu o privire veselă.

— Apropo de visuri, murmură el, ai visat vreodată lângă o fântână ?

Peter Mott se opri brusc şi se întoarse.

— Ce rost are aici o fântână ?...

Apoi, făcând calea întoarsă, ieşi cu demnitate.

Rămas singur, detectivul, după ce mai aruncă o privire în direcţia ascunzătorii goale, ieşi în hol şi sună după ascensor.

Capitolul XXIII

„SATIN SLIPPER CLUB"

Locotenentul Delmar dorea din inimă să se găsească acasă, în patul său. Dar când se trezi afară, în Park Avenue, își schimbă brusc intenția. El căută o adresă în carnetul său de notițe, chemă un taxi și se lăsă condus la „Satin Slipper Club". Babe Mallers îi spusese că în acest drăguț local de noapte lucra soția lui Jim Tracy.

Pe din afară, localul nu prea era atrăgător. Interiorul însă era luminat „a giorno" și decorat în stil modern.

Delmar reținu o masă cu vederea spre estrada rezervată dansului și ceru să i se servească o sticlă cu vin vechi... În timp se sorbea tacticos din pahar, el examină curios mulțimea pestriță din local. Era încă prea devreme și Anne Tracy urma să apară mult mai târziu.

Într-un timp, orchestra izbucni într-un crescendo zgomotos. Perechile părăsiră estrada de dans lăsând-o li-

beră. Electricitatea se stinse și un proiector lumină un spațiu gol în mijloc, unde zvâcni o siluetă îmbrăcată într-un maiou de argint.

„Anne Tracy" !... gândi Delmar.

Pe cînd ea se balansa în ritmul muzicii, polițistul crezu că descoperă sub zâmbetul ei convențional o suferință eroic disimulată.

Dansul se termină într-un ropot de aplauze. Apoi, ea se retrase și orchestra atacă un număr de jazz. Delmar făcu o grimasă. După o viziune de artă și de frumusețe, aceasta îi părea acum îngrozitor de vulgară.

Privirea sa rătăci prin sală și se opri asupra unei tinere femei îmbrăcată într-o rochie foarte simplă de „mousseline" bleu-pal. Delmar clipi din ochi înainte de a recunoaște în persoana aceea pe Anne Tracy.

Tânăra artistă era însoțită de un domn elegant și Delmar se întrebă ce puteau discuta în clipa aceea. După expresia feței lor, păreau că vorbesc despre lucruri foarte serioase și locotenentul își zise că era interesant dacă ar putea să le surprindă conversația.

După câteva minute, tânăra femeie se ridică în picioare și se îndepărtă. Ascultând de un brusc impuls, el se repezi înainte și se găsi în fața necunoscutului.

— Îmi permiteți ? întrebă el apropiindu-se de masa acestuia.

— Nimeni nu vă împiedică, replică celălalt pe un ton morocănos. De altfel, voi pleca de îndată ce mi se va aduce nota de plată.

— Oh ! nu fiți atât de grăbit, reluă Delmar fără să se descurajeze. Fiți ceva mai sociabil, domnule. Anne Tracy este delicioasă, nu-i așa ?

— Spuneți-o ei. Pe mine nu mă interesează.

— Nu prea sunteți bine dispus, domnule... cu bandajul la ochi.

Necunoscutul, ridicând capul, păru înspăimântat.

— Cum m-ați numit ?

— Domnul cu bandajul la ochi, sau mai precis Mr. Tafta. N-ați purtat un bandaj din tafta pe ochiul stâng, acum câteva zile ?

Necunoscutul tresări fără de voie.

— De cine vorbiți ?

— De d-voastră.

Delmar se apropie de el și-i vorbi cu o voce joasă.

— Cât ți-a plătit Trueman Hurd pentru a-l ajuta să-și stabilească un alibiu ?

Omul făcu fețe-fețe.

— Cine naiba sunteți ?

— Nu te interesează. Cum te numești ?

— Mannix... Thomas Mannix...

Omul vorbea aproape fără de voie.

— Mannix, repetă Delmar. Frumos nume. Pentru ce purtai pansamentul acela de tafta pe ochi ?

Mannix respiră cu greutate.

— Despre ce vorbiți ? Pentru ce să fi purtat un bandaj de tafta ?

Delmar zâmbi cu seninătate. Aflase ceea ce dorea să știe.

— Aceeași întrebare mi-o pun și eu, Mannix. De altfel nici nu mai este necesar să-mi răspunzi. Cunosc răspunsul. Altceva doresc să aflu. Despre ce vorbeai cu Anne Tracy ?

— Oh ! replică Mannix, încercând să fie sarcastic, despre ploaie, despre timp...

— Ești un mare umorist, Mannix !... Dar nu-mi scapi așa ușor. V-am supravegheat pe amândoi și în special pe Anne Tracy. Și se poate adesea spune, după fața unei femei, ceea ce ea gândește și resimte.

— Zău ? Și vă credeți un observator remarcabil...

— Oh ! am o părere foarte modestă despre mine. Te voi face arbitrul capacităților mele. Dacă îți voi spune ce sentimente o frământau pe Anne Tracy în timp ce vorbea cu dumneata vei admite că nu sunt un ignorant în această materie ?

Mannix îl fixă cu neliniște.

— Bine, dați-i drumul. Demonstrați-mi capacitățile d-voastră.

— La început a resimțit o oarecare neliniște... Este și natural, de altfel, căci îl știe pe soțul ei la închisoare. Dar sentimentul ei principal era...

Delmar rămase pe gânduri.

— Ei, drăcie, nu reușesc să-l definesc...

Mannix rânji.

— Nu sunteți atât de remarcabil pe cât pretindeți...

— Lasă-mă să încerc din nou...

El închise pe jumătate ochii, încercând să-și amintească atitudinea Annei Tracy.

— Avea o manieră foarte curioasă de a te privi, Mannix. Pot spune chiar cu gratitudine, plină de reproș.

Celălalt continua să rânjească.

— Gratitudine și reproș, rezumă Delmar. O combinare oarecum bizară. Și acum, Mannix, te-aș ruga să-mi explici motivul acestui amalgam de sentimente.

— Scuzați-mă, zise Mannix, continuând să rânjească ; n-am încercat niciodată să înțeleg femeile.

— Atunci să te ajut tot eu. La început, ea era plină de gratitudine pentru d-ta. Ce-ai făcut pentru ea ?...

Delmar se opri brusc, izbit de o idee.

— Nu cumva i-ai ajutat soțul să evadeze ?

Mannix se dădu înapoi ca și cum ar fi primit o lovitură.

— Am ghicit, constată Delmar, văzând atitudinea celuilalt.

— Ești nebun, mârâi Mannix, încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

— Este natural ca Anne Tracy să-ți fie recunoscătoare, din moment ce i-ai ajutat soțul să evadeze. Dar ce anume îți putea reproșa ?... Ah ! un moment...

Mannix îl privea cu o neliniște crescândă.

— Cred că am găsit. Nu l-ai ajutat pe Tracy să evadeze din simplu devotament, ci în vederea unui scop bine determinat. L-ai ajutat... pentru că doreai ca să-l asasineze pe Forbes, nu-i așa ?

Mannix își umezi buzele. Pe fața sa se întipărise o spaimă intensă.

— Ești un idiot, încercă el să spună. Pentru ce aș fi făcut aceasta ?

— Nu știu. Poate că te-a plătit cineva, întocmai cum a făcut și Trueman Hurd ca să-și poată crea un alibiu.

Timp de câteva secunde, nici unul din ei nu scoase nici un cuvânt.

— Ei bine, întrebă Delmar încetişor. Jim Tracy l-a ucis pe Forbes ? Sau nu ţi-ai atins scopul ?

Mannix nu răspunse decât după o pauză mai îndelungată.

— Pentru ce nu-l întrebi pe el ?

Fără să mai adauge nici un cuvânt, Delmar întoarse reverul hainei sale şi Mannix holbă nişte ochi mari zărind insigna pe care o purta...

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de fotoliul cameleon ? Nu ! Este cel mai confortabil fotoliu din lume. Şi acum, băiatule, urmează-mă, dar... fără scandal.

Capitolul XXIV

SE ÎNCURCĂ IŢELE

Cu o floare proaspătă la butonieră, locotenentul Delmar, înfundat într-un fotoliu în faţa biroului său, trăgea nervos din ţigară.

— Întrebarea se reduce la aceasta, zise el adresându-se universului în general şi lui Babe Mallers în special. Care dintre suspecţii noştri a avut motivul cel mai puternic şi posibilitatea cea mai mare ?

— Clyde Armstrong, răspunse Babe somnoros.

— Ai şi nu ai dreptate, Babe. El este îndrăgostit nebuneşte de Joyce Forbes ; iar dacă se va însura cu ea, va acapara şi milioanele sărmanului Forbes. Iată două motive foarte serioase : dragostea şi interesul. Dar posibilitatea sa a fost nulă. Nu, Babe, Armstrong nu poate fi în cauză.

Babe se întinse comod în fotoliu.

— Bine. Ce spui de Peter Mott ?

— Uite, aici sunt foarte încurcat. Motivul însă care l-ar fi determinat să-l ucidă pe Forbes este insuficient.

— Trueman Hurd ?

— Avea motive puternice să-l suprime pe Forbes. Dar posibilitatea...

Delmar făcu o pauză meditativă.

— Hurd și-a stabilit un alibiu foarte încurcat și tocmai din această cauză l-am suspectat de la început. Dacă îți amintești bine, a făcut tot posibilul ca să fie remarcat la New-Haven. În schimb, a căutat să distragă atenția de la Mr. Tafta, alias Thomas Mannix, cu care am avut onoarea să fac cunoștință la „Satin Slipper Club".

Babe deschise ochii adormiți, care exprimau surpriza.

— Oh ! făcu el, înfundându-se și mai adânc în fotoliul său.

— Mă întreb, continuă Delmar, pentru ce atât Hurd cât și Mannix și-au dat silința ca să-și creeze un alibiu ?

Babe își îndreptă privirea spre tavan.

— Pentru ce a schimbat Hurd direcția mâinii lui Forbes, atunci când l-am pândit din ascunzătoarea din placard. Pentru ce ?

— Și mai ales, pentru ce un vinovat se comportă ca un vinovat, replică Babe, căscând cu mâna la gură.

— Mulțumesc, Babe. Numai un inocent se comportă ca un vinovat. Care este următorul ?

— Jim Tracy ?

— Da, zise Delmar. Singura-i teamă este ca soția lui să nu fie implicată în această crimă.

— Ar fi o rușine, zise Babe cu convingere.

— Mai este ceva care mă încurcă. Cel de al doilea pahar de Madera de pe birou. Acesta pare să indice că Forbes a avut un vizitator intim. Oaspetele, nu numai că n-a băut vinul, dar l-a și aruncat pe furiș. Acest vizitator, Babe, este omul care l-a ucis pe Forbes.

— Cum ești atât de sigur de aceasta ?

— Pentru că n-am găsit nici o amprentă digitală pe vreunul din cele două pahare deci, vizitatorul a șters paharul pentru a nu lăsa nici o urmă.

— O crimă premeditată, zise Babe cu neglijență.

— Premeditată... Vorbești ca un oracol, băiete.

— Unde ai pus cel de al doilea pahar ?

— Aici.

Delmar arătă spre un sertar al biroului.

— Ești sigur că nu are nici o amprentă digitală ?

— Absolút sigur.

— Dar asasinul nu este chiar atât de sigur, nu-i așa ?

Delmar se imobiliză brusc în fotoliu. Un zâmbet ușor îi flutură pe buze.

— Minunat, Babe ! Vom organiza o mică reprezentație în biblioteca lui Forbes. Astăzi nu mai putem, căci este prea tîrziu, iar mâine este duminică. Așadar, pe luni, Babe.

Capitolul XXV

O EXPERIENȚĂ CURIOASĂ

Delmar, aflat în bibliotecă, aruncă o privire aprobatoare asupra scenei pregătite. Un soare strălucitor de toamnă își revărsa razele prin uriașele ferestre. Totul fusese aranjat exact ca pe vremea când trăise Forbes. Lângă birou se găsea o măsuță pe care era o sticlă de Madera și un pahar ; acesta din urmă mai avea încă pe fund un rezidu uscat.

— Perfect, aprobă Delmar, care-și punea la punct experiența.

Babe se lăsă să cadă într-un fotoliu din apropiere.

— Câți vor veni ?

— I-am invitat pe toți. Chiar și Jim Tracy va fi adus de un agent. Bineînțeles că nimeni nu știe despre ce este vorba.

— Și Mrs. Forbes ?

— Ea este încă la New-Jersey la sora ei și se va înapoia pe înserate, când totul va fi gata.

Delmar deschise o mică sacoşă neagră de unde scoase o placă, un rulou, o sticluţă de cerneală ermetic închisă şi un teanc de hârtie albă pătrată. Aşează aceste obiecte pe marginea biroului în apropierea măsuţei.

— Aici va fi situată scena, remarcă el. „Actorii" se vor aduna în salon. Îi vom chema unul câte unul şi le vom lua amprentele digitate. Fiecare venind în birou va vedea sticla şi paharul. Unul din ei va tremura atunci când îi voi apăsa mâna pe placă.

— Da, făcu Babe, şi apoi...

Delmar strânse din fălci.

— Voi avea satisfacţia să-l descopăr pe asasinul lui Forbes. De altfel, ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru ideea pe care mi-ai sugerat-o.

— Dar tu ai imaginat această punere în scenă, constată Babe, privind sticla şi paharul.

Delmar îşi consultă ceasul.

— Actorii noştri nu vor întârzia să sosească.

El se îndreptă spre placardul din fundul bibliotecii, deschise uşa şi o balansă de câteva ori.

— Grea şi destul de solidă, remarcă el. Un om închis în acest placard nu-i poate veni de hac. Nu m-ar mira dacă ar muri sufocat.

El privi din nou în interiorul placardului, apoi închise încetişor uşa, strâmbându-se.

— Babe, pentru ce crezi că un om se joacă de-a v-aţi-ascunselea cu propria sa voce ?

Deodată, el întoarse capul şi rămase nemişcat.

— Babe, zise detectivul pe neaşteptate, cred că am găsit.

— Ce ? întrebă Babe.

— Răspunsul la întrebarea cu care mi-am spart capul până acum. Dar răspunsul acesta îmi pare... cum să-ţi spun ?... prea fantezist.

Un larg surâs apăru pe faţa lui Babe.

— Atunci răspunsul trebuie să fie bun.

Delmar se întoarse brusc înapoi, cuprins de o agitaţie nouă. Un moment, el privi spre uşa placardului, apoi se îndreptă şi-şi aprinse o ţigară. Faţa sa era încordată sub imperiul unui puternic efort mintal.

— Da, am găsit... mormăi el. Asasinul a voit să încerce un truc nou... Să mă închidă înăuntru în placard și să mă lase să mor acolo înăbușit... Dar dacă n-a reușit să prindă mâța în sac... în schimb, și-a trădat secretul...

Babe îl privi cu o curiozitate indolentă.

— Pare grozav de complicat, remarcă el.

— Da, Babe, foarte complicat. Dar cred că este singura explicație mai verosimilă. Mi se pare că am auzit ascensorul. Oaspeții noștri au început să sosească. Vrei să te duci să vezi cine este ?

Babe deschise încetișor ușa și privi în hol.

— Jim Tracy și un agent, zise el :

— Ei bine, să începem. Adu-l aici...

În picioare, lângă birou, Delmar îl primi pe Tracy care intră privindu-l cu dușmănie.

— Jimmy, zise el amabil, vrei să ne dai o mostră a amprentelor tale digitale ?

— Dă-i drumul, răspunse băiatul, ridicând din umeri. Nu este pentru prima oară...

Dar se opri brusc, cu privirea fixată pe sticlă și pe pahar.

— Ce-i, Jimmy ? Pari nervos.

— Nervos ? Hm... Dacă vrei amprentele mele, ia-le.

Delmar destupă sticla, umezi placa și apăsă pe ea extremitățile degetelor lui Jimmy, după care le puse în contact cu două coli de hârtie pătrată pe care le marcă cu niște inițiale.

— Am terminat, Jimmy. Mulțumesc. Poți să rămâi aici. Ia scaunul de colo.

După ce mai aruncă o privire asupra paharului și asupra sticlei, Jim Tracy luă loc pe un scaun într-un colț al bibliotecii.

— Cheamă acum pe Mrs. Holly, zise Delmar lui Babe Mallers.

Femeia de serviciu sosi oarecum mirată.

— O simplă formalitate, o asigură Delmar, după ce îi explică ceea ce dorea de la ea.

În timp ce îi presa degetele pe placă, el remarcă cum îi tremură mîna și ridică privirea. Ochii lui Mrs. Holly erau fixați pe sticla și pe paharul de pe măsuță.

— Nu te simți bine, Mrs. Holly ?

— Oh ! nu, sunt puțin obosită.

Vocea ei era slabă și agitată.

— Atâta tot ? mai zise ea.

— Da, mulțumesc. Ia te rog loc pe scaunul acela de colo. Mai este cineva la rând, Babe ? se informă Delmar.

— Mr. Hurd.

La un semn al polițistului, Babe îl introduse pe Trueman Hurd, cu umerii încovoiați și neîncrezător. Ajungînd în fața biroului, se opri brusc.

— Dumnezeule mare ! m-ai speriat, domnule locotenent. Vorbesc de sticla și de paharul acela... Forbes avea adesea obiceiul să mă servească cu un păhărel de Madera. Ce dorești de la mine, domnule locotenent ?

După ce Delmar îi explică și după ce operația se termină, el se așează pe un scaun în fund, în timp ce Babe o anunța pe Anne Tracy.

Ea intră șovăind, apoi se opri scurt.

— Jim ! exclamă tânăra femeie, zărindu-și soțul.

Delmar notă cum ea schimbă o privire cu Mrs. Holly.

— Vreți să veniți până aici, Mrs. Tracy, zise el cu amabilitate. Nu vă voi reține mult timp.

După ce Delmar îi explică ceea ce dorea, ea îi întinse mâna fără șovăire.

— Sunteți o dansatoare remarcabilă, îi zise el. V-am văzut în noaptea trecută și am fost încântat.

Buzele tinerei femei se strânseră. Indicând că se îndoia de sinceritatea sa.

— Pentru ce l-ați arestat pe Jimmy ? îi reproșă ea.

— Sper că nu-l vom reține mult timp, Mrs. Tracy.

Detectivul scrise inițialele.

— Apropo, v-am văzut cu Thomas Mannix, adăugă el.

Ea ridică ușor din sprâncene.

— Aveți ceva contra ?

— O ! nu, vă mulțumesc. Vreți să luați loc lângă soțul d-voastră ?

Ea se îndepărtă și Delmar o urmări din privire, oarecum decepționat.

Babe Mallers îl introduse apoi pe Clyde Armstrong. Acesta păși în bibliotecă sigur de sine, dar se opri la câțiva pași de birou. Un zâmbet amuzat îi flutură pe buze în clipa când zări sticla de Madera și paharul.

— Felicitările mele, Delmar, zise el pe un ton degajat. Ești mai subtil decât mi-am putut imagina. M-ai invitat la un păhărel de Madera ? Dacă nu mă înșel, ți-am mai spus că nu mă ating niciodată de vin.

— Nu este o invitație de genul acesta. Te-am rugat să vii numai ca să-ți pui degetele pe placa aceasta.

Clyde Armstrong ridică ușor din sprâncene.

— Repet : ești foarte subtil, domnule locotenent. Dar pentru ce toate acestea ?

— O simplă experiență. Mai multe persoane s-au pretat la aceasta, sper că nici d-ta nu vei face excepție.

— Sigur că nu. Suntem doar cu toții datori să ajutăm justiția.

El își oferi mâna, apoi, bine dispus, se alătură micului grup din fundul bibliotecii.

Peter Mott urmă imediat. El aruncă o privire curioasă în jurul său, apoi se apropie de birou.

— Îți mulțumesc că ai venit, murmură Delmar.

— Iată o amintire impresionantă pentru mine, zise Mott, arătând cu un gest sticla de Madera și paharul. Nu demult, Forbes mi-a oferit un păhărel asemănător.

— Este mult de atunci ? îl întrebă Delmar, zâmbind.

— Oh ! mai multe săptămîni. Era pe vremea când nu mă certasem cu Forbes.

El privi peste umărul său pentru a-și da seama dacă grupul din spate putea să-l audă.

— Apropo, locotenente, pentru ce m-ai chemat ?

Delmar îi explică. Avocatul încruntă nemulțumit din sprâncene.

— Mai curând aş înclina să refuz, declară el. Dar ştiind de mai înainte cum vei interpreta refuzul meu, prefer să mă supun de bună voie.

Ultimul chemat fu Mannix.

După aceea, Delmar strânse pătrăţelele de hârtie şi le răsuci într-un rulou pe care-l băgă în sacoşă.

— Şi acum, zise Clyde Armstrong, vrei să fii bun şi să ne dai explicaţiile necesare ?

Poliţistul zâmbi enigmatic, mângâind cu un gest preocupat sacoşa pe care o ţinea în mână. Apoi scoase din buzunar o ţigară.

— Ai un foc, Babe ?... Mulţumesc.

El rotunji mâinile în jurul flăcării, înclină capul pentru a-şi aprinde ţigara şi zise repede pe şoptite :

— Trebuie ca telefonul să sune în maximum zece minute.

Uriaşul făcu un semn afirmativ cu capul şi ieşi imediat. După câteva secunde, Peter Mott îl întrebă cu aerul său de superioritate

— Şi acum vrei să ne dai explicaţia acestei înscenări burleşti ?

— Cum ? N-aţi înţeles încă ? făcu Delmar pe un ton de mirare bine simulat.

El luă paharul de Madera cu toate precauţiunile necesare şi-l ridică de aşa manieră ca fiecare să-l poată vedea.

Ucigaşul lui Forbes a băut din acest păhărel !

Delmar parcurse cu privirea feţele încordate care-l fixau ca vrăjite, apoi depuse paharul pe birou.

— Pare, totuşi, adăugă el, că ucigaşul nu l-a şters cu destulă îngrijire. Astăzi, unul din experţii noştri cei mai îndemânateci a găsit nişte urme uşoare, care indicau că este vorba de amprenta degetului gros de la mâna dreaptă.

Dintr-o privire rapidă, el scrută feţele auditorilor săi.

In aceeaşi clipă, sună telefonul şi el apucă receptorul.

— Alo ! Da. Chiar locotenentul Delmar. Ceva mai tare, te rog. Ce s-a întâmplat ?...

Cu o tresărire evidentă, el se aplecă și mai mult deasupra aparatului.

— Dumnezeule mare! exclamă el, pândind cu coada ochiului pe toți cei de față. Când s-a întâmplat aceasta?... Da? Foarte bine. Trimite-mi imediat mașina poliției.

Și, agățând receptorul cu un gest nervos, se repezi în salon și adresându-se unui polițist care aștepta afară, zise:

— Poți să-ți iei prizonierul, agent. Vreau însă ca la ora zece seara să fii din nou cu el aici.

Apoi, întorcându-se spre grupul care aștepta:

— V-aș ruga și pe d-voastră să fiți cu toții aici, la zece fix.

Buimăciți și foarte deconectați, ei se ridicară cu toții..

— Ți-ai uitat pălăria... observă Peter Mott.

— Da, exact, constată Delmar, cu un aer absent și trecându-și mâna peste capul gol.

Ascensorul îi lăsă pe toți la parter, de unde ei trecură în stradă. În câteva cuvinte repezi, Delmar porunci șoferului să-l ducă la Duncandale, apoi sări în mașină, trântind portiera cu zgomot în urma sa.

Mașina demară, iar Delmar privi prin ferestruica din spate. Musafirii, care-l urmăriseră cu privirea, se împrăștiau acum.

— Sper că au auzit cu toții când am spus că mă duc la Duncandale, declară el. Bine lucrat, Babe.

Babe se umflă în pene.

— Și sper, adăugă Delmar, că au remarcat cu toții că în excitația mea am uitat sticla de Maderna și sacoșa în bibliotecă.

El rânji, apoi aplecându-se înainte, vorbi șoferului

— Întoarce la stânga, porunci el. Apoi, ne vei lăsa la cel mai apropiat colț de stradă.

Capitolul XXVI

SACOȘA NEAGRĂ

După o absență de mai puțin de un sfert de oră, cei doi polițiști se găsiră din nou în biblioteca pe care o părăsiseră cu atâta grabă. Babe se lăsă să cadă într-un fotoliu și se instală comod. Delmar se duse drept la birou și contemplă sacoșa neagră și paharul.

— N-au fost mișcate nici cu un milimetru, observă el. Foarte bine. Persoana care mă interesează ne crede în drum spre Duncandale și prin urmare nu se grăbește.

— Ce ți-a dezvăluit experiența ? întrebă Babe.

Delmar își frecă fruntea.

— Experiența n-a fost prea concludentă, dragul meu. Au fost prea multe emoții. Paharul acesta a produs efectul unei relicve macabre. Este foarte greu să distingi emoția provocată de vinovăție de aceea provocată de o emoție macabră.

Babe îl privi cu ochii pe jumătate închiși.

— Totuşi, adăugă Delmar, cineva a tresărit cu totul aparte. În clipa aceea, eram convins că ţineam mâna pe omul care l-a ucis pe Forbes.

Babe deschise nişte ochi mari.

— O senzaţie bizară, continuă Delmar. Aveam impresia că am atins ceva vâscos, respingător.

— Dar, dacă nu va veni... începu Babe.

— Oh ! sunt sigur că va veni. Am citit aceasta în ochii lui. Când va veni... Bun... Vom vedea.

— Dar aceasta nu va echivala cu o mărturisire ? sugeră Babe.

— Nu sunt sigur, Babe. Individul este abil, unul din cei mai abili asasini pe care i-am întâlnit vreodată Vom avea mult de furcă până când...

El traversă sala şi se opri în faţa uşii, deschisă spre hol.

— Curioasă coincidenţă, Babe. Mrs. Holly a declarat că l-a văzut murind pe Forbes fără să-l fi zărit pe ucigaş. Jim Tracy se afla exact sub ea. Mă întreb ce-ar fi putut el să vadă dacă ar fi deschis uşa ?

Babe se ridică din fotoliu şi veni lângă Delmar.

— Cred că n-a văzut mai mult decât ea.

— Uşa bibliotecii nu era decât întredeschisă şi amândoi trebuie să fi avut aceeaşi perspectivă. Dar mă întreb, spre cine a arătat Forbes cu degetul când a murit... Spre Jim Tracy, sau spre Hurd ?

— Sau spre Mrs. Holly ?

— Mai curând spre unul din cei doi bărbaţi...

Vocea sa se frânse brusc.

Amândoi se înapoiară în bibliotecă, în timp ce nişte paşi răsunau pe scară.

Femeia de serviciu apăru în pragul uşii.

Ea tresări cu putere.

— Ah ! D-voastră ! exclamă ea. Credeam...

— Da, credeai că suntem în drum spre Duncandale, zise Delmar încetişor. Ne-am răzgîndit însă. Doreşti ceva, Mrs. Holly ?

Femeia tremura din tot corpul.

— Nu, nimic... Am auzit un zgomot şi am venit să văd ce este.

— Ai o ureche foarte fină dacă ai reuşit să ne auzi. Apropo, Mrs. Forbes s-a înapoiat ?

— Nu încă, dar o aştept dintr-un moment într-altul.

— Atunci te-aş sfătui să te înapoiezi în camera d-tale şi să aştepţi acolo până când vei fi chemată. Şi te-aş mai ruga să nu spui nimănui că suntem aici. Este foarte important.

El o urmări cu privirea, în timp ce ea ieşea.

— Părea neliniştită, nu-i aşa, Babe ?

— Presupun c-o fi având vreun motiv.

Delmar îşi consultă ceasul.

— Şapte, remarcă el. Este încă devreme. În orice caz, am face bine să ne ascundem în odăiţa de sub scară.

După ce stinse lumina din bibliotecă, ieşiră lăsând uşa întredeschisă. Babe se strecură primul în ascunzătoare, iar Delmar îl urmă aproape îndată.

— Sunt sigur că vom face o pradă bună, zise el. Asasinul ne crede la Duncandale şi... Tăcere. Vine cineva.

El trase cu urechea, iar Babe se furişă mai aproape de uşă.

Undeva, de cealaltă parte a holului, se deschidea o uşă.

Încă odată privirea lui Delmar urmări linia pe care o indica mâna întinsă a cadavrului.

Se auzi un râset încet, batjocoritor. Noul venit luă în mână paharul de Madera. Un moment, îl ţinu în zare la lumină, apoi îl lăsă să cadă pe jos, unde se sparse în zeci de bucăţi. Necunoscutul puse mâna pe sacoşă şi se îndreptă grăbit spre uşă. Aproape ajunsese pe prag, când locotenentul ieşi din ascunzătoarea sa.

— Un moment, murmură Delmar. Sunteţi oare atât de grăbit ?

Celălalt se opri pietrificat. Două priviri se întâlniră una surâzătoare, cealaltă îngrozită.

Capitolul XXVII

FAŢĂ ÎN FAŢĂ

În timp ce Babe Mallers se chinuia să iasă din îngusta ascunzătoare de sub scară, Delmar, în picioare, contempla faţa contractată a aceluia pe care-l împiedecase să fugă.

— Aşadar, d-ta eşti acela, Mr. Armstrong ? constată el. Nu sunt deloc surprins.

Clyde Armstrong, elegant ca de obicei, dar cuprins de teamă, îşi schimonosi buzele într-un zâmbet forţat.

— Ba din contră, eşti foarte surprins.

Delmar îl privi, oarecum deconcertat, ca şi cum i-ar mai fi rămas vreo îndoială în suflet.

— Eşti cam palid, Mr. Armstrong. Să intrăm şi să luăm loc.

Toţi trei intrară în bibliotecă. Mallers închise uşa şi aranjă trei scaune în jurul biroului. Armstrong făcea un efort vizibil pentru a-şi aduna gândurile. Avea în

ochii săi întunecați privirea disperată a unui om gata să opună cea din urmă rezistență.

— Așadar o cursă, Mr. Delmar? Aproape că am bănuit așa ceva. Fuga precipitată a fost însă o capodoperă care m-a indus în eroare. Faptul că ți-ai lăsat țigara aprinsă pe scrumieră și ai plecat cu capul gol au însemnat o lovitură de maestru, care aproape a risipit toate bănuielile mele...

— Dar nu complet, Mr. Armstrong?

— Exact... M-am gândit că aveam o șansă la zece să nu pic într-o cursă... Totuși, mi-am încercat norocul și... am pierdut. — El avu un râs amar. — Oh! nu regret nimic, după cum niciodată în viață n-am regretat nimic...

— Nici chiar atunci când l-ai asasinat pe Forbes?

— Și atunci mi-am încercat norocul. Am pierdut. Cine nu riscă n-are nimic. Dar spune-mi, te rog, adăugă el, fixând asupra lui Delmar o privire curioasă, de când ai început să mă bănuiești?

— De mai multe zile, dar aceste bănuieli au devenit certitudine atunci când ți-am luat amprentele digitale. Am simțit cum îți tremura mâna și...

— Iată o deducție foarte subtilă, Mr. Delmar. Doar mâna mea a tremurat cu prilejul experienței dumitale?

— Nu, dar a dumitale tremura într-un mod special.

— Oh! oh! râse Armstrong. Ce minunate dovezi pentru un juriu. Un tremur al mâinii, furtul unei sacoșe!...

Delmar privi gînditor cioburile de sticlă de pe jos.

— Cu alte cuvinte, totul n-a fost decât o simplă înscenare, continuă Armstrong. Pe pahar nu ai aflat nici o amprentă. Ar fi trebuit s-o știu. Fusesem doar lângă d-ta în ziua crimei. Felicitările mele. Astăzi ai vorbit cu atâta naturalețe despre descoperirea unei amprente, încât aproape te-am crezut. Apropo, ce știi despre fiecare dintre cei suspecți. Ce știi despre Mannix, spre exemplu?

Delmar îl străpunse cu privirea.

— Ah! îl cunoști pe Mannix! Iată ceva foarte instructiv.

Armstrong păru surprins.

— Nu văd ce poate fi instructiv, replică Armstrong. Nici nu ai invitat toată lumea.

— Oricum, replică locotenentul, banda era în completul ei, toţi cei care puteau fi bănuiţi erau de faţă. După părerea d-tale, pe cine am neglijat să-l invit ?

Armstrong zâmbi batjocoritor.

— Nu văd utilitatea să-ţi mai răspund. Nu m-ai prins pe mine în cursă ? Nu eşti satisfăcut ?

— Doresc să-mi răspunzi la întrebare.

— Ţi-am răspuns destul, acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare. În afară de faptul că mi-a tremurat mâna, mai ai şi alte dovezi împotriva mea, afară de venirea mea aci în căutarea paharului ?

— Negi că l-ai ucis pe Forbes ?

— N-am negat, nici n-am afirmat aceasta ! Este datoria ta s-o dovedeşti. Mă întreb însă cum o vei face ?

Delmar, cu ochii fixaţi pe perete, încerca să reconstituie, în gând, scena care se desfăşurase la pianul din odaia de alături.

— Da, este o enigmă, Mr. Armstrong. Mrs. Forbes a stat tot timpul cu d-ta şi nu cred să fi minţit pentru a te salva. Ceea ce mă întreb...

El se opri, gânditor, şi Armstrong, smulgându-se din toropeală, zise :

— Ştiu ce te întrebi, dar toate acestea nu sunt decât simple supoziţii.

Încetişor, locotenentul îşi întoarse privirea spre figura care-i stătea în faţă.

— Nu te înţeleg, zise el.

— Ba da, mă înţelegi şi încă prea bine. M-ai tras odată pe sfoară, dar a doua oară, nu vei mai reuşi.

Delmar îl privi ca pe chipul său să se poată citi ceva.

— Te prefaci că nu mă înţelegi. — Vocea lui Armstrong era tăioasă, iar ochii săi aruncau fulgere. — Ai crezut că mă prinzi în cursă admiţând că...

— Admiţând ce ?... întrebă Delmar.

— Ştii prea bine. Speri ca blufând, o să mă faci să recunosc... nu importă ce.

— Eşti enervat, Mr. Armstrong, zise Delmar cu răceală, şi nu te prea exprimi corect. Dar nu acord nici o importanţă limbajului dumitale. Probabil că faci aluzie la ceea ce s-a întâmplat ?

— Nu importă la ce anume fac eu aluzie. Tot ceea ce te gândeşti este plin de minciuni. N-am văzut om mai rău decât d-ta.

Se opri brusc, cu privirea fixată asupra uşii. Toată furia lui se stinse ca prin farmec. Un geamăt surd venise din direcţia aceea şi acum o siluetă zăcea neînsufleţită pe parchet.

Delmar întrevăzu o siluetă slabă şi o faţă galbenă ca de mort. Se repezi spre corpul ce se prăvălea, dar Armstrong, mai iute, o prinse în braţe.

Era Joyce Forbes. După ce o întinseră pe o canapea, Armstrong sună.

— Delmar, zise Armstrong cu ochii scânteind de mânie : te-aş ucide cu plăcere pentru aceasta !

Capitolul XXVIII

SECRETUL BAZINULUI

— Ai asistat la întreaga scenă, Babe, zise Delmar. Ce concluzii tragi din toate acestea ?

Erau singuri în bibliotecă. Joyce Forbes fusese condusă în camera ei şi încredinţată îngrijirilor cameristei. În salon, Armstrong se plimba fără încetare.

Babe păru că face un efort mintal.

— Cred că Armstrong caută să protejese pe cineva.

— N-ar fi exclus. Dar pe cine ?

— Probabil că pe Mrs. Forbes. Pentru ce a leşinat dacă nu avea de ce să se teamă ?

— Oh ! femeile pot leşina dintr-o nimica toată şi fără de nici un motiv. Asta nu dovedeşte nimic. (Un zâmbet lumină figura lui). Armstrong parcă voia să mă înghită. N-aveam de unde să ştiu că Mrs. Forbes era după uşă. (Îşi consultă ceasul). Aproape nouă. Am cerut ca toată lumea să fie prezentă aici la zece fix. Ai pus câte un om de pază la fiecare ieşire, Babe ?

— Da. Chiar şi la subsol.

— Bine. Eu mă duc să mănânc ceva.

Tocmai deschidea uşa, când se găsi faţă-n faţă cu Peter Mott, mereu impozant şi demn, dar în ai cărui ochi cenuşii se zărea oarecare teamă.

— Aş dori să-ţi vorbesc într-o chestiune particulară, d-le Delmar. Este foarte important.

— Intră, Mr. Mott. (Poliţistul se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe avocat să treacă). Babe, văd că trebuie să te duci tu în locul meu.

Babe ieşi. Delmar se asigură că uşile erau bine închise, apoi îl invită pe Peter Mott să ia loc pe un fotoliu lângă birou. Acesta părea că nu ştie cum să deschidă discuţia.

— Am socotit că-i bine, zise el, să-ţi dau o explicaţie care ar putea să-ţi fie utilă. Nu ştiu dacă pot să mă bizui pe discreţia d-tale.

Delmar îl fixă cu privirea-i pătrunzătoare.

— Nu pot să-mi iau un angajament, dar personal sunt dispus să las oasele lui Richard Bellwood să se odihnească în pace.

Avocatul tresări.

— Timpul mă presează, Mr. Mott, reluă Delmar. Treci la fapte.

— Nu te-ai înşelat, Mr. Delmar ; am venit într-adevăr să-ţi vorbesc despre afacerea Bellwood şi voi încerca să fiu cât mai scurt posibil. Într-o seară, acum trei ani, Richard Bellwood a fost asasinat la Duncandale şi corpul său a fost înmormântat în bazin sub o placă groasă de beton. Acesta este adevărul gol goluţ.

— Continuă, Mr. Mott.

Avocatul îşi încruntă sprâncenele. Părea că se forţează să-şi caute cuvintele.

— Trebuie să ştii că Richard Bellwood, care părea un băiat de treabă, era în realitate un detracat. Acest om de nimic şi-a permis să-şi arunce ochii pe Joyce Forbes. În cursul unui „garden-party", la Duncandale. Noaptea târziu, el se găsi singur cu ea în grădină. Mizerabilul era beat complet şi... Şi nimeni n-ar putea spune ce s-ar fi putut întâmpla, dacă doi din cei mai intimi prieteni ai lui Forbes n-ar fi intervenit la timp...

— Și nu l-ar fi ucis ?... sugeră Delmar încetișor.

— Da. Bellwood a fost ucis în toiul luptei. Nu se poate ști ce s-a întâmplat, dar el a rămas mort pe loc. N-aș putea spune care din cei doi i-a dat lovitura mortală.

Un zâmbet amar flutură pe buzele lui Mott.

— Cînd cei doi oameni s-au repezit asupra lui, Bellwood o lăsase pe Joyce pentru a putea face față atacurilor. Aceasta, îngrozită și jignită de purtarea tânărului, fugi spre casă și se închise în odaia ei. Joyce n-a știut niciodată ce s-a întâmplat cu Richard Bellwood, afară doar că a dispărut după scandal. Forbes plecase cu mașina la New-York, imediat după dineul de seară și nu trebuia să se întoarcă decât a doua zi pe la prânz. Așadar, Bellwood zăcea mort la picioarele agresorilor săi. Nenorocirea survenise atât de brusc că-și pierduseră amândoi capul. Unul din ei era îndrăzneț și curajos, celălalt era timid. Îndrăznețul voi să anunțe imediat autoritățile, dar timidul îl sfătui să mai aștepte câteva ore, spre a evita orice posibilitate de scandal.

— Înțeleg, murmură Delmar, care ascultase cu interes povestirea avocatului. Îndrăznețul era Peter Mott, iar timidul, Trueman Hurd, nu-i așa ?

— Exact. Văd că ai ghicit. Atunci, continuă Mr. Mott fără să se sinchisească de întreruperea polițistului, timidul m-a convins să nu-l avertizăm nici pe Forbes. Mai târziu am aflat care era motivul ce l-a silit la aceasta. Nu știu de ce, dar m-am convins că timidul, sau dacă vrei Hurd, a premeditat această lovitură.

Delmar păru mirat.

— Cum așa ? D-ta te-ai repezit asupra lui Bellwood pentru simplu motiv că a atacat-o pe Joyce Forbes, nu-i așa ?

— În privința mea, da. Dar, pentru Hurd ?... Încă de pe atunci el excrocase pe Forbes cu o sumedenie de bani... Bellwood, ca secretar, probabil că descoperise ceva. Poate îl amenințase pe Hurd că-l va demasca. Dacă admitem aceasta, este posibil ca el să fi premeditat moartea lui Bellwood.

— Spui că toate acestea s-au întâmplat la un garden-party, nu-i așa? remarcă detectivul. Nu se mai aflau acolo și alte persoane?

— Era târziu și aproape toată lumea se retrăsese. După câte știu, numai eu și Hurd ne mai aflam de față.

— Nu-i exclus, totuși, ca și altă persoană să fi întârziat prin grădină și să fi văzut totul, sugeră Delmar.

— Tot ce se poate, dat fiind recentele întîmplări.

— Și Forbes n-a cunoscut niciodată adevărul?

Mott ezită, alegându-și cuvintele.

— Nu știu. Poate că bănuia ceva, mai ales când Jim Tracy a venit să-i ceară socoteală pentru dispariția cumnatului său. Aici au început să se complice lucrurile. Anne Tracy și-a băgat în cap că Joyce Forbes flirtase cu fratele ei și că Forbes l-a ucis pe acesta într-o criză de gelozie. Într-una din zile, Jim Tracy a intrat în proprietatea de vară a lui Forbes de la Duncandale.

Mott se opri brusc, iar Delmar fixă asupra lui o privire pătrunzătoare.

— Duncan săvârși atunci o faptă urâtă. Deși știa scopul vizitei lui Tracy, îl acuză de efracție.

— Ai fi evitat o serioasă eroare judiciară dacă ai fi spus adevărul lui Forbes, — zise Delmar.

Mott își pierduse din aroganța sa obișnuită. Zâmbi stânjenit.

— Lui Forbes trebuie să-i fi părut rău de maniera în care s-a comportat cu Jim Tracy, adaugă Delmar. Știu că trimitea, cu regularitate, bani soției condamnatului.

— Da, și nu este încă totul. Cu puțin înainte de moartea sa, Forbes a angajat un detectiv particular pentru a descoperi ce se făcuse cu Richard Bellwood.

— Știu, mi-ai mai spus că a procedat astfel, contrar sfaturilor d-tale. Aș vrea să știu însă dacă Forbes a aflat adevărul înainte de a muri?

— Nu știu, poate. Cred că detectivul i-a înmânat un raport în acest sens, dar nu sunt sigur. Am fost sincer față de d-ta, până la umilință, pentru ca să te fac să înțelegi toată situația. Poți ușor deduce ramificațiile din incidentul Tracy. Răzbunare... ură... gelozie... teamă de scandal.., o întreagă dramă umană.

Delmar rămase pe gânduri.

— Apreciez francheţea ta... parţială, murmură el.

— Parţială ? — repetă Mott, cu un aer jenat.

— Da. Ai omis mai multe chestiuni importante care mi-au folosit foarte mult. Vom relua această discuţie mai târziu. Vrei să fii bun să aştepţi puţin în salon ?

Mott trecu în salon, clătinându-se. Îşi pierduse complet aroganţa.

— Refuzi să-mi explici, Mr. Delmar ?...

— Nicidecum. (Zâmbetul lui Delmar era plin de afabilitate). Azi dimineaţă, am primit o copie după raportul detectivului particular în privinţa dispariţiei lui Richard Bellwood.

— Înţeleg. — Mott încercă să zâmbească. — Felicitările mele, Mr. Delmar. M-ai rugat să aştept în salon, nu-i aşa ?

— Bineînţeles, şi ţin să te previn că toate ieşirile sunt păzite. Nimeni n-are dreptul să părăsească apartamentul fără permisiunea mea.

Mott tresări şi părăsi biblioteca. Figura lui era lividă.

Capitolul XXIX

OPT FEȚE

Pendula din bibliotecă bătu ora zece. Locotenentul Delmar dispuse lumina de așa manieră ca ea să nu cadă direct pe fotoliul sculptat, pe care-l așezase la una din extremitățile biroului.

— Totul este gata. Poți să-i lași să intre, Babe, zise el.

De îndată ce ușile fură deschise, micul grup, în număr de opt, intră și se așeză pe scaunele care fuseseră așezate în semicerc în fața biroului. Jim Tracy mergea lângă soția lui. Peter Mott părea gânditor. Clyde Armstrong își regăsise siguranța din trecut. Trueman Hurd era prăpădit.

Delmar își plimbă privirea asupra celor opt persoane care ședeau în semicerc în fața sa. Unul dintre ei era, evident, asasinul.

— Mai am de lămurit câteva mici detalii, începu el. Mrs. Holly, vrei să fii bună și să iei loc pe fotoliul acesta ?

Apoi, când femeia, vizibil agitată, luă loc în fața biroului :

— Vrei să ne spui, întrebă el, care este adevăratul motiv pestru care ai intrat în serviciul lui Forbes ?

Ochii menajerei se opriră asupra chipului d-nei Forbes, apoi se uită la Anne Tracy.

— Anne este fiica mea, zise ea cu hotărîre, iar Richard Bellwood fiul meu. Am venit aici pentru a afla ce s-a făcut cu el.

— Credeai că Mr. Forbes era responsabil de moartea sa ?

Un tremur convulsiv o zgudui, iar figura ei se contractă.

— Credeam că l-a asasinat, zise ea cu o voce înăbușită, pentru că... Ea se opri o clipă. Dar, m-am înșelat. N-a existat niciodată nimic între fiul meu și Mrs. Forbes. Ea este cea mai cinstită femeie din lume. Dar soțul ei era gelos, și...

Vocea ei se înecă în suspine.

— Nu te-ai gândit că te-ai fi putut înșela în bănuielile tale ?

Femeia își înăbuși un plânset.

— Oh ! nu mai știu !... Am suferit atât încât nu mă mai pot încrede în mine !... Poate că ne-am înșelat cu toții. Richard avea slăbiciunile lui, dar a fost totdeauna un fiu iubitor și când a dispărut, am simțit că înnebunesc de durere, ca și fiică-mea Anne...

— Încă ceva, reluă Delmar. Când a evadat Jim Tracy, l-ai ascuns în acest apartament ?

— Numai pentru o zi sau două. N-ar fi fost în nici o siguranță la soția lui, unde ar fi fost căutat. Apartamentul acesta este mare și are mai multe camere neocupate. Nu mi-a fost prea greu ca să-l ascund.

— Hm !... Și-a permis chiar să se servească de obiectele de toaletă ale stăpânului tău. (Delmar aruncă o privire amuzată în direcția lui Babe Mallers). Mrs. Holly, vrei să revenim la clipa când coborai scările ? Mi-ai spus că ceva te-a făcut să te întorci. Apoi, ai văzut... ce ?

Femeia își încreți fruntea și se gândi câteva clipe.

— Probabil că muzica... Mi s-a părut că la un moment dat se cânta prea tare... Da, asta trebuie să mă fi oprit.

— Deci, când muzica a devenit mai puternică, ai văzut, prin ușa întredeschisă, pe Forbes prăbușindu-se mort pe birou. Știai că, în clipa aceea, Jim se afla ascuns în odăița de sub picioarele tale?

— Știam că se afla în casă, dar ignoram că se găsea acolo.

— Totuși, așteptai pe cineva să iasă din bibliotecă, deși mi-ai spus că n-a ieșit nimeni. Este adevărat?

— Da, acesta-i purul adevăr.

— N-ai văzut absolut pe nimeni?

— În afară de Mr. Forbes, pe nimeni. De altfel, nu vedeam decât o parte mică a încăperii.

Delmar privi insistent pe Mrs. Holly, încât ea plecă privirea.

— Îl iubești pe Jim Tracy, ginerele d-tale?

— Desigur. De ce oare să nu-l iubesc?

— Bine, Mrs. Holly, am terminat. Te poți duce la locul d-tale.

Polițistul chemă atunci pe Jim Tracy, care veni să-și ocupe locul în fotoliu, cu un aer întunecat.

— Jimmy, vrei să ne spui cum de se făcea că te găseai sub scară tocmai în clipa asasinării lui Mr. Forbes?

— Eram acolo de două sau trei ore, așteptând clipa când să vorbesc cu Forbes, pentru ca să-l fac să recunoască asasinarea lui Richard și de ce m-a trimis la închisoare.

— Îl urai, nu-i așa?

— Desigur! Aveam toate motivele să-l urăsc.

— Și ce-ai văzut sau auzit în timp ce te aflai sub scară?

— N-am văzut și n-am auzit mai nimic, în afară de muzica și cântul care veneau din salon. N-am deschis ușa decât o singură dată pentru a respira aer curat, căci înăuntru era o atmosferă sufocantă.

— Nu cumva ai deschis ușa exact în clipa când Forbes a fost ucis?

Prizonierul șovăi înainte de a răspunde.

— Da, este adevărat. Dar, dacă se crede că...

— Un moment, Jimmy. Poți să-mi explici pentru ce ai deschis ușa tocmai atunci ?

Jimmy reflectă. Ochii lui se fixaseră asupra soției sale.

— Poate din cauza muzicii, care devenise mult prea tare, răspunse Jim Tracy. Aceasta mi-a pricinuit o senzație bizară pe care nu mi-o pot explica.

— Așadar, ai deschis ușa pentru același motiv care a silit-o și pe Mrs. Holly să se oprească. Și, aproape în aceeași clipă, l-ai văzut și pe Mr. Forbes cum se prăbușea. Ce-ai mai văzut încă ?

— Nimic altceva.

— Gândește-te, Jimmy ! Sunt sigur că ai m-ai văzut ceva. Brațul lui Forbes era întins în diagonală peste biroul său. Mâna sa dreaptă arăta spre tine ?

— Nu știu. Tot așa de bine putea să arate și spre altceva.

— Dar brațul era întins spre ușa de sub scară, unde tocmai te aflai ?

— Poate. Eram prea excitat ca să fi putut remarca și așa ceva.

— Și n-ai văzut pe nimeni în bibliotecă ?

— În afară de Forbes, pe nimeni.

Delmar îl privi cu reproș.

— Haide, Jimmy, gândește-te bine. Asasinul se afla doar acolo ?

— Poate, dar eu nu l-am văzut !

Delmar se apropie de tânărul bărbat.

— Pentru ce nu vrei să-mi spui adevărul, Jimmy ? Te temi să nu contrazici prima depoziție ?

— Am spus tot adevărul.

— Ah ! Jimmy !... Sau, vrei să protejezi pe cineva, sau...

Se opri fixând atent pe prizonier.

— Sau ? întrebă acesta din urmă, părând că-l sfidează.

— Sau l-ai ucis chiar tu pe Forbes. Mă rog, vom vedea.

Să vie Mr. Armstrong !

Poți trece la loc, Jimmy.

Jim Tracy își duse mâna la frunte și se duse la locul său. Clyde Armstrong înaintă spre birou.

— Mr. Armstrong, începu Delmar, mai ai ceva de adăugat la prima d-tale declarație, pe care ai făcut-o acum câteva clipe ?

— După câte știu, n-am făcut nici o declarație ! Am răspuns numai la câteva întrebări foarte impertinente. N-am nimic de adăugat.

— Nu vrei să ne explici pentru ce ai revenit aici și pentru ce ai încercat să fugi cu sacoșa mea ?

Întrebarea provocă o oarecare surpriză în mica asistență.

— Te las să tragi orice concluzie ți-ar place. Purtarea mea vorbește de la sine.

— Vorbește de la sine, dar în termeni dubioși ! Vrei să-mi spui acum dacă ai stat tot timpul cu Mrs. Forbes în salon, în timpul asasinării lui Duncan Forbes ?

— Am stat tot timpul împreună.

— Ea n-a părăsit salonul nici chiar pentru o secundă ?

— Nici chiar pentru o miime de secundă !

— Și ai rămas în spatele ei până la ultima notă a cântecului ?

— Întreab-o chiar pe Mrs. Forbes. Constat că mă tratezi drept mincinos.

— Greșeala este a ta. M-ai mințit doar și altă dată. Mr. Armstrong ? Nu mi-ai afirmat că ai compus *Regina furtunii* numai în câteva ore ? Și n-ai persistat în această declarație, până ce n-am descoperit adevărul ?

O ușoară roșeață coloră obrajii lui Armstrong.

— Ții cu tot dinadinsul să-ți repet o explicație umilitoare ? Am spus o prostie mai mult din egoism și lăudăroșenie.

Delmar îl privi cu un aer împăciuitor.

— Nici prin gând nu-mi trece să te umilesc. Poate că ești dispus să-mi dai o explicație mai plauzibilă.

Delmar își mângâie mustața, părând că se gândește la o nouă întrebare.

— Îmi face impresia că vrei să acoperi pe cineva, Mr. Armstrong.

— Este o simplă ipoteză ; eu n-am făcut nimic pentru a lăsa această impresie.

— Dar este exactă sau nu ?

— Este pur și simplu ridicolă. Pe cine aș proteja ?

— Tocmai asta aș vrea să știu ! Vom reveni la această întrebare mai târziu. Mulțumesc.

Armstrong ridică din umeri și-și reluă locul de mai înainte.

— Mrs. Forbes, vă rog.

Joyce Forbes tresări ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Aproape clătinându-se, ajunse la birou și după ce luă loc își îndreptă privirea spre locotenent.

— Iertați-mă dacă sunt brutal, doamnă.

Lui Delmar îi venea greu să-și formuleze întrebările.

— Știți cine l-a ucis pe soțul d-voastră ?

Joyce ezita. Părea mai palidă ca oricând. Mâna i se crispă pe fotoliu.

— Nu, n-am nici cea mai vagă idee.

Fără să insiste, Delmar reluă :

— Ați fost tot timpul cu Mr. Armstrong, de când l-ați văzut pentru ultima oară pe soțul d-voastră și până l-ați găsit mort în birou ?

— Da, tot timpul.

— Sunteți sigură că Mr. Armstrong n-a părăsit salonul ?

— Absolut sigură !

— Dar fiind la pian, nu puteați să-l vedeți. Cum de sunteți atât de categorică ?

— Pentru că era în spatele meu și cânta. Chiar dacă ar fi făcut o singură mișcare aș fi sesizat-o, căci s-ar fi produs o schimbare a vocii...

— Doamnă, pe la începutul serii, ați surprins o parte din conversația pe care am avut-o cu Mr. Armstrong. În urma acestui fapt, ați leșinat.

Cu un suspin convulsiv, Joyce își crispă mâinile pe față, cu privirea îndreptată spre Armstrong.

— Oh ! este groaznic... groaznic ! gemu ea.

Delmar o privi cu milă.

— Mulțumesc, Mrs. Forbes. Pentru moment, ajunge.

Ea părăsi fotoliul și Armstrong se repezi s-o ajute.

— Mr. Hurd, ești bun să iei loc ? !

Hurd înaintă și se lăsă să cadă în fotoliu. Figura lui luase un aspect bolnăvicios. Delmar îl privi cu reproș.

— Pentru ce naiba ai fabricat alibiul de la New-Haven ?

Hurd respiră cu greutate.

— Haide, haide, am terminat cu subterfugiile. Admiți, nu-i așa, că era un alibiu fraudulos ?

— Din moment ce știi, nu mai este nevoie să admit.

— Dar pentru ce l-ai fabricat ?

— Deoarece... — omul se sufoca — pentru că nu voiam să fiu acuzat de crimă.

— Probabil că aveai întemeiate motive să crezi că se vor găsi elemente puternice să fii acuzat de crimă. Sunt la curent cu totul, dar nu vom aborda acest subiect. Dar pentru ce credeai că Forbes va fi asasinat tocmai în ziua aceea ?

Hurd își agită mâinile încurcat.

— Știam că Jim Tracy evadase în ajun.

— Și mai știai că îl ura pe Forbes de moarte. Dar cum se face că ai aflat atât de repede de evadarea lui Tracy ? Din câte știu, la New-York nu prea se discuta această afacere.

Hurd ezită și înghiți în sec.

— Chiar eu am organizat această evadare.

— Ah ! ah !... așadar, d-ta l-ai angajat pe Thomas Mannix și l-ai trimis în Maine, ca să realizeze planul ce ai conceput, și, bineînțeles, toate acestea în speranța că Tracy îl va ucide pe Forbes.

— Nu... nu, zise Hurd cu o voce răgușită. Altcineva mi-a sugerat ideea evadării.

O tăcere adâncă domni în odaie după această declarație. Peter Mott își ridică fruntea. Jim și Annè se priviră cu mirare. Delmar se uita spre auditorul său și chipul i se lumină. Detectivul era sigur că Hurd spusese adevărul.

— După ce ți-ai creat un alibiu la New-Haven, reluă locotenentul, te-ai înapoiat la New-York și te-ai furișat pe scara de serviciu în apartamentul lui Forbes. Acesta din urmă ți-a oferit un pahărel de Madera, nu-i așa ?

Hurd tremura din tot corpul.

— Oh ! nu ! nu !... Era de acum mort.

— Eşti sigur ?

— Foarte sigur. L-am văzut şi am fugit.

Îşi alegea cu greu cuvintele.

— Numiţi aceasta, dacă vreţi, mustrare de conştiinţă. În sfârşit... mă înţelegeţi, eu... eu...

— Înţeleg. Gândul uneori este mama acţiunii, şi d-ta te-ai gândit să-l ucizi pe Forbes. Nu l-ai ucis şi totuşi braţul lui întins era îndreptat spre d-ta.

— Nu ! Nu !

Vocea lui Hurd se frânse într-un geamăt surd.

— Nu-i adevărat !

— Atunci, întrebă încet Delmar, de ce ai schimbat poziţia mâinii lui Forbes ?

Ochii lui Hurd deveniră sticloşi. O tăcere greoaie se lăsă asupra întregii asistenţe.

— Nu... nu ştiu, murmură Hurd încetişor. Nu pot să-mi explic...

Delmar surâse grav.

— Nici nu este necesar să-mi explici, Mr. Hurd. Eu ştiu.

Capitolul XXX

INDRĂZNEȚUL

— Mr. Mott, dacă nu te superi, zise Delmar liniștit.

Avocatul, care își regăsise siguranța, luă loc în fotoliu, aruncând spre detectiv o privire de sfidare.

— Mai menții declarația stupidă pe care mi-ai făcut-o zilele trecute, tot în acest birou ?

— Ei bine, nu, consimți Mott. După cum singur spui, era o istorioară stupidă. De altfel, nu am comis aceeași greșeală ca bietul Hurd. El a exagerat ca să-și creeze alibiul. Al meu s-a stabilit de la sine.

— Unde ai fost în momentul crimei ?

— Acasă, la mine.

— Atunci pentru ce ai simțit nevoia să-ți creezi un alibiu ?

— Experiența mea de avocat mi-a demonstrat că un inocent are mai curând nevoie de un alibiu decât un vinovat.

— Să fie acesta singurul motiv ?

— Nu prea. Deşi inocent, am resimţit o oarecare senzaţie de culpabilitate.

— Da, mi-ai pomenit în treacăt despre aşa zisa „crimă mintală". Cred că aceştia sunt termenii d-tale. Dar asemenea crime nu se comit fără de motiv.

— Am mai explicat că am vrut să-mi satisfac o simplă curiozitate morbidă, atunci când am îndreptat revolverul asupra capului d-tale.

— Este adevărat şi am acceptat această explicaţie. Dar nu mi-ai explicat altceva de unde ştiai că Forbes a fost atins la tâmplă ?

— Şi asta v-am explicat. Expunerea mea era atât de simplă, că a trecut neobservată. Dacă aş fi tras eu, sunt sigur că l-aş fi nimerit la tâmplă.

— Foarte bine. Şi coincidenţa a făcut ca Forbes să fie atins tocmai în tâmplă.

Peter Mott părea obosit. Privirea pătrunzătoare fixată asupra lui îl stânjenea.

— Mai este ceva ce aş dori să limpezesc, Mr. Mott. Azi după amiază mi-ai vorbit despre un episod survenit la Duncandale. Cu acest prilej, ai făcut aluzie la un domn îndrăzneţ, şi la un altul timid care...

— Să vobim pe şleau, îl întrerupse avocatul. Era chestiunea despre maniera în care eu şi Hurd l-am ucis accidental pe Richard Bellwood. Am explicat că...

Această neaşteptată declaraţie iscă un tumult printre auditori şi avocatul trebui să se oprească. Jim Tracy sărise în picioare şi-l privea ca şi cum ar fi fost lovit de trăznet. Mrs. Holly părea că-şi pierduse respiraţia, iar Joyce Forbes lăsă să-i scape un geamăt de durere.

— Am explicat, continuă Mott, că Hurd avea un motiv personal pentru a-l ucide pe Bellwood. Şi socot că şi el va admite. Nu-i aşa, Hurd ? Şantaj ?

Hurd scoase un strigăt de groază şi începu să tremure din tot corpul. Deschise gura, dar nu fu în stare să spună nimic.

— Ai văzut ? zise Peter Mott. Iată răspunsul. Repet ce v-am mai spus : Hurd n-ar fi lovit atât de prompt, dacă n-ar fi avut un motiv ulterior. Poate că nici n-ar fi lovit. În acest sens a săvârşit un asasinat.

Respirația lui Hurd deveni șuierătoare.

— Este adevărat ? îl întrebă Delmar încetișor.

— Da, este adevărat, răspunse el cu o voce slabă. Bellwood a încercat să mă șantajeze. Știa că nu am conturile în regulă. Mott poate că are dreptate ; nu l-aș fi lovit dacă...

El se sufocă și nu mai putu continua.

— Înțeles, făcu Delmar. Mr. Mott nu s-a înșelat. Prin urmare, te simțeai oarecum vinovat și de aceea n-ai vrut să te adresezi poliției...

Apoi, întorcându-se spre avocat, Delmar adăugă

— Ce ai de spus despre propriile d-tale intenții criminale ? Doar și d-ta te-ai repezit asupra lui Bellwood.

— Ce vrei să spui ? protestă avocatul.

— Te-ai fi repezit atât de repede în ajutorul d-nei Forbes, dacă n-ai fi avut o pică personală împotriva agresorului ei ? Și apoi, l-ai fi ajutat pe Mrs. Hurd să ascundă cadavrul pentru a înăbuși complet afacerea ?

Mott își umezi buzele și întoarse capul.

— Nu cumva aveai pică pe Mr. Bellwood pentru că-ți urmărea soția cu avansurile sale ?

Mott se răsuci nervos în fotoliu, în timp ce printre asistenți se produse o mișcare de emoție. Delmar așteptă să se facă liniște.

— N-ai săvârșit, oare, reluă el, o crimă premeditată atunci când l-ai atacat pe Richard Bellwood ?

— Cum de ai aflat ?... murmură avocatul. Ah ! înțeleg. Te referi la raportul detectivului pe care l-a angajat Mr. Forbes.

Polițistul îi aruncă o privire amuzată.

— Nicidecum. Este o simplă ipoteză bazată pe mici detalii pe care am reușit să le grupez. D-ta mi-ai confirmat-o. Înțeleg de ce voiai să-l omori pe Forbes. Își băgase în cap să lămurească afacerea Bellwood. Ți-a fost teamă să nu aluneci pe o pistă greșită și ai fi făcut orice să scapi.

Avocatul se înfioră sub privirea pătrunzătoare a detectivului.

— Am terminat, domnule avocat. Mrs. Tracy, vă rog!

Cu un mers greoi, Mott își ocupă locul printre auditorii uimiți. Tânăra se apropie cu vioiciune de birou.

— Mrs. Tracy, zise Delmar studiind înfățișarea grațioasă a tinerei femei, nu-i așa că ai fost în apartamentul soților Forbes în momentul crimei ?

— Da, eram aci de dimineață.

— Ce făceai aci ?

— Voiam să-l împiedec pe Jimmy să comită o prostie.

— Și unde te aflai, exact, între orele patru și cinci după amiază ?

— L-am căutat pe Jimmy din odaie în odaie.

— Mai precis. Unde te aflai pe la ora cinci ?

— În dosul sofalei din salon, răspunse tânăra femeie după o clipă de ezitare.

Delmar tresări.

— Și ce făceai acolo ?

— Tocmai intrasem în salon, când a fost introdus Mr. Armstrong. M-am ascuns repede căci nu doream să fiu văzută.

— Și cât timp ai rămas acolo ?

— Până în clipa când Mr. Armstrong și Mrs. Forbes au trecut în bibliotecă. Am auzit exclamațiile lor când l-au găsit pe Mr. Forbes mort și au fugit repede afară din salon.

— Ce-ai văzut în timpul cât ai stat ascunsă în dosul sofalei ?

— Nu prea mare lucru. L-am auzit pe Mr. Armstrong complimentând-o pe Mrs. Forbes pentru un trandafir galben pe care-l purta la umăr.

— Și apoi ?

— Au vorbit câteva clipe. Spuneau ceva despre cinstea romantică. Apoi, au luat ceaiul, împreună cu Mr. Forbes. Dânsul n-a rămas prea mult și s-a înapoiat în bibliotecă. D-na Forbes și Armstrong s-au apropiat de pian și au început să cânte.

— Da ? — Vocea lui Delmar tremura puțin. — Adică Mrs. Forbes a cântat la pian, iar Mr. Armstrong a acompaniat-o din gură. De câte ori, în acest interval, ai privit pe deasupra sofalei ?

— Numai de două ori.

— Și ce-ai văzut ?

Tânăra femeie privi, intimidată, pe Joyce.

— Nimic important. În amândouă ocaziile erau la pian. Mr. Armstrong se găsea în picioare în spatele d-nei Forbes. Prima dată am remarcat trandafirul galben la pieptul d-nei Forbes.

— Dar a doua oară ?

— Mă întreb dacă am dreptul s-o spun.

— Trebuie să spui totul.

— Oh ! nu cred ca adevărul să facă rău cuiva ! Faptul mi s-a părut totuşi ciudat. M-am uitat din întâmplare spre uşă şi am văzut ceva...

— Un moment, vă rog.

Clyde Armstrong sărise în picioare, aruncând o privire furioasă spre Delmar.

— Asculţi palavrele unui martor prea puţin demn de crezare ? Fiind o persoană suspectă, de unde ştii că va spune adevărul ?

— Nu ştiu, admise Delmar, totuşi vreau s-o ascult. Continuă, te rog. Mrs Tracy... Ce-ai văzut ? Ai spus că d-na Forbes şi Mrs. Armstrong erau la pian şi că te-ai uitat spre uşa bibliotecii ?

— Am văzut trandafirul galben pe jos lângă uşa bibliotecii.

În tăcerea mormântală ce se lăsă se auzi doar suspinul d-nei Forbes. Armstrong se aşezase pe scaun.

— Cum îţi închipui că a ajuns trandafirul acela acolo ? Dat fiind că nici Mrs. Forbes şi nici Mr. Armstrong nu s-au mişcat de lângă pian, nu-i aşa ?

— Nu ştiu. Sunt totuşi sigură că i-aş fi simţit dacă s-ar fi mişcat.

— N-a fost nici o întrerupere în tot timpul cât s-a cântat ?

— Nu, nici una.

Delmar aruncă o privire cercetătoare de jur-împrejur. Apoi, zise :

— Mulţumesc Mrs. Tracy. Am terminat.

— Nu vrei să verifici exactitatea acestor declaraţii ? întrebă Armstrong cu mânie.

— Nu este necesar, răspunse Delmar, făcînd semn tinerei femei să se întoarcă la locul ei. Aproape am terminat. Răspunsurile ce mi s-au dat m-au lămurit complet. Cunosc de mult identitatea criminalului.

Câteva exclamații înăbușite răspunseră la această declarație.

— Ceea ce este curios, remarcă Delmar, este că fiecare dintre d-voastră a încercat să protejeze pe cineva. Este preferabil acum să dăm cărțile pe față.

El se opri, cu privirea fixată asupra unei figuri contractate.

— Mr. Armstrong, vrei să începi prin a ne spune numele persoanei pe care ai vrut s-o protejezi ?

Armstrong se uită la Delmar cu o privire dușmănoasă. Apoi, un zâmbet ironic flutură pe buzele lui.

— Mr. Armstrong este pe punctul de a vorbi, anunță locotenentul. El își dă perfect seama că este inutil să mai persiste în atitudinea sa, și, deci, ne va spune numele persoanei pe care a vrut s-o protejeze. Dacă ne va spune adevărul, vom afla cine l-a ucis pe Forbes.

Capitolul XXXI

TĂCERE

Tăcerea era completă. Toate privirile se îndreptară asupra lui Clyde Armstrong.

Joyce Forbes era nemişcată ca o statuie şi părea şi mai palidă sub reflexul părului roşcat; Mott îşi şterse fruntea, iar Hurd părea că dă să moară.

— Vrei să iei loc în fotoliu, Mr. Armstrong? zise locotenentul. Ne vei face destăinuiri importante şi auditorul ţine să te vadă.

De îndată ce Armstrong dădu curs invitaţiei, Delmar adăugă

— Nu ne ţine prea mult timp cu nervii încordaţi. Se face târziu.

Clyde îşi muşcă buzele uscate, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Ne pui răbdarea la o grea încercare, reluă Delmar. Fie! Dar dacă până în zece minute nu ne vei spune numele pe care-l cerem, îl voi spune eu însumi.

Detectivul se plimbă liniştit prin bibliotecă, apoi se opri în faţa plaçardului din fund şi deschise uşiţa.

— O uşă groasă, o broască solidă remarcă el cu o voce tare ca să fie auzit de toţi. Acela care va fi închis aici va muri cu siguranţă din lipsă de aer.

Cu un zâmbet, el se întoarse spre grupul de lângă birou.

— Văd, zise el pe un ton batjocoritor, că te pândeşti mereu, Mr. Armstrong. Ţi-o fi oare teamă să vorbeşti ?

— Teamă ?...

Armstrong îl privi sfidător.

— Pentru ce mi-ar fi teamă ? Nu vezi ce ridicol eşti ?

— Atunci, pentru ce nu vorbeşti ?

— Pentru că ştiu de mai înainte că vei interpreta greşit cuvintele mele.

— Dar apropo, ştiai că Mrs. Tracy se afla ascunsă în dosul sofalei ?

— Nu, şi nici n-o cred !

— Dar atunci, de unde ştie de trandafirul galben ?

— Nu cred să-l fi văzut.

— Dar d-ta ai văzut trandafirul acela pe jos ?

— Nu.

— Pentru ce crezi că ne-a minţit Anne Tracy ?

— Inteligenţa ta superioară va descoperi...

Delmar acceptă ironia cu zâmbetul pe buze.

— Ei bine, mai gândeşte-te încă, Mr. Armstrong. Între timp, voi căuta să clarific una sau două chestiuni. Mrs. Forbes, zise detectivul adresîndu-se acesteia din urmă, nu-i aşa că d-ta i-ai cerut lui Hurd să-l ajute pe Jim Tracy să evadeze ?

— Da, zise ea tresărind.

— Pentru ce aţi făcut aceasta ?

— Pentru că... pentru că eram convinsă că Jim Tracy a fost condamnat pe nedrept.

— Aţi cunoscut dedesubturile morţii lui Bellwood şi ale arestării lui Tracy ?

— Nu, dar bănuiam. Am încercat să-l descos pe soţul meu, dar el a refuzat totdeauna să răspundă. În cele din urmă, l-am consultat pe Mr. Hurd şi el a fost de părere

că Jim Tracy trebuie ajutat să evadeze, deoarece s-a comis o nedreptate. Am acceptat să suport toate cheltuielile și să-l ajut să plece undeva departe.

Delmar schimbă brusc subiectul și se întoarse spre Trueman Hurd.

— Mr. Hurd, vrei să ne spui pentru ce ai schimbat poziția mâinii cadavrului ?

Cel interpelat își strânse buzele subțiri.

Mr. Mott, reluă Delmar, întorcîndu-se spre avocat, pentru ce ai luat cecurile, noaptea trecută ?

Peter Mott protestă.

— N-am admis niciodată că le-aș fi luat.

— Nu, dar refuzul d-tale de a admite este semnificativ. Acum, Mrs. Holly...

Delmar se întoarse spre femeia de serviciu.

— Te-ai temut ca nu cumva fiica d-tale să-l fi ucis pe Mr. Forbes, nu-i așa ?

Femeia tresări, lăsînd în jos capul. Anne Tracy se apropie de ea și-i cuprinse gâtul cu brațele. Detectivul reveni atunci spre Armstrong.

— Acum vrei să ne spui numele ? întrebă el încetișor.

Armstrong îl privi cu dușmănie, dar tăcu.

— Foarte bine, atunci îl voi spune eu. Numele persoanei pe care ai vrut s-o protejezi este...

El se oprl o clipă ca și cum ar fi voit să-i dea omului posibilitatea să vorbească. O tăcere adâncă, teribilă, plană asupra micii asistențe

Capitolul XXXII

ASASINUL DEMASCAT

Într-un tîrziu, Armstrong făcu semn că vrea să vorbească. Toți se apropiară de el în așteptarea cuvintelor sale.

— Da, zise el, vă voi numi persoana pe care am vrut s-o protejez.

Rânji batjocoritor.

— O cunoașteți, de altfel, cu toții. Numai are nici un rost să mai tac. Numele...

El se opri și aruncă spre Joyce o privire plină de dorințe neîmplinite și de resemnare fatalistă.

— Persoana aceea sunt eu. Da, pe mine am vrut să mă protejez.

Se produse o mișcare de surpriză printre cei de față, apoi se făcu o liniște mormântală.

— Mulțumesc, Armstrong, zise Delmar cu un amestec de dispreț și de aprobare în vocea sa. Speram că oricât de jos ai fi căzut, vei sfârși prin a acționa ca un gentleman.

Cu un surâs cinic, Armstrong făcu cu mâna un gest semnificativ.

— Lasă frumoasele discursuri. Delmar, nu prea țin la ele. Puțin îmi pasă de ce se va întâmpla, cu mine. Am văzut mai adineaori ceva în ochii Joycei Forbes și mi-a fost deajuns. Disprețul ei contează mai mult decât urâțele mobile de la Sing-Sing și cele ce vor urma.

Joyce se ridică în picioare și-l privi cu un amestec de milă și de dispreț totodată. Fața ei era palidă. Își înăbuși un hohot și părăsi camera.

— Sunt fericit că mă urăște, murmură Armstrong ; îi va fi ușor să mă uite.

— Când ai văzut că lațul se strânge în jurul tău, ai vrut să comiți un act de lașitate. Prin insinuări abile, ai vrut să lași impresia că tocmai pe ea voiai s-o protejezi.

— În orice caz, am pierdut partida... murmură Armstrong.

Delmar îl contemplă o clipă în tăcere.

— Și totuși ai vrut s-o cucerești pe Joyce Forbes și să pui mâna pe averea ei, nu-i așa ? zise el.

— Da, afirmă Armstrong. Dar, deși totul era foarte ingenios combinat, totuși am pierdut partida.

— Ai avut o idee formidabilă, zise polițistul. Să ucizi un om și să te servești chiar de soția sa pentru a stabili un alibiu. Era într-adevăr o genială lovitură, bazată exclusiv pe compoziția *Regina furtunii*.

Asistenții primiră cu uimire această declarație.

— Planul, continuă Delmar, era să comiți crima la adăpostul cântecului pe care l-ai compus. Forbes trebuia să fie asasinat în timp ce d-ta cântai în spatele Joycei, care te acompania. Ea nu trebuia să remarce lipsa nici măcar o clipă. În felul acesta îți creai un alibiu irefutabil. La prima vedere, toate acestea par imposibile, dar *Regina furtunii* îți înlătura și această dificultate.

Se auzi un murmur de groază în rândurile micii asistențe.

— Și planul tău avea cu atât mai mulți sorți de reușită cu cât el coincidea cu evadarea lui Jim Tracy,

asupra căruia, bineînțeles, că trebuia să cadă toate bănuielile. Dar să revenim la cântecul d-tale. Ce ai de spus în această privință ?

Armstrong se înălță puțin, iar privirea sa strălucea de mândrie.

— Aș spune că am avut o idee de geniu, dacă-mi permiteți să vorbesc astfel de mine. Am compus cântecul cu multă îngrijire. Fiecare pas pe care trebuia să-l fac în spatele lui Joyce Forbes pentru a mă îndepărta de pian trebuia să fie acoperit de cadența și de volumul muzicii care corespundea cu fiecare din mișcările mele. Totul era pus la punct cu cea mai mare minuțiozitate. La momentul oportun, nu aveam decât să întredeschid ușa bibliotecii și să-mi descarc revolverul prevăzut cu surdină. Totul nu putea să dureze decât câteva clipe.

— Toate acestea trebuie să-ți fi cerut un studiu foarte aprofundat, remarcă Delmar.

— Bineînțeles, asigură Armstrong, antrenat de reușita faptei sale. Am exersat de mii de ori. De zeci de ori, am repetat scena asasinării la mine acasă, fredonând aria din *Regina furtunii*.

— Și când ai ajuns la perfecție, ți-ai pus și planul în aplicare.

— Cunoști rezultatul. Joyce n-a bănuit nici o clipă că am părăsit salonul. Ea a simțit că se petrecea ceva anormal, dar senzația aceasta nu s-a afirmat decât pe la sfârșitul cântecului. Mai mulți factori m-au ajutat să reușesc, pe care de altfel îi și calculasem. În primul rând, compoziția mea muzicală era foarte complicată și cerea o atenție absolută. Joyce nu are o ureche muzicală și trebuia să urmărească atent partitura. Eu o cunoșteam pe dinafară, pe când pentru ea era ceva absolut nou.

Fața lui Armstrong strălucea de satisfacție morbidă în timp ce relata amănuntele planului său.

— Dar n-ai relatat cel mai important dintre acești factori, observă Delmar. L-am descoperit abia noaptea trecută, când ai căutat să mă atragi spre placard, unde

m-ai fi închis, ca să mor asfixiat. Vocea d-tale venea de acolo, dar erai în altă parte. De cât timp eşti ventriloc, Mr. Armstrong ? îl întrebă Delmar pe neaşteptate.

— Ah ! Este un talent pe care-l posed de mulţi ani şi m-am exersat special pentru această ocazie.

— Ce s-a întâmplat cu trandafirul galben ?

— Anne Tracy a spus adevărul. Trandafirul alunecase de pe umărul lui Joyce pe când ne aflam la pian. Eu l-am ridicat maşinal şi puţin după aceea, în timp ce mă apropiam de uşa bibliotecii ca să trag asupra lui Forbes, l-am scăpat din mână. În urmă, l-am ridicat de jos şi l-am înapoiat Joycei.

— Dar aceasta nu este totul. După descoperirea crimei, şi după ce ai încredinţat-o pe Joyce Forbes cameristei, ai mai adăugat o retuşare operei tale.

— Da. Lovitura cu păhărelul de Madera. A fost o capodoperă, nu-i aşa ? În orice caz i-am făcut lui Hurd un mare serviciu căci l-am scăpat de Forbes...

Locotenentul îl fixă pe Hurd cu o privire interogativă.

— Pentru ce ţi-ai preparat un alibiu ? îl întrebă el.

Omul răspunse cu o voce înăbuşită.

— Credeam că voi avea nevoie dacă i se va întâmpla ceva lui Forbes.

— Te gândeai că dacă Jim Tracy, care a evadat, nu-l va ucide, vei face *tu* acest pas ?

— Poate. Dar când m-am înapoiat din New-Haven, Mr. Forbes era de acum mort.

— Pentru ce te-ai înapoiat ?

— Voiam să mă conving dacă s-a întâmplat ceva...

— Şi braţul întins al mortului, care parcă te acuza, nu-ţi dădea pace, nu-i aşa ?

Hurd făcu un semn afirmativ cu capul.

— O conştiinţă tulbure ne face adesea să ne comportăm ca nişte laşi, adăugă locotenentul. Acesta a fost şi cazul lui Mott.

Peter Mott îşi atinse capul pleşuv foarte stingherit.

— Ţi-ai însuşit cecurile lui Anne Tracy, de teamă ca în urma cercetărilor întreprinse de poliţie să nu se atragă atenţia asupra afacerii Bellwood, nu-i aşa ?

Avocatul se înroşi, dar nu protestă.

— Bine. Am terminat.

Într-o liniște mormântală, Delmar se apropie de uşă şi chemă un agent.

Clyde Armstrong îşi înăbuşi un căscat, atunci când întinse mâinile să i se pună cătuşele.

— Chestie de noroc, zise el. Am jucat... am pierdut. În orice caz, merita să încerc. Miza era frumoasă... O femeie încântătoare... câteva milioane...

Capitolul XXXIII

MINCIUNA FATALĂ

— Nu este curios, Babe, remarcă locotenentul Delmar, că Armstrong s-a trădat tocmai printr-o minciună ?

Babe Mallers, înfundat în fotoliul său din fața biroului lui Delmar, îl aprobă cu un aer adormit.

— Desigur că faci aluzie la cântecul său ?

— Da, când mi-a spus că l-a compus numai în câteva ore, mi-a fost imposibil să-l cred. Fără această minciună stupidă, atenția mea nu s-ar fi fixat niciodată asupra compoziției sale, care s-a dovedit în urmă a fi punctul de plecare al întregii afaceri. Paharul acela cu Madera m-a încurcat mult timp. Țin să-ți mulțumesc, Babe, pentru frumoasa ta sugestie.

Babe se înroși ca o fată mare.

— Înscenarea cu sacoșa neagră a fost o adevărată lovitură de teatru. Dar altceva cred c-a provocat mărturisirea lui Armstrong. În ultima clipă, el și-a dat seama că Joyce Forbes îi cunoștea secretul și că a pierdut partida.

Ochii albaştri ai lui Delmar păreau visători. Fără să-şi dea seama, el apucă o coală de hârtie şi începu să deseneze distrat.

— Şi ar fi câştigat partida fără minciuna aceea stupidă. Acum, după cele întâmplate, cred c-ar fi timpul să se revizuiască procesul lui Jim Tracy...

Babe Mallers îşi fixă privirea în tavan.

— Anne Tracy are cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată, murmură el.

Tot continuând să schiţeze cu un aer preocupat, Delmar îi aruncă o privire ironică plină de reproş.

— Deraiezi, Babe. Nu este vorba acum de zeiţa ta, ci...

El se întrerupse şi plecă privirea asupra schiţei pe care o creionase fără să-şi dea seama.

Era un braţ întins, înţepenit de moarte, al cărui deget punctă undeva în depărtare...

— SFÂRŞIT —

CUPRINS

Capitolul I Gelozie 5
Capitolul II La pian 12
Capitolul III Alibiul 16
Capitolul IV Al doilea pahar 23
Capitolul V Braţul întins 30
Capitolul VI Sună telefonul 35
Capitolul VII Semne de cretă 44
Capitolul VIII Miezul nopţii 49
Capitolul IX Uşa de sub scară 53
Capitolul X Uşa se deschide 59
Capitolul XI Figura de la fereastră 65
Capitolul XII O crimă mintală 69
Capitolul XIII Ochii negri 76
Capitolul XIV Minciuna 84
Capitolul XV Impasul 89
Capitolul XVI În întuneric 94
Capitolul XVII Clyde se explică 99
Capitolul XVIII Fotoliul cameleon 104
Capitolul XIX Şuieră un glonte 108
Capitolul XX Regina furtunii 112
Capitolul XXI În dosul uşii 116
Capitolul XXII Ascunzătoarea goală 121
Capitolul XXIII „Satin Slipper Club" 124
Capitolul XXIV Se încurcă iţele 129
Capitolul XXV O experienţă curioasă 132
Capitolul XXVI Sacoşa neagră 139
Capitolul XXVII Faţă în faţă 142
Capitolul XXVIII Secretul bazinului 146
Capitolul XXIX Opt feţe 151
Capitolul XXX Îndrăzneţul 159
Capitolul XXXI Tăcere 165
Capitolul XXXII Asasinul demascat 168
Capitolul XXXIII Minciuna fatală 173